

ČESKÝ HONZA CHODIL



PĚŠKY!

aneb

EXPEDICE

2003

Expedice 2003

Motto:

Pokud se v některé životní etapě cítíte dobře, nebojte se, ono to přejde...
Murphy

Doplňk motta:

Otázka na Rádio Jerevan: „Kdy už bude lépe?“

Odpověď: „Už bylo...“

Bohužel v tomto duchu se odvíjí současné dění v našem maličkém státě, ale i kolem něho. Nejhorší je, že tento vývoj se hned tak nezvrátí a ničí a devastuje spoustu obyčejných lidí, jejich sny a přání...

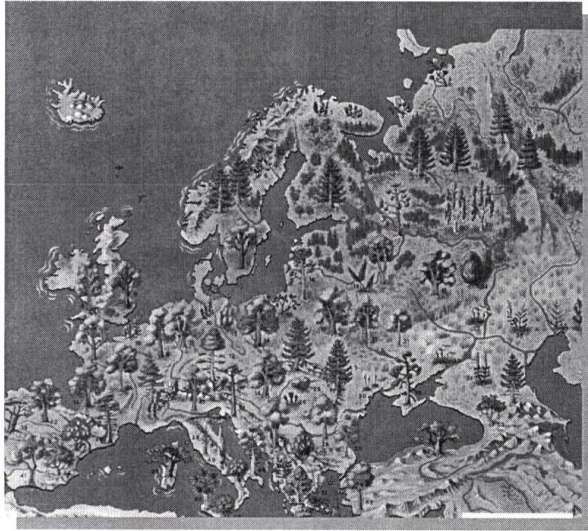
Můj poznatek

Kousek zpátky:

Abyste pochopili některé poznámky a odkazy v textu je nutné se nyní vrátit v čase o kousek zpět. Celou tuto sezónu nás stíhá smůla. Pořád někde něco vážne a drhne a to jak po stránce technické, tak po stránce personální. Technika nás opouští z celkem pochopitelných důvodů. Jak celý národ, díky naší skvělé, zvolené a více již neodvolatelné vládě, chudne, tak i nám se nějak nedostává oběživa. Bohužel techniku to ani v nejmenším nezajímá a nesmlouvavě vyžaduje údržbu. A když ji nedostane, mstí se tím, že přestává fungovat. A nevěřili byste, jak je nákladné udržet v chodu jízdní kolo za podmínek, jak ho provozujeme my. No a tak dlouho se jezdí na výpravy, až se kolo rozpadne. A to se v několika případech stalo. Smutné je, že to přímo ovlivnilo personální stránku věci. Krátce – někteří jedinci se zřekli účasti na akcích z důvodu akutního nedostatku finančních prostředků. Jiní, konkrétně Michal, se rozhodli řešit tuto nesnáz vyděláváním peněz v době, kdy právě tyto výpravy probíhají. Další důvod proč jsme přišli o některé dušičky je jejich zdravotní stav nedovolující podnikat námi organizované divočiny. Takže v půlce června jsme zbyli dva aktivní, jeden pasivní a jeden externista. Přesto pokračujeme v činnosti. Ale smůla nám prostě nedá pokoj. Na poslední výpravě před Expedicí mě opustilo kolo úplně celé. Přesněji rám. Tím soustavným přetěžováním tak změkkl, že se při běžném šlapání pode mnou kroutí a při jízdě z kopce, při rychlosti nad 25 km/h se nedá udržet na silnici. Celé se rozkmitá a nedrží směr. Tady je nutno podotknout, že rám teprve dva a půl násobně přesluhuje svou životnost v našich podmínkách. Má za sebou nějakých 18 tisíc km za pět let a už se rozpadá! V současné chvíli je to ale krajně nevhodné. V potu tváře se mi podařilo za rok zpátky ušetřit na Expedici a teď ještě zcela nečekaně musím sehnat finance na nové kolo. Ale jsem dítě štěstěny a díky půjčce můžu nové kolo koupit. V téhle třídě přijde na 11.000,- Kč. A zbývá maličkost – funkční výstroj ze zničeného vraku upravit a přendat na nového miláčka. Věci poničené nebo díky rozdílnosti konstrukce rámu nepoužitelné vyrobit znovu přesně na míru. A na to všechno mám deset dnů. To jsem na mě zvědavěj!

Mám! Tři dny před odjezdem dokončuji úpravy. No a už je jasný, že na Expedici pojedeme dva. Moje kolosálnost a Marcela. Ostatní slavnostně odřekli. Čímž nastala další pakárna, na všechny přípravy jsme zbyli sami. Zatímco já dokončuju úpravy mého železného oře a provádím nezbytnou údržbu a opravy na Marcele, Marcela opravuje opouštěvané bágly a společně pak po večerech provádíme poslední kontroly navigačních prostředků. A k tomu všemu samozřejmě navštěvujeme svá zaměstnání. Ó jak úžasné! Naštěstí tohle všechno brzy končí a to odjezdem na vytouženou, dlouho očekávanou, skvělou a fantastickou Expedici 2003.

V pátek 18.8.2003 po všech peripetiích a dokončování příprav jsem upadl do kanafasu a bylo po mně. Zítra, již zítra, to vypukne. Pokud vás zajímá co a jak, račte upřít svou čtenou pozornost na další stránky, kde najdete pozvánku a v neposlední řadě celou zprávu o tom, kam jsme to měli namířeno, kam jsme výsledně dojeli, co jsme viděli a koho potkali. A tak tedy čtení zdar!



pozvánka na **Expedici** 2003

aneb

...už je to tu zas...

Rok je pryč a tak máš zase před sebou pozvánku na

Expedici

v roce

2003

I přes loňský katastrofální neúspěch a krach jsme pevně rozhodnutí opět vyjet na krátkou okružní jízdu po Evropě. Máme namířeno do San Marina dobýt tamní velmi známou pevnost a posléze zkontrolovat, jestli u Rimini odpovídá model Itálie skutečnosti. A zbude-li čas mrknem se do Benátek zda jsou odlehlé kanály stejně ohavné a smrduté jako při naší poslední návštěvě. A protože v jednotě je sranda, pojed' i ty prozkoumávat jižní zaalpské kraje.

Začátek:

Letošní Expedice vypukne 19.7.2003.

Sraz bude v Jeskyni mezi půlnocí a devátou ráno. V této době nastavíme kola a slavnostně vyjedeme.

Průběh:

Přes Jižní Čechy projedeme Rakouskem a na opačné straně Alp v Itálii začneme brzdit, abychom neminuli cíl Expedice. Jo, a abych nezapomněl, pojedeme zase jak na potvoru na jízdních kolech (pojízdných!) a všechno si potáhneme s sebou. Včetně financí. Letos to bude jednoduché: celková částka bez pojištění bude 12.000,- Kč. Většinu z toho vyměníme za Euro. A budeme si užívat! Chudoby.

Konec:

Bude teoreticky 19.8. léta Páně 2003 v Praze, na Žižkově, v Jeskyni. A my budeme opálení, odpočatí, plní dojmů a zážitků s prázdnými kapsami, obrovskými svaly na nohou a kolem huby a neuvěřitelným množstvím fotek z krajů a zákoutí, kam se nejedí každý den a kam noha normálního člověka nevkočila.

Naložit:

Předmět**Použití****Pro všechny:**

Jízdní rukavice.....pro tanečníky i popeláře
 Krátkorukávní trika.....na ochranu proti slunci
 Dlouhorukávní trika.....až propotíme krátká
 Šustáková souprava.....do tropů pojedeme jindy
 Kratasy.....ty úplně nejkratší
 Dlouhасы.....ty úplně nejdelší
 Spodní prádlo.....na módní přehlídku
 Ponožky silné i tenké.....do tepla i do zimičky
 Bunda.....na schůzku s Yetim
 Plavky.....na oběd s tuleněm
 Kapesníky.....na mávání při loučení
 Vhodná obuv.....přeskáče nebo vietnamky
 Ručník.....kdyby se vrátily srpnové povodně
 Mycí potřeby.....smyslně extravagantní
 Spacák.....na uložení svých ostatků na noc
 Karipřibuzný.....Karitchýni nebrat
 Nádrže na vodu.....na vyvažování
 Jídelní vercajk.....servis po babičce
 Vařič+plyn.....na kouřové signály
 Nůž otvírák.....zavírák je k ničemu
 Toaletní papír.....hádej na co...
 Provázky a řemeny.....na spoutání nepřítele
 Papír, tužka.....na poslední pozdrav
 Praporek ČR.....aby nikdo nepochyboval
 Peníze.....aby bylo čím kazit charakter místních
 Šátek.....jako kovbojové
 Brýle sluneční i čiré.....pro zlepšení pohledu
 Ešus.....ať je v čem jídlo připalovat
 Cestovní pas.....na identifikaci po opuštění WC

Pro nositele doupat:

Ležák.....stoják ani sedák ne
 Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
 Šňůry kotevní i křížové.....na sušení prádla
 Kolíky.....na kolíkování parcel
 Plachta.....na lapání větru a deště
 Pobočné světlo.....na osvětlování pobočníků

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří..
 Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
 Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
 Záznamový počítač.....Psion computer

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + hebrejsko-maďarský

Pro techniky

Rezervní:

Pláště.....podle poslední módy
 Duše.....aby měla kde bujet duševní poruchy
 Dráty do výpletu.....pro poplety
 Brzdové **špalky**.....na štipání dříví
 Lanka.....na vybudování lanovky
 Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
 Binder pásky.....dárek od pana Bindera
 Izolačka.....až budeme chtít být sami
 Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
 Olej.....pro lepší skluz
 Středové šrouby.....krajové se nehodí
 Pedály.....šlapky můžeme použít místní
 Levá klika.....na otevírání levých dveří
 Žárovky.....na likvidaci tmy
 Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
 Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
 Chemie.....mazací na člověka
 Chemie.....čistící na člověka
 Chemie.....čistící na nádobí

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz
 Busola, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

Kudy:

Trasa EXPEDICE 2003

Praha (Žižkov)

Černošice

Hor. Mokropsy

Všenory

Řitka

Mníšek p. Brdy

Dobříš

Rosovice

Příbram (Bytíz)

Milín

Lazsko

Tochovice

Breznice

Hostiřovice

Blatná

Sedlice

Rojice

Radomyšl

Domanice

Strakonice

Radošovice

Před. Zborovice

Strunkovice n.

Volyňkou

Prechovice

Volyne

Čkyně

Vimperk

Kubova Hut'

Horní Vltavice

Nova Houzina

Rasnice

Hliniště

Strážný

Změna mapy Rakousko

Herzogsreut

Kaining

Winkelbrun

Karlsbach

Schiefweg

Hauzenberg

Wotsdorf

Oberdiendorf

Otočit mapu

Passau

Shcarding

Suben

Sankt Martin

Weilbach

Gurten

Wildenau

Aspach

Höhhart

Maria Schmolln

Mattighofen

Pfaffstat

Palting

Ursprung

Elixhausen

Salzburg

Wals

Bad Reichenhall

Karlstein

Schneizreuth

Steinpaß

Reith

Lofer

Sankt Martin bei Lof.

Weißbach bei Lofer

Saalfelden a. S. Meer

Harham

Prielau

Erlberg

Bruck

Fusch an der

Großglocknerstraße

Heiligenblut

Putschall

Großkirchheim

Mörtschach

Winklarn

Debant

Oberdruburg

Laas

Kötschach-Mauthen

Plöckenpaß Kötschach-

Mauthen

Změna mapy Itálie

Timau

Muse

Naunina

Paluzza

Rivo

Sutrio

Liariis

Ovaro

Moia

Villa Santina

Quinis

Enemonzo

Socchieve

Mediis

Priuso

Caprizi

Casera Somp la Mont

Casera Chiarpegnis

Tramonti di Sopra

Tramonti di Sotto

Redona

Maniago

Monte Reala

Malmisio

Marsure

Aviano

Villotta

Aviano Castello

Vigonovo

Sacile

Godega di Sant'Urbano

San Fior di Sopra

Conegliano

Susegana

Ponte Priula

Nervesa della Battaglia
 Povegliano
 Santandra
 Postioma
 Porcellengo
 Padernello
 Ospedaletto
 Badoere
 Sant'Ambrogio
 Noale
 Valli
 Stigliano
 Santa Maria di Sala
 Caselle
 Mellaredo
 Vigonza
 Padova
 Abano Terme
 Battaglia Terme
 San Bortolo
 Carpanedo
 Pisana
 Stanghella
 Boara
 Boara Pisani
 Boara Polesine
 Rovigo
 Bosaro
 Garofolo
 Paviole
 Santa Maria
 Maddalena
 Pontelagoscuro
 Ferrara
 Consandolo
 Boccaleone
 Argenta
 San Biagio
 Lavezzola
 La Francata
 S. Agata
 Giovecca
 Ducato di Fabriago

Lugo
 Barbiano
 Felisio
 Faenza
 Vilanova
 Forlì
 San Martino in Strada
 Para
 Meldola
 Luzzena
 Borello
 Mercato - Sarac
 Savignano d. R.
 Novafeltria
 Pietracuta
 Torello
San Marino
 Verucchio
 Corpola
 Ghetto
 Rimini
 Bordonchio
 San Mauro a Mare
 Villamarina
 Cesenatico
 Zadina Pineta
 Pinarella
 Milano Marittima
 Savio
 Sant'Apollinare in
 Classe
 Porto
 Ravenna
 Marina Romea
 Casal Borsetti
 Smarlacca
 Bellocchio
 Lido delle Nazioni
 Volano
 Rosolina
 Sant'Anna
 Passo della Fogolana
 Rosara

Boion
 Campagna Lupia
 Calcroci
 Gambarare
 Ca' Sabbioni
 Oriago
 Marghera
 San Giuliano
 Venezia
 San Giuliano
 Mestre
 Tessera
 Terzo
 Croce
 Musile di Piave
 San Dona di Piave
 Calvecchia
 Ceggia
 Pra di Levada
 Mazzolada
 Levada
 Portogruaro
 Portogruaro
 Vado
 San Michele al
 Tagliamento
 Latisana
 Palazzolo dello Stella
 Muzzana del Turignano
 Casali Franceschini
 Castions di Strada
 Mortegliano
 Pozzuolo del Friuli
 Pi G B Cella
 Viale G Duodo
 Udine
 Via Poscolle Udine
 Via Poscolle
 Via Cavour
 Pi d Liberta
 Pi Primo Maggio
 Viale d Vittoria
 Viale Vol d Liberta

Tricesimo
 Collalto
 Collalto
 Artegna
 Gemona del Friuli
 Ospedaletto
 Venzone
 Portis
 Carnia Piani
 Ponte
 Resiutta
 Chiusaforte
 Vidali
 Dogna
 Pontebba
 Pontebba
 Laglesie-San Leopoldo
 Bagni di Lusnizza
 Santa Caterina
 Malborghetto
 Ugovizza
 Tarvisio-Sud
 Camporosso in
 Valcanale
 Tarvisio
 Coccau di Sopra
 Unterthörl
 Arnoldstein
 Změna mapy Rakousko
 Pöckau
 Riegersdorf
 Villach
 Villach-Ossiacher See
 Annenheim
 Sattendorf
 Sankt Urban
 Bodensdorf
 Steindorf
 Tiffen
 Rabensdorf
 Feldkirchen in Kärnten
 Glanegg
 Tauchendorf

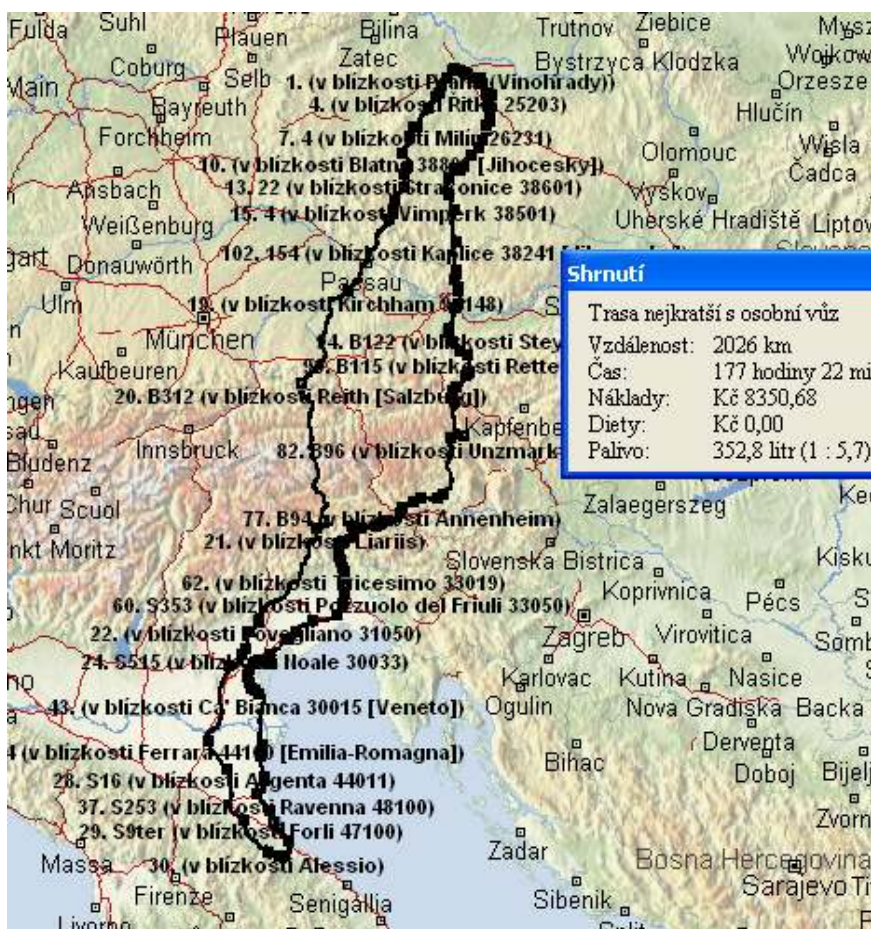
Liebenfels
 Sankt Veit an der Glan
 Sankt Veit an der Glan
 Sand
 Breitenstein
 Wolschart
 Mölbling
 Pöckstein-
 Zwischenwässern
 Hartmannsdorf
 Dürnstein in der
 Steiermark
 Wildbad-Einöd
 Neumarkt in Steiermark
 Perchau
 Scheifling
 Unzmarkt
 Sankt Georgen ob
 Judenburg
 Sauerbrunn
 Katzling
 Unterzeiring
 Möderbrugg
 Sankt Johann am
 Tauern
 Hohentauern
 Trieben
 Dietmannsdorf bei
 Trieben
 Admont
 Ober-Hall
 Weng bei Admont
 Sankt Gallen
 Weißenbach an der
 Enns
 Altenmarkt bei Sankt
 Gallen
 Schifflend
 Leitenbauer
 Rettenstein
 Weyer Markt
 Hintstein
 Großraming

Laussa
 Sand
 Garsten
 Steyr
 Gleink
 Dietachdorf
 Kronstorf
 Enns Steyr
 Enns 4470
 Ennsdorf bei Enns
 Altaist
 Ober Gaisbach
 Wartberg ob der Aist
 Hagenberg im
 Mühlkreis
 Neumarkt im Mühlkreis
 Lest
 Freistadt
 Rainbach im Mühlkreis
 Kerschbaum
 [Oberösterreich
 Wulowitz
 Dolní Dvořiště
 Změna mapy Česko
 Nazidla
 Skoronice
 Kaplice
 Netřebice
 Krasejovka
 Bukovec
 Kamenný Újezd
 Na Dolech
 Včelna
 České Budějovice
 Březi u Týna n.Vltavou
 Týn nad Vltavou
 Bechyně
 Sudoměřice u Bechyně
 Bechynska Smolec
 Vsechlapý
 Mašice
 Slapy
 Tabor

Vřesce
 Ratibořské Hory
 Dolní Hrachovice
 Mladá Vožice
 Šebířov
 Zlaté Hory
 Hrajovice
 Smršťov
 Lounovice p.B.
 Kondrac
 Vlašim
 Radosovice

Bilkovice
 Slověnice
 Divišov 25726
 Třemošnice
 Choratice
 Xaverov
 Bělokozly
 Trucovna
 Sázava
 Stříbrná Skalice
 Hradec
 Jevany 28166

Vyžlovka
 Zernovka
 Babice
 Březi
 Říčany (Pacov)
 Praha (Nedvezi)
 Praha (Kralovice)
 Praha (Dubeč)
 Praha (Střboholy)
 Praha (Malešice)
 Praha (Žižkov)



Náhled na trasu

Tak a začínáme:

Expedice 2003

19.7.- 19.8.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	0	1108	0	0	22

A je to tu, jedeme. Máme 55 min. zpoždění. Začínáme nákupem. Nic mimořádného. Jenom abychom měli dneska a zítra co do zobáčku a pak se uvidí.



Vinohrady, Podolí, Zlíchov, Chuchle, Černošice. Nezvykle naložené a v mém případě úplně nové a neodzkoušené kolo se chová, no, chová se. Dělá naprosto nepředvídatelné věci. Zejména odpružená vidlice. Ale doufám, že se to poddá. Přejeli jsme děrovaný most a zajeli dolů k jezu. Je horko a tak se jedeme ochladit do Berounky. Mají tu trapně málo vody. Výhodou tohoto stavu je, že je teplá.



Vykoupali jsme se, sezobali mňamky a jeli dál. Vyškrábali jsme se na Všenorský kopec a zalezli do hospody v Řitce. Pořád svítí slunce a je horko. Poobědvali jsme a pokračovali v jízdě. Je půl čtvrté. Projeli jsme Mníšek p.B. a hurá do Příbrami. Pořád je horko. Na palubě mi to ukazuje 37°C. Je to tu zvlněné. Vertikálně. Česky – je to tu furt nahoru a zase dolů. Důsledkem předešle jmenovaného dospěla Marcela ke konci svých sil. Krátce jsme si odpočinuli a pak celkem hladce dojeli do Příbrami. Jdeme na večeri. Je sedm hodin, máme najeto 69 km, což je jen kousek od denní kilometráže (73) tak proč se nenajíst. Hospodu opouštíme ve čtvrt na devět se dvěma pivama v sobě a balíčkem jídla, které Marcela nezládla sníst. Trošku se totiž přecenila a začala dršťkovou polívkou a zbytek se do ní prostě nevešel. Dig.

V hospůdce bylo moc příjemně, překrásně jim vyhrávalo rádio Blaník přímo nám do noty. A dršťkové polévce jsem přeci nemohla odolát! Mcl.

Odjíždíme směr Milín. Jede se docela pěkně. Pořád je teplo a pofukuje zezadu. Po pěti km zajíždíme do lesa a jdeme spát. Je devět hodin a musím přiznat, že mě ten den nějak vyřídil.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Konětopy	49	1184	75,7	14,1	38-13

Ráno 20.7. neděle

Probudili jsme se krátce před osmou a začali s ranníma činnostma. Odjíždíme před desátou. Je úplně modro, slunce pálí, nejspíš nás čeká pěkně horkej den. Jede se dobře. V Tochovicích provedla Marcela nepochopitelný manévř. Ukázala doprava, minula odbočku a po dvaceti metrech to sekla vpravo. Já jsem sledoval rozbitou silnici a v zrcátku auto za námi. Teprve po dobrždění jsem si všiml krámku s potravinami. Aha, bude svačinka. Marcela uchopila peníze a zmizela uvnitř. A už je to tady. Začíná expediční strava: jogurt, rohlík a litr mléka. A čokoláda. Zbodli jsme to a jedeme dál. Pořád je horko, krajina je zvlněná, trochu pofukuje vítr, vesměš proti. Moc to nevadí, protože nefouká moc a zároveň pěkně chladí. Zastavily nás šraňky na kliku. Ano na kliku. Je tu baráček místního hradla a v něm babka, která stahuje závory točením klikou.



Po dvaceti minutách jedeme. Při výjezdu do jednoho kopce mi spadl řetěz a zamotal se do převodů. To je zas výhoda! Po opravě pokračujeme nezměněným tempem dál.

Dig.

Já pokračuji v cestě do kopce a nahoře mě Dig dojíždí. Líbí se mi višně, ale prý to není nejlepší nápad a tak jedeme dál.

Mcl.

Březnice-nic zajímavého, Blatná-pivo. Vzhledem k horku je to jediná tekutina, která chladí a nebudí další žízeň. Po neskutečném vedru a vysilujících kopcích tu jsou Strakonice. Dokupujeme tekutiny, kterých máme obrovskou spotřebu. Pokračujeme na Vimperk. U benzínky na konci města kupujeme sadu imbusů. Jde o to, že potřebujeme dotáhnout nějaké šrouby a tuhle velikost klíče nemáme. Svištíme po hlavní až do Volyně. Tady je objížďka, která vede kam? Správně, do kopce. Pak jsme si to zase sjeli a našli místo u řeky Volyňky, asi 20 metrů od silnice. Vítá nás místní koza a laškuje s námi.



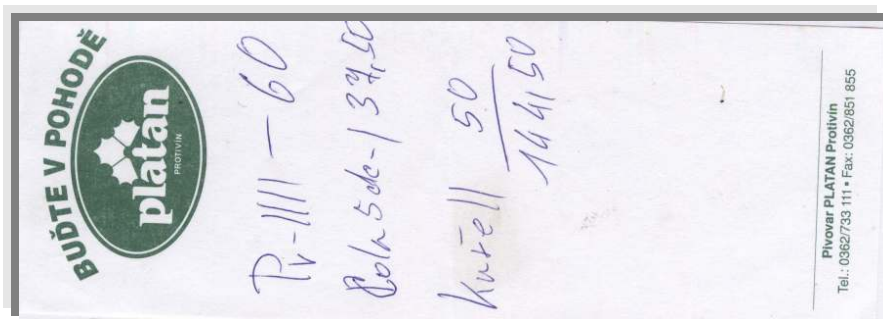
Vykoupali jsme se, povečeřeli, počtli si v knize „Nahota Feminismu“ a zalezli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Nišovice	52,5	1263	78,9	156,3	38-13

Ráno 21.7. pondělí

Spalo se pěkně až na ten rambajs. Ony tu totiž kromě silnice vedou koleje a po nich jezdí v intervalu 45 minut splašenej vagón. Mimo to tady maj strašně nahlas ptáky, ovce, vážky, ba i ryby! Po ranních opatřeních jedeme. Včera nám ve Volyni slíbili, že je tu Brána Šumavy. Naštěstí je otevřená. Ale je to tu jak na horské dráze. Bohužel převažuje cesta nahoru. Máme ohromnou kliku v tom, že je dneska pod mrakem. Teploměr ukazuje 29°C. Oproti včerejšku to je brnkačka. Zastavujeme ve Čkyni na jogurtek a mlíko. Mají to tu moc dobré. A jedeme dál. Vysvitlo sluníčko a jak jen trochu může, pálí nás. Jedeme pomalu a zvolna a do kopce. Další zastávka je ve Vimperku za účelem doplnění zásob, především vody. A pak stoupáme do šíleného padáku, který se po pěti kilometrech lehce zvolňuje a co hlavně, je tu hospoda a stánek se sezením krytým proti slunci, které do nás celou dobu pere. A tak je třeba zastavit, zhluboka se napít a odpočinout si. U stánku pod stříškou nám nabídli pivo a kuře z udírny. Tak na to slyšíme. A hromadu hospodských keců, které u nás našli plnou podporu.



Po dvou hodinách jedeme dál. Zase strašlivě nahoru. A na slunci. Jede se fakt blbě. Za další hodinu jsme ve Strážném na hraničním přechodu. Marcela dává telefonicky poslední sbohem a... A nemůže najít cestovní pas. Obrátila naruby všechny kapsy a kapsičky a už začala uvažovat kde ho nechala a jak se pro něj vrátit. Ale při posledním zoufalém pokusu ho našla (pořád mluvíme o pasu). Projíždíme celnicí. Obsluha z nás má zase zážitek, který bude přetřásat a komentovat do konce směny. Za celníštěm jsme se vyškrábali na první německej a poslední kopec směrem nahoru na tomhle přejezdu Šumavy. A už svištíme dolů. Z ničeho nic se zvedl prudký protivítr. Hnal před sebou listí, klacky, všelijakou havěť, prach a bordel, a byl tak silný, že na 8%ním kopci směrem dolů šlapeme a makáme jako blázni, ale posunujeme se jen velmi zvolna. Zatáhlo se. Tak tohle by nešlo. Chvilí jsme hledali vhodné místo na nocleh. Ale je to tu tak praštěný, že není kde. Až po dlouhém úsilí a nekonečné jízdě z kopce proti silnému a v porovech **velmi** silnému větru místočko máme. Je úžasně romantické. Ležíme 5 m od silnice, naštěstí 7 m nad ní, mezi stromy a roštím na nějaké polní cestě.



Je docela brzo a tak v rámci pozorování okolí a místních zvyků zatím nepřipravujeme ležení, ale jen opravujeme pár drobností na kolech. A kde se vzal, tu se vzal, je tu nějaký germaň - sportovec a s účastí v hlase se ptá, jestli je všechno v pořádku. Ujistili jsme ho, že ano a jak se objevil, tak také odběhl. Opravy dokončeny, okolí se o nás nezajímá, stavíme doupě. To proto, že od jihu se sem žene po obloze fialovo. Jen jsme stavbu dokončili, začalo kapat. Uvařili jsme si těstoviny, zaplácali je kečupem a jen se po nich zaprášilo. Tak a to je pro dnešek všechno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Lindau	58	1333	69,9	13	40,9-14

Ráno 22.7. úterý

Probudil nás rámus ze silnice a přistávající vrtulník. Naproti přes silnici je nějaká základna. Zase mě nechtěj nechat dospat!!! Copak s tím neuměj lítat potichu?!... Nebe je bez mráčku, zase bude horko. Snídáme, balíme, jedeme. Jízda pokračuje ve včerejším rytmu. Kopec dolů a protivítr. Přesto se pohybujeme rychlostí kolem 25 - 30 km/h. Jo, a zapomněl jsem, že pálí slunce. Zcela drze jsme projeli ten tunel, kam cyklisti nesměj a co jsme ho při návratu z Paříže trapně

objížděli. Nikdo nás za to nepersekuuje. Asi jsme to proletěli tak rychle, že nás nestihly zachytit kamery umístěné na obou koncích tunelu. Po pěti km zastavujeme u Penny marketu na jogurtíky. Tentokrát jsme měli oříškové. Ale teda fakt dobré! A pokračujeme ve sjezdu. Na palubě svítí údaj 38°C. Fouká sice proti, ale moc to nechladí. Za necelou půlhodinku brzdíme v Passau. Pořád to tu maj pěkný,



a to i přesto, že se právě hrabou v mostě. Přesněji ve vozovce na mostě. Na druhý pokus jsme město projeli a začali s výstupem. Naše silnice vede kolem kláštera St. Nicolas na nejvyšším a nejprůkrřejším místě nad městem. A co hůř, stoupání vykazuje opravdu značnou příkrost. Cca 18%. Já jsem ho se čtyřmi zastávkami vyjel. Marcela málem taky, ale šprajcla se v zatáčce a musela sesednout. Pak se příkrost zmírnila na příjemných 12% a to už se s dalšími zastávkami dalo vyjet.

Na kopci nám pomocí cedule poblahopřáli ke vstupu do Rakouska, zmizely stromy a opřelo se do nás slunce. Krajina je tu zvlněná, stín žádný, jede se mizerně.



Za 5 km je pár stromů pohromadě. Zajíždíme tam, vybíráme nejtmaší stín, vytahujeme karimatky a odpočíváme. Po hodině lenošení jedeme dál. Pořád je vedro a pálí slunce a zvlnění krajiny nepolevuje. Dojeli jsme do Schärdingu a rozhodli se pro nákup tekutin a kečupu, který včera došel. Kromě nás tu parkují italští motorkáři,



kteří jsou z nás doslova uneseni a invalidní Rakušanka na svém stroji, kerou ani v nejmenším nezajímáme.



A když už jsme tu:

Schärding

Pohraniční město na řece Inn. Má středověké jádro se zbytkem hradu z 15. stol. V té době byl Scharding i centrem obchodu na Innu. Jsou zachovány i městské brány (Linzer Tor, Wassertor a Passauer Tor). Obě náměstí (ober a Unter Stadtplatz) mají převážně barokní historické domy. Gotický kostel St. Georg byl barokizován v l. 1720-1726. Monumentální oltář je z r. 1677.

Po odpočinku jsme se sešoupli k Innu a jeli podle něj zbytek odpoledne. Změnili jsme kvůli tomu trasu a dobře jsme udělali. Je tu krásná stezka a stín stromů a vzrostlého roští. Za městem Suben jsme se namočili v Innu. Je strašně ledovej. Ale teď to nádherně osvěžuje. A zase jedeme. Tady ve stínu je teplota příjemných 35°C. Po několika pohodových kilometrech jsme si na místech skrytých ostrůvků místních sedláků polně zapýchali. Né že bychom si to rozdali v poli, ale sklídili a sežrali jsme jim tu kukuřici, čímž jsme se dopustili polního pychu.



S příjemnem v tlamičce pokračujeme v cestě. A jak si tak krásně jedeme je tu cedule Obernberg 3 km. Tak stop! Ve městě se musíme odpojit od Innu, ale chceme se vykoupat a spát někde... tak třeba tady. A tak také bylo. Jak jsem již řekl, Inn je neskutečně ledovej, ale vlezli jsme do něj znovu a krásně se po celodenním vedru ochladili a zbavili se hnusů a fujů z našich ubohých tělíček. A také si přemáchli propocené věci na sebe. Prostě krása. Pak jsme se zabývali kulturou nejbližšího okolí, večerí a přípravou noclehu. Dneska chci mít připravenou plnou verzi doupěte, protože se mi ani trochu nezamlouvají mráčky, které sem žene vítr značnou rychlostí od jihozápadu. Po setmění zaležzáme. Ve 3.50 se budím. Oblohu křížují blesky a následují je hromy. Dokončujeme doupě a zase se snažíme usnout. Bouřka má asi ukrutnou sílu a pohybuje se někde mezi Innsbruckem k Salzburgem. Tak a to je zdvojená klika, kterou máme díky změně trasy, protože bychom původně měli být někde v oblasti průchodu bouřky. Tady nás zasáhl krajíček. Trochu sprchlo a to bylo všechno. Ovšem světelné a zvukové efekty trvají až do rozednění.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Raichensberg	56	1404	71,5	15,7	39-16

Ráno 23.7. středa

Vstáváme po desáté



a po snídani a sbalení opouštíme místo noclehu v půl dvanácté. Před dvanáctou zastavujeme na jogurtík a mlíčko a na doplnění vypitého.



V jízdě pokračujeme před jednou. To je teda mnoho výhod! Pokračujeme podél Innu. Našel jsem v mapě, že to bude výhodnější než se pokoušet vrátit na trasu. Pojedeme podél chladné vody a téměř po rovině. Předpoklad se potvrdil, jede se pěkně. Jsme více méně na rovině, akorát fouká proti a pálí slunce. Vítr je sice dost silný, ale neuchladí nás. Co taky čekat od teplého větru. Po 30ti km zastavujeme v Braunau u supermarketu. Odpočíváme a doplňujeme tekutiny. Je neuvěřitelné, kolik toho do nás stihne za poměrně krátkou dobu natéct. A skoro nic ven. Všechno vypotíme. A zase jedeme. Město opouštíme po rampě č.1. To jsme ale světoví! A kousek za ní najíždíme na radweg. Pořád jsme světoví. A dalších 15 km se neděje nic mimořádného. Stále pálí slunce a fouká proti, ale radweg vede povětšinou lesem. Tedy ve stínu a za větrem. Kopírujeme silnici 156, čímž jsme se odpojili od Innu. V Neukirchenu a.d.E. skončila stezka a dál se musí po silnici. Je zvlněná, na slunci, odkrytá pro vítr a povětšinou do kopce. Zase zastavujeme. Tentokrát v Eggelsbergu. Mají tu Unimarket a je otevřenej ted' v půl sedmý. Zase doplňujeme pití a jako zákusek lemtáme pivo. Nakládáme a... Na obloze za námi je temné fialovo, ze kterého vycházejí nepěkné zvuky. Vypadá to, že se nás snaží najít včerejší bouřka. No, pomalu pojedem. Taký nic moc vyhlídka. Z naší pozice jsou vidět štíty Alp v místech, která bychom měli v dohledné době projíždět. Takhle odtud to vypadá impozantně a nezdolatelně. Jed'me ať tam jsme. Před Oberndorfem mají pro nás nádhernou ložnici. Je vzdušná, rozlehlá, stěny má obloženy přírodním rostoucím dřevem, na podlaze mech, loňské listí s jehličím a borůvčím (les). A je tu i koupelna s velkou vanou, kde je vestavěn protiproud. Bohužel je ted' mimo provoz (vyschlá říčka). Zalezli jsme tam, připravili se na možnou bouřku, která hřmí nedaleko, počtli si v knize



a zalezli. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Oberndorf	50	1475	70,5	16,5	37-13

Ráno 24.7. čtvrtek

Budíme se po osmém, snídáme, balíme, odjíždíme.



Opět je nádherně. Po doplnění sežraných zásob a pozření mlíka a jogurtu jedeme dál. Přímo před námi se tyčí kolmé štíty severního okraje Alp. Jde mi z toho po zádech všechno možné při představě, že tam někam polezem. Marcela žije v blažené nevědomosti. Pro jízdu používáme stezky. Jede se moc pěkně, většinou ve stínu. Nějakou dobu kopírujeme trať u jejichž zastávek píšou Localbahn. A jak si to tak šineme, najednou máme v zrcátku dvě mašinky, jak jedna táhne druhou a jedou jen o málo rychleji než my. Když byly na naší úrovni, zamával jsem jim a na velké siréně vyloudil „tuut túúúúút!“ Než jsem položil ruku zpět na řídítka, vypískla mašinka ve stejném rytmu „kvyk, kvýýýhíííííík!“ Tak to se mi ještě nestalo, že by mi na pozdrav odpověděla lokomotiva. Ale je to pěkné. Pokračujeme dál po stezkách, jede se docela dobře. Díky tomu, že jsme několikrát změnili trasu, dohodli jsme se, že do Salzburgu nebudeme zajíždět a mineme jej západně, čímž si to trochu zkrátíme. Než jsme se nadáli, objevil se před námi skalní ostroh a na něm ohromný hrad.



Něco nevyšlo. Projíždíme centrem Salzburgu. No nevadí. Mají tu pěkné stezky, jede se velmi dobře.



Míjíme místní pamětihodnosti i nehodnosti.

Salzburg
Čtvrté největší město Rakouska.

Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 24 této zprávy.

Pro množství historických památek je někdy nazýváno Římem severu. Bylo postaveno na obou březích Salzachu, v kotlině tvořené na jihu vrchem s pevností (Festungssberg), na východě Kapucínskou horou (Münchsberg). Konají se zde od roku 1920 mezinárodní hudební festivaly.

Místo bylo osídleno již v době kamenné. Na počátku historické doby zde sídlili Keltové a Římané; ti zde založili město Juvavum, které se stalo správním střediskem oblasti. Již od svého zrodu bylo důležitým obchodním střediskem, v němž se křižili důležité kupecké cesty (obchod se solí). Později bylo římské město zničeno. Teprve na přelomu 7. a 8. stol. vyrostla na jeho zbytcích nová osada. V ní byl založen sv. Rupertem klášter, jenž se později stal arcibiskupským sídlem. Celé další osudy města byly spojeny se šířením křesťanství, čemuž odpovídala i výstavba kostelů a klášterů. Tak již v r. 1177 byl zdejší kostel největší církevní stavbou sev. od Alp. Současně byl postaven i velký hrad. Největší rozkvět prožíval Salzburg v 17. a 18. stol., kdy vyrostla i většina jeho současných historických památek a kdy se sem stěhovali umělci téměř z celé Evropy. Byla to i doba, kdy město dalo světu skladatele W.A.Mozarta. K velké změně došlo až v době napoleonských válek, kdy se Hieronymus Colloredo jako salzburský arcibiskup stal posledním církevním vládcem země. V roce 1800 byl Salzburg obsazen Francouzi, v l. 1803-1805 byl centrem území spravovaného Ferdinandem Toskánským, později se stal rakouskou korunní zemí. V 19. stol. byla regulována řeka Salzach, což vedlo k výstavbě nových čtvrtí. V tu dobu byla postavena železnice. Avšak ani průnik moderního života nezměnil ráz Starého města.

Nejznámější památky: náměstí Residenzplatz, dóm St. Rupert, arcibiskupská rezidence, kostel sv. Michala, Dómské náměstí, Kapitulní náměstí a palác, klášter sv. Petra, klášter Nonnberg, kostel St. Erhard, kostel sv. Šebestiána, kostel Nejsvatější Trojice, Zemské divadlo, zámek Mirabell.

Na kopci (vysokém 542 m) se nad městem tyčí pevnost Hohe Salzburg, která je jednou z nejdokonaleji zachovaných středověkých pevnostních staveb Evropy. Byla založena již r. 1077, výstavbu však dokončil arcibiskup Leonhard Keutschach až v r. 1500. Kolem r. 1681 byl hrad přestavěn na pevnost. Od r. 1862 není obýván. Spodní prostory slouží muzeu, v horních je expozice bytové kultury středověkých arcibiskupů.

Stezka nás vyvedla z města a táhla podle řeky. Mají to tady fakt pěkný. Akorát se pořád nějak nemůžu najít na mapě. Při jedné z navigačních zastávek odhalila Marcela klíště a to přímo na své krční tepně. Zamatlali jsme ho krémem a jedeme dál. Konečně! Konečně nás mám. Našel jsem nás na mapě. Ale radši bych to neviděl. Jsme 30 km východněji, než jsme teď měli být. Zatr sakr!! A co huř, cestou zpět na trasu nás čeká kopec, na kterém mají nakresleny dvojité šipky nahoru. To by znamenalo stoupání přes 15%!! To jsou pěkné vyhlídky. No co se dá dělat, jedeme.



Nekecali.



Naštěstí přestalo pálit slunce. Zalezlo sice za mrak, ale na palubě je pořád napsáno 34°C. Kola žalostně úpí, ale jedou. Bohužel jen do okamžiku, než se mně zvedlo přední kolo ze silnice vlivem mocného záběru, a Marcele došly síly. Odpočinek. Máme za sebou 200 metrů z kilometru. No fajn! Zase jsme nasedli a zase popojeli a tak pořád, až jsme zcela vyčerpaní dorazili na vrchol. Radost z tohoto úspěchu nám kazí dvě věci: 1. začíná pršet, což není tak hrozné, protože to s sebou jistě přinese ochlazení a 2. cestou nahoru nás předjeli dva staroušci na naprosto šílených kolech. A tímto je veškeré sebevědomí v hajzlu. Nějak už se necítím být světovým.

Sjíždíme opačnou stranu kopce a po nějaké době jsme v Bad Reichenthalu. Prší už docela hodně. Stezka nás vyvedla do Karlsteinu. Déšť ještě zesílil. Chtělo by to nějakou střechu. Jedna plátěná je u místního Sparu. Zajeli jsme tam a při dobrždění z nás vycákla voda. Bravurní dojezd neunikl místní vedoucí, pokladní a v neposlední řadě místní infokanceláři. Nechci říct, že je drbna, ale mluví a mluví a mluví. A mluví! A protože tu kromě nás nikdo není, přišla k nám a mluví na nás. V našem případě však narazila na jazykovou bariéru. Ale nic si z toho nedělá a mluví. Průjezdem Německa a Rakouska jsem si částečně osvěžil své jazykové neznalosti v oblasti němčiny, takže většinu lidí jsem cestou rozuměl. Akorát nechápali, že jsem jim odpovídal drhnoucí angličtinou. Týchle ženský nerozumím nic. Hovoří nějakým podivným místním dialektem. Jakmile začala používat ruce a nohy, byli jsme doma. Mezi slovním vodopádem nám nabídla banán. Když jsme na to kejvli odešla a vrátila se se dvěma banány a dvěma velkými jablky. Tak jo. Pak nám zase chvilku vykecávala díru do hlavy, zase odešla a přišla se dvěma velkýma houskama se značným množstvím salámu. Při jejich konzumaci jsme jí „vyprávěli“ o Praze. Z ní vypadlo, že tam taky byla, a že se jí tam líbilo. Déšť zvolnil a my jsme se chystali k odjezdu. Zase odešla a vrátila se s tričkem s dlouhým rukávem ze zde prodávaného sortimentu pro Marcelu. Na naše zdvořilé odmítnutí nějak nechtěla slyšet. No dobrá tedy. My jsme jí na oplátku věnovali děkovátko a malou českou vlaječku ze zmrzlinového poháru. Pak nám ještě poradila kudy dál. Srdečně jsme se rozloučili a vyrazili na další pouť.

Prší méně, ale pořád. Mají to tu dost do kopce. Navíc lesem. Dost to tu klouže. Vyloupili jsme se u jezera Saalach Stausee. Dost pěkné. Akorát to chtělo být tu včera, když bylo horko. Teď je nám to k prdu. Najíždíme na silnici a supíme do kopce a to několik km. Pak je tu odbočka, cykloznačka ukazující na ní a v přímém směru značka zákaz vjezdu cyklistům. No tak tedy odbočíme.

Terén se zlomil a my padáme z kopce. Je to nepříjemné. Jak prší, tak to kapkama bolí do očí. A hele máme dát přednost. Nechce se nám brzdit, ale dobrá. Najíždíme na hlavní a podle čísla je to ta, ze které nás před chvílí shodili. Jedeme po ní zase jen kousek. Dál je silnice motorová. Nás nutěj odbočit někam do háje, kde se to jmenuje Unken. To nemáme ani na mapě ani v rozpisu. A už je nám mokro a hledáme nocleh. Po velmi dlouhé a nepříjemně provlhlé chvíli ho máme. Hotel III. kategorie s WC podle norem Evropské Unie,



se čtvrtpenzí (jen s večerí a to ještě tajnou). Zalezli jsme totiž do dřevěné stavby místní pily. Všude kolem je dřevo a piliny. Takže jídlo připravujeme s maximální obezřetností. A hlavně převlékáme se do suchého a zalezáme do spacáčků. Je až s podivem, že jsme neutrpěli žádné namočení. To jsme ale šikovní! A přesto, že jsme nic závažného neprovedli spíše **za katrem!**



Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Unken	50,5	1553	78,1	18,1	39-14

Ráno 27.7. pátek

Budíme se kolem půl osmé,



vstáváme, balíme a mažeme vocad'. Neprší, začíná vylejzat sluníčko, ale zatím je chladno. Těsně před odjezdem (právě probíhá reset počítačů), přišel majitel pily, pozdravil nás, ptal se, jak se nám spalo a jak moc jsme včera zmokli a popřál nám šťastnou cestu. Jedeme.



Lofer. Zastavujeme na mléko a jogurty. A co víc. Marcela dneska napekla. Máme moc dobrou bábovku. Akorát nevím, proč ji vybavila německy psanou visačkou „spotřebuj te do dvou dnů od otevření obalu“, když ví, že zrovna bábovka patří do kategorie předmětů s velmi krátkou životností po vyjmutí z obalu. Příjemně napapaní odjíždíme.

S P A R - SUPERMARKT			
Hör.: 358			
5090 Lofar			
Tel.: 06588/20006			
ATU33803701			
SPAR MILCH	(10%)		0.59
FRANK LIMO	(20%)		0.49
VOES.MILD1.5	(20%)		0.49
FRANK LIMO	(20%)		0.49
ALMTHURT-	(10%)		0.45
BERGHOF 150G	(10%)		0.55
2 X		0.99	
BACKWARE	(10%)		1.98
MARMORGUGLH.	(10%)		0.99
Summe			6.03
Bar			10.00
Rückzahl			3.97
10 % MWST	VON	4.15 =	0.41
20 % MWST	VON	1.23 =	0.24
POS/ BEL / K / KASSIER/	DATUM /	ZEIT	
8 3735 2 482036	25.07.03	10:29	
Neu von SunKiss: SunKiss junior - Sonnenschutz für Kinder!			
Herzlichen Dank für Ihren Einkauf			



Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 30 této zprávy.



Před čtvrtou odpočíváme na trávě ve stínu před Bruckem. Sežrali jsme zase něco ze zásob a pak zvolna pokračovali ve zdolávání kilometrů. Ta silnice po které jedeme se jmenuje Grossglockner strasse. No potěš hodiny! Prvních 8 km je to pořád jakš takš po rovině, ale pak... Za účelem odpočinku zastavujeme každých 200 m. Takhle jsme vyhopkali do nadmořské výšky 1096 m.n.m. ze 730 m.n.m. a zabalili to. Je tu pěkné odpočívadlo s WC, košem na odpadky a divokou říčkou. Tak tady budeme spát! Rozložili jsme se, povečeřeli a protože mám dojem, že nás zase hledá bouřka, postavili jsme doupě a zalezli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Hollbach	43	1623	69,6	13,3	34-10

Ráno 26.7. sobota

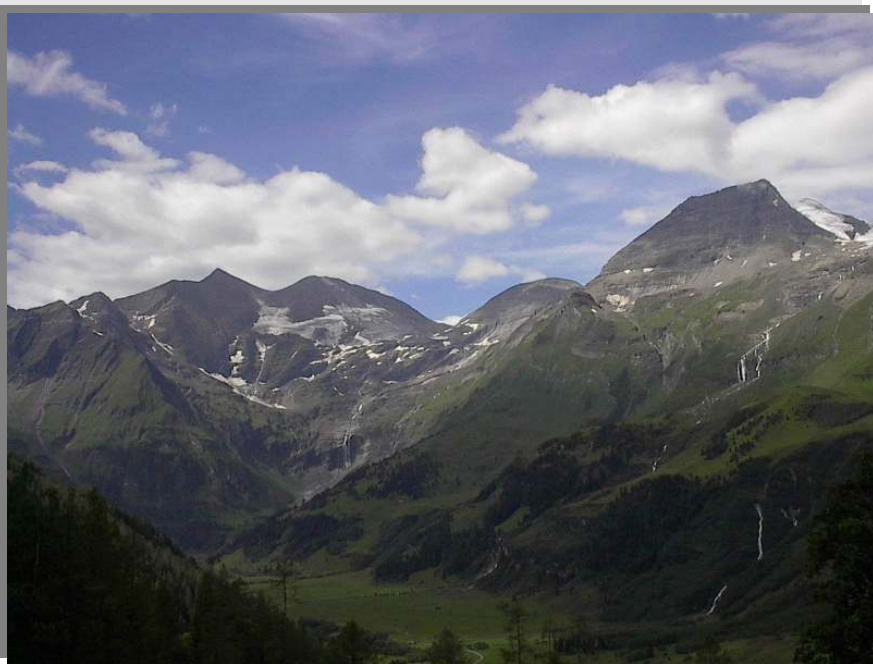
Budíme se do krásného dne. Akorát nám kalí radost, že do našeho nocležiště přijelo auto a dodávka, vystoupili s nich elastiáci, vyložili kola a dělali při tom strašnej kravál. Po nich přijeli češi z Nového Města na Moravě, na kolech ověšených skoro tak jako ta naše. Použili WC, prohodili s námi pár slov a odjeli směrem nahoru. Elastiáci taky. Vstáváme, snídáme, balíme a rovněž jedeme nahoru. Jde to ztuhla. Asi po kilometru zoufalého snažení jsme u „turniketu“. Vypadá to jako celnice a je to tu na to, aby se zabránilo vstupu a vjezdu do hor od 22 - 05 hodin. A zase je to do kopce. Mají tu dopravní značku příkré stoupání 12% a pod tím tabulku s dodatkem 33 km. A kousek dál „nekonečné serpentiny“.



To se máme na co těšit. Je krásné počasí, svítí slunce, jsme v nadmořské výšce 1100 m.n.m. Nic povzbudivého. Na mapce



jsme se dočetli, že polezem do 2500 m.n.m a nějaký drobný. Takovéhle mapky tady mají u každého odpočívadla a každé odpočívadlo je koncipováno jako vyhlídka. Plahočíme se od jednoho k druhému a vyhlížíme. Ale teda je tu provoz! Jak v poledne na Václaváku. Spousty motorkářů, aut, autobusů a co hlavně - cyklistů. Později jsme odhadli, že jich může být tak 1000-1500. Jo a zapomněl bych na mopedisty. Prdlaj tady na prskoletech z půjčovny rychlostí jen o málo vyšší než my. Ale jedou pořád! A smrděj! A je tu spousta Čechů. Poznájí se podle espézetek na autech (tak blbý značky máme jenom my) a podle ťukání si na čelo když nás předjíždějí na odlehčených cyklospeciálech. Jen jeden se asi spletl a vyslovil nám obdiv. Rakušáci, ať na kolech nebo motorkách, nás povzbuzují a obdivují. Jeden Francouz, když nás viděl, málem spadnul z kola. Asi ho postihlo totéž co nás když nás předjeli ti staroušci. A tak si tak pozvolna a za ohromného vypětí sil pomaloučku jedeme vzhůru. Kde můžeme tam se kocháme. Je to tu fakt pěkný.



Před jednou z už hodně horních zatáček zastavujeme a dojíždí nás pětice Čechů. Tři holky (nebo spíš paní) a dva kluci (asi manželové) každý jede asi tak na 75ti tisících korunách českých. Taky zastavují a dávají se s námi do hovoru. Jsou z Prahy a včera je napadlo, že si vyjedou Grossglockner. Vzali auto a dojeli až do Brucku, tam přespali a teď jen tak šlapou nahoru. Tam mají v plánu si dát pivo a zase jen tak letět dolů. Během hovoru vyplynulo, že dříve jezdili jako my a taky tu projížděli plně naložení. Pak začali jezdit nalehko a závodit. Prý tu jeli závod už dvakrát. Tak to jsou praví blázni. Myslím, že si Marcela začíná vážít toho, že cvokaříme ani ne z polovičky jako oni.

Dig.

Řekla bych, že cvokaříme úplně stejně, ale jiným způsobem. Příště již tudy nejedu, i když nelituji, protože příroda je nádherná. Pokochala jsem se přírodou do sytosti. Kopec byl prvních 10 km celkem v pohodě a ve veselé náladě. Dodávalo mi sílu povzbuzování elastáků, obdiv řidičů aut a dokonce mi jeden Holand'an pomohl do kopce - tlačil kolo, až jsem musela přeradit z 1-1 na 1-5. Bohužel tato rychlost mi vydržela pouze krátkou chvíli. Ale bylo to milé. Pak na mě padla beznaděj. Už mi povzbuzování nestačilo. Jak síly docházely stavěli jsme každou chvíli...

Mcl.

Po deseti minutách pokračujeme ve stoupání. Oni ve svižném tempu, my se ploužíme.



Síly rychle ubývají. Je to tu samá zatáčka a fakt hodně do kopce. Za nějakou dobu zastavujeme na každých 100 metrech. Poznává se to jednoduše. Každých 50 m je odvodňovací kanál a my stojíme u každého druhého. Marcela vyslovila pochybnost o zvládnutelnosti tohoto podniku. Když jsem navrhnul návrat, zatvářila se uraženě a málem po mně skočila.

Dig.

Jenom málem, chybí mi síla. Protože mě s návratem provokuje už od Berounky! Ale když jsme se vydali na cestu tak to zvládneme! A proč pořád jedu, tedy odpočívám? Protože když to zvládnou v pohodě elastáci a ty tři kluci s bágla (od rána už jsme je nikde neviděli) tak to zvládnou taky!!!

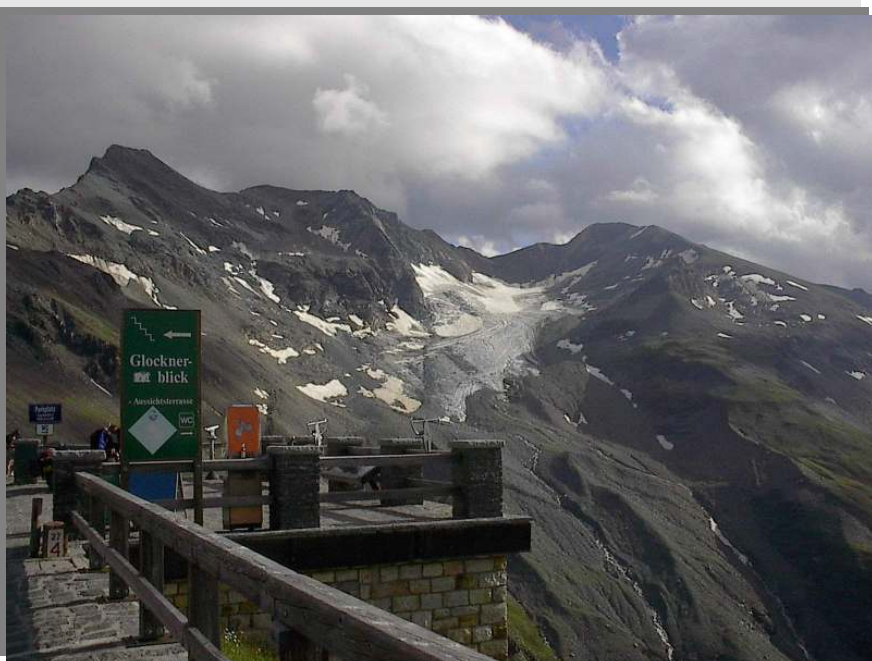
Mcl.

Ani já bych už teď zpátky nejel. Zastávky zhoustly na 50 m. Pálí slunce, je horko, stromy kolem se zmenšily a pak zmizely docela. Všude je jen tráva a ta moc stínu neprodukuje.





Posunujeme se pořád výš, až jsme na předvrcholu. Heuréka! Zvládli jsme to! Je tu hospoda a cíl bikerů.



Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 35 této zprávy.

Je jich tu jak naseto. A támhle jsou naši známí. Zaparkovali jsme a přidali se k nim. A vyprávělo se a popíjelo místní pivo (za 3,60 €). A je čas zase jet. My budeme pokračovat nahoru, oni dolů. Rozloučili jsme se a vydali se každý jiným směrem. O necelou minutu později už byli z dohledu zatímco, mně se vysypalo řazení. Jsem velmi rozezlen a začínám používat násilí. A kupodivu se podařilo. Můžeme jet dál. Kus jsme sjeli a zase se drápeme nahoru. Jde to zatraceně blbě. Kromě toho se ochladilo na 11°C. Z 32°C to jde! Projeli jsme první ze dvojice tunelů a dohrabali se až ke druhému.



A zase mi nejde řadit. Pomocí pár zaklínadel a strašného vzteku se mi to zase povedlo rozhejbat. Oblékáme se do teplého a připravujeme se na sestup. Je hrozná zima.



Čas 18.20. Tak to je dobrý, když jsme začali s výstupem bylo 9.40. Opouštíme nejvyšší bod Expedice ve výšce **2504** metrů nad mořem.

Jedeme velmi opatrně, rychlost nepouštíme přes 45km/h. Jednak bychom zmrzli a jednak nedobrzdili. Na každém větším odpočívadle zastavujeme abychom nechali vychladnout ráfky. Kolem nás strašně smrdí spálená guma z našich brzdivých špalků. V tomto rytmu jsme za nějakých 40 minut dole. Oteplilo se na 15°C. To je dobře! A teď hledáme nocleh. Ne dlouho. Napravo od silnice je pás stromů, nějaký svinčík a za tím vším teče řeka. A je tu do toho odbočka. Jako kdyby s námi počítali. Akorát pro nás. Zalezáme, večeríme špagety s kečupem a usínáme. V noci tu otravuje nějaké zvíře. Marcela to není. Ta se snaží spát. Podle nezřetelného obrysu to vypadá jako přerostlý králík. Jediné co mě napadá, že by mohlo být takhle oseklé, je svišť.

Technická data:

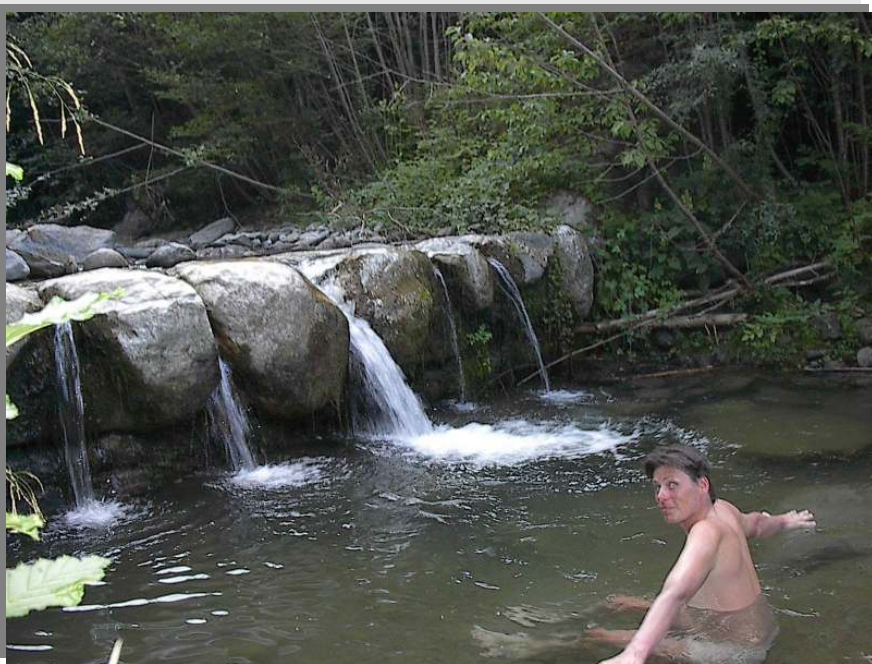
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Heiligenblunt	60	1663	39,9	9,8	41-9

Ráno 27.7. neděle

Cestou za ranní roh jsem našel Marcelinu botu asi 20 m za naším ležením. Ano, musel to být svišť. Králíka by ani ve snu nenapadlo se někam vláčet s nějakou botou a ohlodávat nám tepelný štít. Kontrolou bylo zjištěno, že ten parchant Marcele rozkousal pásek na botě. Aby se ti to v krku zpříčilo potvoro! Snídáme, balíme, odjíždíme. Zase je krásně ba až horko. Pověťšinou jedeme z kopce a po stezkách. Kopce na této straně hor jsou mírnější a hustě porostlé vším možným. Jedeme, kocháme se nádherou věcí kolem, až jsme dospěli k závěru, že se přehříváme. Zastavili jsme u řeky a vlezli do ní.



Je zatraceně ledová. Úplně cítím, jak chlad z povrchu prostupuje dovnitř. Zvláštní pocit. Ale už se mi dělá drůbeží kůže a tuhnou mi svaly. Je třeba vodu opustit. Pak jsme se dlouho váleli ve stínu u řeky a odpočívali. V půl páté jedeme dál. Horko nepolevilo a tak si znovu namáčíme těla, vlasy, trička, ponožky i boty. Snad to chvíli vydrží. Po pěti pomalých kilometrech jsme úplně suší. Naštěstí pořád jedeme podle řeky a tak se znovu namáčíme a po čase znovu. A hele nějaké šipky konečně s popiskami. Od rána jedeme po radwegu R8 a teprve teď po 40ti km je tu napsáno kam jedem. Jenomže tohle jsme vidět nechtěli. Jsme 26 km mimo trasu. Podle mapy jsme zjistili, co se stalo. Letos nám dopodrobna souhlasí rozpis trasy s mapou. Ale na mapě nejsou ty vesnice co jsou všude kolem a na ukazatelích a směrovkách zase nejsou ty názvy co máme v mapě. Kromě toho radwegy vedou mimo silnice a daleko od nich. A tak jsme nejspíš přehlédli odbočku. No, pojedem dál a na dalším možném místě se začneme vracet na trasu. Zní to asi dost divně, ale když uvážím, že až sem jsme jeli z kopce a docela dost z kopce... Pokračujeme. Údolí je pořád pěkné a z kopce, ale už si ho tolik nevychutnáváme. Po 29ti km je odbočka naším směrem. Bod otočení se jmenuje Möllbrücke. A začínáme se vracet. Po dalších kilometrech zajíždíme do lesa a chystáme nocleh. Je horko a tak přijde vhod, že náš lesní apartmán má koupelnu, kterou okamžitě využíváme.



V životě by mě nikdo nedostal do studené vody tekoucí v horské bystrině.
A ji taky ne!



Osvěžení zaléháme a čteme si. Setmělo se. Za kopcem, kde je údolí, jímž jsme měli dnes projíždět se blýská a po čase i hromuje. To nás hledá ta bouřka, co se s ní honíme už od Německa. Dostavujeme doupeř na plnou verzi a zalézáme. Hřmění zesiluje a blýská se tak často, že je vidět jako ve dne. V tomhle se nedá spát! Začalo lehce pokapávat. V zápětí to vypadalo, jako kdyby tu zastavil kropící vůz a pustil do nás vodu všemi kropítky plným výkonem svých čerpadel. Doupeř se prohýbá pod nápořem vody, ale drží. Po třech minutách je po všem. A po další čtvrt hodině přestalo pršet docela. Neviděla nás. A asi jí to rozčiluje, protože běsní za kopcem a rychle se vzdaluje. Dobou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Sachsenburg	56	1736	73,8	16,8	39-13

Ráno 28.7. pondělí

Probudili jsme se do příjemného rána. A zase balíme a odjíždíme. Je lehce pod mrakem. Navzdory všem očekáváním jedeme víc po rovině a tak to pálíme kolem 25 km/h. Za 12 km je městečko a v něm něco na způsob našeho Plusu. Za hodinku je nakoupeno, za další půlhodinku konečně pořádně nasnídáno (i když ve 12.15?) a zase jedeme. Pořád jsou kolem hory, kus od nás teče řeka a vedle vedou koleje a hned vedle nás krásná nová motorovka. Je na ní úplně nové rovnej hladkej černej asfalt a zářící bílé čáry. Radost pohledět. A jak je vidět,

Rakušáci se od nás učeť. Tak, tak, učeť. Uprostřed silnice stojí dělník v oranžové vestě, s brýlemi na očích a celou tu nádheru přerovnává sbíječkou. Učeť se, učeť. Jedeme dál. Neděje se nic mimořádného. Slunce je za mrakama a jen tu a tam vykukne, ale jakmile se ukáže, nechutně připaluje. A jsme v Oberdrauburgu. Právě jsme se ocitli na trase a uzavřeli tak 100 km dlouhé poznávací kolečko. Teď ještě přelezeme dva kopce a jsme v Itálii. Jenom se mi nelíbí, že v mapě je to plné šipeček v našem směru. To znamená stoupání 12%. No to si užijem! A taky jo. Jedeme pomalu a ztěžka. Ale výstup je nějak lehčí než na Grossglockner. Přesto na nejbližším chcíplotišti (výraz pro odpočívadlo s WC a lavičkami) zastavujeme a chcípáme si. Je to tu překvapivě cyklisticky frekventované. No, jedeme dál. Zatáčka střídá zatáčku, pořád stoupáme. Po 6ti km se terén zlomil a padáme do údolí. To mě fakt těší, když vím, že to zase pojedu nahoru. Padák nás dopadal do Kötschachau. Marcela navrhuje oběd. Nejsem proti teď v 17.10. Odběhla do Billy a když přiběhla, měla v košíku 2 piva a dva kusy salámu na úrovni našeho Lovečáku. Dali jsme k tomu housky ze zásob, trochu kultury

Kötschach-Mauthen

Město nazývané Loncium zde založili Římané, kteří tudy průsmekem Plöckenpass (1360 m) vedli jednu ze svých obchodních cest. Největší zajímavostí je kostel P. Marie. Původní stavba byla zničena tureckým vojskem, kostel byl v dnešní podobě postaven v letech 1518-1527. Zajímavostí jsou fresky v chóru z r. 1499 a rokoková kazatelna z r. 1769.



a pak se vydali na další stoupání. To má být 14 km dlouhé. A taky tu kresleť spoustu šipek. To je pomalu na výtah. Tak jedem. Zase velmi pomalu a ztuha. A

jedem a ploužíme se a najednou je přímo před námi galerie. Začíná někde vpravo dole a končí zatáčkou vlevo nahoře a má příšerný sklon. Po dvojité zatáčce jsme u jejího vjezdu. Taky tu byl někdo zoufalej a postavil tu tohle:



Jedeme dovnitř.



Je tu zima, pološero a strašnej stoupák. Jede se úplně blbě. Je to dlouhé 600 m a po vyjetí ven jsme úplně odrovnaní. Odpočíváme na chcíplotišti a pak zase hurá vzhůru. Zanoval jsem si písničku od Pavla Bobka „Pojď stoupat jak dým“ a málem jsem dostal facku. Dig. Kecá!!! Mcl. Po dalších stovkách metrů se kopec zmírní a už se jelo líp. Dig. Jak komu. Mcl. Do okamžiku, než jsme dorazili k další temné hranaté díře. Ach jo! S plnou parádou jsme vjeli dovnitř a jak se tak suneme šerem je tu nouzový východ a to otevřený. A venku je les a vypadá dobře. Nikde nic nejede a tak šup ven a traďá po lesní cestě někam, kde to zapíchneme. Badašila... Ale jak to tak vidím z pohledu...



bude potřeba postavit plné doupě a ještě je zpevnit.



Průzkum ukázal přítomnost ohromného množství malin. Bylo nutné chudáčkům keříčkům pořádně odlehčit. Zvedá se vítr. Dostavujeme doupě a připravujeme večeri. Buřtíky alá párek s polostrým kečupem a houskou. Během toho se ze tří stran blýská. Vypadá to, že si naše bouřka, co nás pořád hledá, na nás zavolala kamarádky a teď společně pročesávají okolí. Začalo pršet. Pak děšť zesílil a změnil se v kroupy. No to je rachot! Doupě bez potíží odolává. Za necelé dvě hodiny vše utichlo a my se chystali ke spánku. Nějak mi však připadalo, že pod štítem rychle ztrácíme teplotu a začal jsem hledat příčinu. A mám ji. Celá část **ležáku**, kde **leží** Marcela **leží** ve vodě. Tak to by nešlo. Popotáhli jsme ležák „na břeh“ jezera, které se tu vytvořilo a definitivně dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Klöstepass	56	1798	61,5	13,5	34-11

Ráno 29.7. úterý

Vzbudil nás myslivec. Né flaška Myslivce, ale rakouskej lesák. Když viděl, že se svou mateřštinou nepochodí, přešel plynule do plynné angličtiny, ptal se, co my tady a tak, a pak nám řekl, že to není správně. Odpověděl jsem mu, že to opravdu není správně, ale ta věřejší bouřka nás překvapila... Pak už ho jen zajímalo kterým směrem jedeme a odjel. Je 6.50 hod. GRRRRR!!!! Ale na druhou stranu byl velmi zdvořilý. Stát se to u nás... Snídáme, balíme, jedeme zpět do tunelu. Ještě polovinu ho lezeme nahoru a pak hop do Itálie

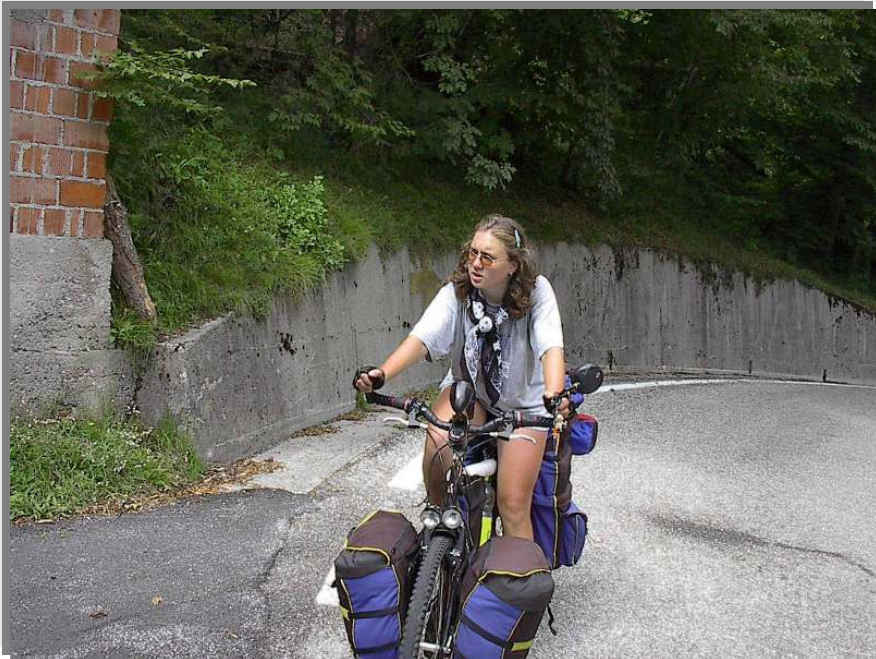


a začínáme slaňovat. Je to tu tak husté, že kdybych plivnul přes svodidla, udělal bych díru do střechy auta jedoucího o tři silnice níž. Je zima. Ale my zkušení jedeme v šusťákách, a všem teplém. O 12 km dále a jeden km níže už je přijatelných 20°C. V Paluzza jsme poprvé v Itálii odbočili a hned správně. Kousek za městem se převlékáme do krátkého a začínáme co? Začínáme stoupat. Když už to trvá 10 km a začíná nám docházet trpělivost, je tu chciplíště. Už jsme na vrcholu tohoto kopce, ale silnice stoupá ještě výš. Mám dojem, že dál bude rampa vedoucí kamsi do mraků...

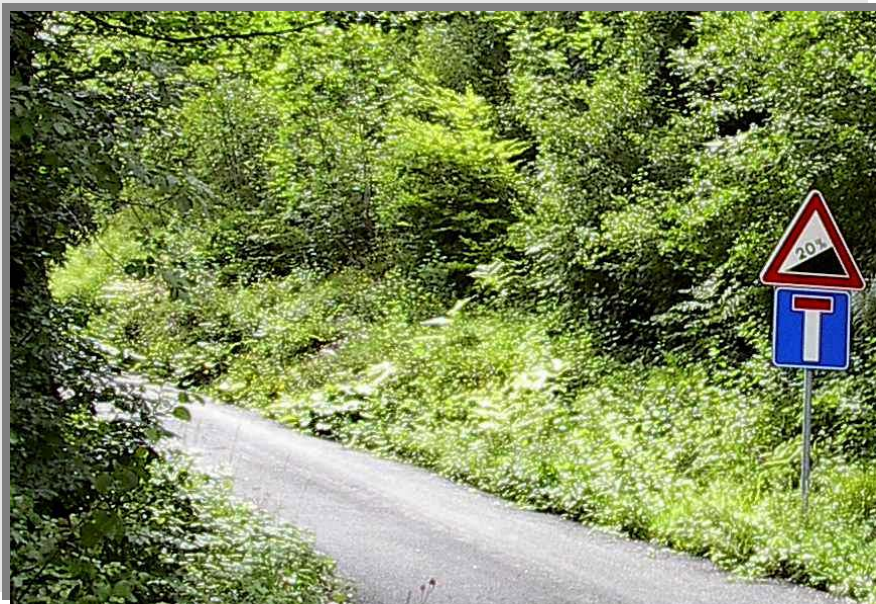


Odpočíváme na chciplotišti a pojídáme čokoládu zapíjenou včerejším vínem. Po půlhodině jedeme. Teorie o rampě se našťěstí nepotvrdila a tak frčíme z kopce. Po spoustě příjemných kilometrů zastavujeme na nákup v místním Desparu. Už je na čase dát si jogurt a mlíko. Akorát, že tady není kde to zkonsumovat a tak jedeme dál. Vedle nás je řeciště šířkou dosahující rozměrů Vltavy pod Karlovým mostem. Akorát je úplně prázdné. Ale na jaře to tu musí být pěkný fofr. Je tu uzounký most a na druhé straně místo pro svačinku. Jedeme tam. Použili jsme betonové kvádry k sezení, nacpali se švestkovým jogurtem a zase jedeme. Vrátili jsme se na hlavní. Pořád se držíme trasy. Už se nejede tak dobře. Je to tu samej kopec až do Priusa. Tady definitivně končí veget. Podle mapy musíme přelézt horu s převýšením 700 m.n.m. No to zas bude...

A bylo...



Ach jo.



A tak lezeme a lezeme a je strašné horko a když už jsme celí vyflusaní nahoře začíná kapat. Ano, to na cestu dolů nutně potřebujeme. Akorát se mi nějak nezdá, že bychom už měli sjíždět. Po 3 km letu se to potvrdilo. Jsme v soutěsce, z níž vede

Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 45 této zprávy.

jediná silnice hadovitě ostře nahoru a to je ta naše. Druhý kopec je naprosto brutální a je stejně hroznej jako Grossglockner, akorát že silnice vede lesem a je zataženo. Délka plahočení 14 km, plahočivost, totiž chci říci rychlost 4 a méně km/h.



Naštěstí nás nic nehoní a tak vyslovuji tezi, že „Nemusíme frčet, jen když řápem“. Jsme na vrcholu a jsme úplně vyřízení.



Ted' bychom měli jet dolů. Celou cestu budeme vyhlížet dnešní nocležiště.

Nejeli jsme, slaňovali jsme. Ještě, že jsme to nejeli obráceně. Tohle bychom neměli. Visíme na brzdách, kolem nás se šíří gumovej smrad a rozléhá se pištění Marcelliných brzd. V tomto rytmu jsme za 30 minutek dole ve vesnici Tramonti. A jsme zase zle osekli, protože tu mají na konci vesnice za malým náspem loučku a to je naše nocležiště. Zaléháme, večeríme, čteme si a je tu báječně.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Tramonti	70	1882	84	14	39-6

Ráno 30.7. středa

Probudily mě zvony. To snad není pravda! Po pokusu znovu usnout mě budí slunce. Tak jo, vstáváme. Je 8 hodin. Snídáme, balíme, jedeme. Je azurovo. Cesta probíhá klidně, jede se pěkně. Konečně jsme se dostali na rovinu a trochu se rozjeli. Až do 23 km vzdáleného Maniaga se neděje nic co by stálo za záznam. Tady se Marcela směsí všech známých jazyků, snad kromě Svahilštiny doptala na market a došla na nákup. Po pozření mléka a jogurtů pokračujeme v jízdě. Je horko a fouká proti. Teple! Ale zase na druhou stranu se to tu mírně svažuje a tak jedeme pořád rychlostí kolem 30ky. V Pordenone se dáváme doprava a upalujeme nesníženou rychlostí západně. Mezi tím urazilo slunce po své nebeské dráze čtvrtkruh a my zase jedeme proti jeho svitu. Horko, strašný horko, ale jedeme. V Coneglianu zastavujeme u Corado marketu a chceme doplnit pitivo. Marně. V tomhle kšeftě ještě trvá siesta. Siesta. To je vám zajímavý zvyk. To se to takhle v poledne zabalí a do čtyř se nedělá nic. To by se u nás se vstupem do EU mělo zavést taky. Je to poznat i na silnicích. V této době jezdí podstatně méně aut. Dobrá, jedeme dál, tekutiny doplníme jinde. Další městečko je Susegana. Je tu asi pět obytných domů a zbytek obchody. A ne jen tak nějaké. Mají tu v ohromných supermoderních budovách zastoupení snad všechny světové značky aut. A to i méně známé. Škodovka taky, ale sídlí v malém nevzhledném skladišti na konci řady zasunutém vzađu. A poutač na ni má velikost asi tak 50x50 cm. A dost pochybuju, že by v noci svítil jako všechny ostatní. Vedro je už nesnesitelné a tak odbočuju z hlavní, protože v mapě je tu kreslená řeka, kde by se mělo dát vykoupat. A ne jen tak nějaká. Jmenuje se Piave. Chvíli ji hledáme. Je totiž dobře schovaná mezi ochrannými hrázemi. A pak když ji máme se v ní koupeme a válíme se u ní a odpočíváme. Pořád je horko. Jsme poněkud uondáni a tak jsme se dohodli, že dneska už nikam nepojedeme a budeme si už jen užívat.



Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 48 této zprávy.

Jsme zalezlí ve stínu kol a čteme si. Krátce po osmé slunce zapadlo a začalo být příjemněji. Jedeme najít místo na spaní. Kousek od nás je silniční most, po němž pořád jezdí auta a strašně se to rozléhá. Tak tady ne. O další kousek dál je železniční most. Hluk ze silnice sem sice doléhá, ale jde to. Ale nejde! Právě tudy projel vlak. Hroznej rambajs.



Jedeme po kamenité cestě ještě kus. Roštíček přibylo, ale zase je tu drtička na kámen a opět rámus. Ale aspoň je monotónní a v noci to jistě vypnou. Zalezli jsme mezi roštíčka, natáhli ležák, povečeřeli tyčinky s vínem, chvíli si četli a konec, spíme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Susegana	49,5	1975	92	18,7	39-17

Ráno 31.7. čtvrtek

Nevypnuli. Hluk a horko nás vytáhlo ze spacáček v půl sedmé! A tak pomalu a zvolna vstáváme, snídáme a připravujeme se k odjezdu. Teploměr na palubě ukazuje 27°C. A to přesto, že je pod mrakem a sluníčko dneska nejspíš zpoza mraků nevyleze. V půl deváté odjíždíme. Než jsme se doploughli kamením

k silnici je snídaně prakticky celá spálená. Ale máme kliku, u výjezdu na hlavní je Maxi Supermarketo. Tedy druhá snídaně. Tak a jedem. Po přejetí mostu nabíráme zvolna rychlost a ubíráme se na Treviso. Původně jsme tam jet neměli, ale díky zpoždění, které jsme nabrali v Rakousku musíme maličko změnit trasu a jet co nejkratší cestou. Bohužel to bude po hlavní. Ale nakonec to jede velmi pěkně. Akorát se udělalo horko. Přijíždíme do Trevisa. Není tu nic zajímavého. Jenom mě serou se semaforama. Furt je někde červená! A pořád zastavovat a zase rozjíždět naše kolosy stojí spoustu energie. Už jsme venku a svištíme na Padovu. Udělalo se hrozný horko. Naše rychlost neklesá pod 25 km/h a tak jsme náporově chlazení. Bohužel i protivětre. Toho nebýt, asi bychom uháněli ještě rychleji. A ano je to tady - Marcela píchla. A samozřejmě zadní kolo. Uteklo prakticky okamžitě. A jako bonus jsme se zastavili v místě, kde není ani kousek stínu. A to ani v dohledu. V této výhni trvá oprava 15 minut. A jede se dál. Nabrali jsme rychlost. Do Padovy zbývá pár km. Jak už jsem řekl, při průjezdu městečky a vesničkami mě strašně rozcílujou se semaforama. Systém „zelené vlny“ tady neznají. A už je tu Padova. Teda ale vjet do ní vyžaduje trpělivost, přesvědčení, postřeh a pevnou víru ve vítězství. Je tu velmi složitý systém nadjezdů a podjezdů a všelijakých nájezdových ramp a do toho se jim tu plete dálnice. Přirovnal bych to k našemu Barrandovskému mostu, jeho předmostí a rampám. Je to stejně praštlý, ale Barrandůvi je cca 1/18tina toho, co máme teď před sebou. Projeli jsme to. Zastavujeme v nejbližším stínu, studujeme kulturu a snažíme se odhadnout kudy k památkám.

Padova

Někdejší Patavium, rodiště římského historika Tita Livia; prožilo svůj vrcholný rozkvět ve 12. – 13. stol., kdy bylo svobodným městem, dále za osvětské vlády rodiny Carraresi (1318-1405) a zpočátku i v benátském područí (po r. 1405). Byli tu činní významní umělci, jako básníci Dante a Petrarca, malíři Giotto a Mantegna nebo sochař Donatello.

Nejznámější památky: chrám S. Giustina, Museo Civico, chrám Eremitani.

Bazilika S. Antonio (z l. 1232-1350) byla zbudována k počtu zde pohřbeného sv. Antonína Paduánského (zemřel r. 1231). Stavbě dodává míšení různých stylů (rysy byzantské, benátské, románsko-francouzské) rázu až fantastického (8 kupolí). Uvnitř složité architektonické členění, řada kaplí, skvělá výzdoba; hlavní oltář vyzdoben bronzovými díly Donatellovými; v pravé části příčné lodi kaple S. Felice s gotickými freskami; zejména bohatá výzdoba je v kapli sv. Antonína v levé části příčné lodi (z let 1500-1549) s cennými reliéfy a hrobem svatého. K chrámu na jihu přiléhá Oratorio di S. Giorgio ze 14. stol.

Projíždíme nějakou chvíli městem než se mi podaří vyčuchat zdejší systém značení památek. Je to tu v kruhu a nebohý turista musí obejít všechno, než se dostane k objektu, který ho zajímá. My jsme chtěli St. Antonio Basilica. Nalítali jsme po městě 5 km, než jsme ji našli. A jenom 5 km proto, že díky odhalení systému jsem nás tam navedl téměř přímo. A jsme tu.



Pěkné co? Ale dovnitř jsme se nedostali. Mně se nechtělo a Marcelu tam nepustili. Dig.

Napřed mě tam nepustili, že mám v ruce foták. Dobře, akceptovala jsem to. Donesla jsem foták ke kolům a připadala si jako blbec před policajtem, který tam stál na přechodu. Pořád sem a tam, asi nechápal. A tak jsem šla zkusit štěstí znovu. Nepustili mě tam. Chtěla jsem vědět proč a nehnula jsem se z místa dokud mi to nevysvětlili. Nesmí se tam v krátkém triku a kraťasech. A ukázali mi to na lidech, které tam v kraťasech a v triku pustili. Usoudila jsem, že i kdybych se oblékla, stejně by mě tam nepustili. A tak jsem to vzdala. Mcl.

To je teda zase výhoda! Jedeme pryč. Směr Rovigo. Z města není takový problém se dostat. Je hrozný horko. Na palubě to ukazuje 36°C. Jedeme podél nějakého kanálu. A jedeme a jedeme a já už nějak nemám z čeho jet. V nouzi nejvyšší je tu Familie Market. Zastavili jsme, nakoupili, sežrali, vychlemtali a pokračujeme. To bylo rychlý co? Tak podrobněji. V marketu je předně příjemných 25°C, což je úplný balzám proti předchozím teplotám. A mají tu spoustu velmi zajímavých věcí. Například roládu s čokonáplní, pivo s chmelovou náplní, sklenici s nutelovou náplní a spoustu pet lahví s náplní ani nevím jakou.



Ve stínu za obchodákem jsme toho podstatnou část zkonsumovali a jedeme dál. Pořád se držíme rychlostí kolem 25ti km/h. Rovigo se přibližuje. Rozhlížíme se kolem a tipujeme kde by šlo dneska přenocovat. A tak jsem nějakým nedopatřením zavadil pohledem o zrcátko. Co,... co to je!? Na obloze nás dohání temné fialovo. To bude nejspíš naše známá. Mám na mysli bouřku, co nás pořád ještě hledá. Na nejbližším odbočovací jsme odbočili a po pár stech metrech se pokusili zalézt do kukuřice. Jenomže terén je nevalný a pokud zmokne, nemáme šanci se odtud dostat. Tak to není to pravé. Ale támhle je opuštěné cosi. Původně nejspíš přístřešek pro polní techniku. Je teda ohromnej a má střechu. Tak hajdy dovnitř. A jsme tu. Ohromný prázdný prostor.



To by se líbilo Pavlovi. Sem by se mu vešla veškerá jeho technika, kterou jako hobby sbírá a to i s výhledem do roku 2503. Po důkladném průzkumu jsme zaujali pozici v jihovýchodním koutě. A právě se zvedl vítr a začalo pršet. Hodně. A hřmít a blejskat a lejt a vůbec. Jsem rád, že nejsme v kukuřici. Rozkládáme ležení a čteme si. Za cca 45 min. je po bouřce. Připravili jsme si večeři. Tentokrát párečky nakrájené na kostičky, na Ramě osmahlé a to celé s rýží zalitou poloostřým kečupem. No mňam! A už toho dneska bylo dost, je úplná tma, jdem spát. Tak ne, nebylo. Nejspíš na nás někdo soudružsky upozornil, protože nás přijeli navštívit Carabinieri. Jsou dva, choděj velmi tiše a po tmě, a každý na opačném konci stavby. Jsme tedy obklíčeni. Ale chovají se, jako kdybychom tu nebyli. Copak nás neviděj? Je teda pravda, že jsme na hodně tmavém konci haly, ale oni to tu musej znát! Tak co je? V úplné tichosti došli k autu, nastartovali a odjeli. Tak mě napadá, oni sem přijeli bez světla! Jinak bych si jich všiml hned a ne až podle kroků ve tmě. To je divný...

Dig.

Jsem ráda, že jsem spala. Určitě by mě napadlo kýchnout a prozradit nás. Mcl.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Solesino	37	2074	98	19,4	43-19

Ráno 1.8. pátek

Budíme se v půl deváté. Zvolna balíme a chystáme odjezd. Přes noc nám sebrali Rovigo a posunuli ho o 5 km jižnějc. Lotři! Aspoň podle směrovek. V nejbližším marketu doplňujeme sežrané a pokračujeme. Během čekání na Marcelu se kolem mě seběhla tlupa Italů a jeden přes druhého něco melou. Byli úplně u vytržení z vybavy kol a hned je zajímalo, jestli se to dá u nás v Rakousku běžně koupit. Opravil jsem je, že žijeme ještě o 400 km severněji a zdůraznil, že to všechno si vyrábíme na míru sami. Byli naprosto gumoví. Škoda, že jsem jim nerozuměl co to mezi sebou žvatlaj. Jejich mluvčí uměl anglicky asi jako já, takže jsme se celkem domluvili. Pak se zdviženými palci a přáním dobré cesty odešli. Nějak mi to nedalo a šel jsem se podívat za nimi. No jasně, do hospody. Akorát nerozumím tomu, že je pátek, tedy pracovní den, 10.45 a oni se už oddávají konzumaci. Zvláštní kraj. Tak jedem. Pokračujeme po hlavní č.16. Něco se stalo. Nejspíš se spletl vítr a fouká nám do zad. Díky tomu jedeme rychlostí přes 30 km/h. Pěkně to frčí. Krajina kolem je pořád stejná. Tu a tam poházené baráčky a jinak úplně sežehnutá kukuřice. Slunce pálí, na palubě svítí údaj 40°C. Celkem by mě zajímalo kolik je doopravdy, protože čidlo v palubě je neustále chlazeno náporově, tedy proudícím vzduchem. Až do Ferrary se neděje nic mimořádného. Před městem zastavujeme u Billy a doplňujeme tekutiny. A půlku melouna. Velkého. Dig. Vážil 4358 gramů. To znamená, že 4 kg vážila růžová (červená) voda a 358 g vážily pecky. Mcl. Zalezli jsme si s ním do stínu k nakládací rampě.



Tam ho spořádali, přečetli si kulturu o Ferraře

Ferrara

Ferrara byla doložena teprve v 8. stol. jako sídlo langobardského knížete. Ve 12. stol. bylo jako svobodné město členem Lombardské ligy, od první poloviny 13. stol. až do r. 1598 bylo v držení rodu Este (vrcholný rozkvět; vládcové byli despotičtí, ale podporovali umění).

Město má poměrně malé středověké centrum; historickou část charakterizují široké ulice s mnoha paláci a zahradami z období renesance.

Nejznámější památky: zámek Castello Estense, chrám Corpus Domini.

a pokračovali v cestě. Prokličkovali jsme městem a jali se uhánět po silnici č. 16. Vítr si uvědomil chybu a duje proti. Rychlost klesla na 20 km/h. Po spoustě kilometrů jsme odbočili z hlavní a začali hledat nocleh. Je to tu úplně praštěné. Ale nakonec jsme zalezli za přesyp hráze řeky Santerno, ustlali si tam, povečeřeli, přečetli pár kapitol z knihy „Základy mužského šovinismu“ a vytuhli. Jo a jen tak na okraj, dneska padla první expediční tisícovka kilometru.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
ST.Bernardino	34	2175	101	20,3	41-18

Ráno 2.8. sobota

V půl osmé nás probudily zvony a v osm nás vytáhlo z pelechu slunce. Nebe je bez mráčku, bude horko. Ranní opatření a jedeme. Je hrozné horko. Na teploměru už je zase 40°C. Nejspíš jsme zase zmátli vítr, protože ho máme v zádech. Přesto jedeme pomalu. Marcela furt bublá, skučí, vrže a nadává, že jí nejde řadit 3. táč, to je porucha trvající již delší dobu. A protože furt nedá pokoj, rozebral jsem to a zjistil, že na vině je levý grip, který má životnost za sebou. Ošoupala se tam taková plastová dosedací plocha, celý otočný mechanismus se přiblížil k řídítkové tyči a zakončení lanka o ní začalo drhnout. Tak tohle jen tak jednoduše neopravíme. Seskládal jsem to zpátky a jedeme. Zastavujeme ve Faenze u supermarketu. Je to tu dost nezvyklé. V sobotu v jednu a mají otevřeno? Nějak mi to nejde dohromady se ctěním siest a volna. Po sezobnutí jogurtů a mlíka a naházení nákupu do bágků pokračujeme v jízdě. Horko je nesnesitelné. Dokud jedeme je to dobré. Jakmile zastavíme, třeba na semaforu, je zle. Slunce je pěkně ostré a není tu nikde ani kousek stínu. Jinak to docela šviháme. Přijíždíme do Ceseny. A musíme přes centrum, protože jinudy cyklisti nesměj. Ale jo, maj to tu pěkný. V uličkách zastavujeme u kostela.



Marcele se konečně podařilo zajít do Italského svatostánku. Zatím nám nikde nepřály okolnosti toto drobné přáníčko jí splnit. Vrátila se za chvíli a nevypadala nijak zvlášť nadšeně. Ostatně jistě nám sama poví proč. Dig.

Ale ne. To nebylo nenadšení. Vzala jsem si tričko, čímž jsem ze sebe udělala slušňandu a vešla dovnitř. Jenže tam měli stejné vedro jako venku a tak bylo tričko hned mokré a v důsledku toho ohavné a nepříjemné. Kostelík byl rozdělen na dvě části. První, vypadala klasicky jako u nás - dveře, naproti nim oltář, po pravé straně zpovědnice, na které se tu stojí fronta a lavice uprostřed. Ve druhé je na levé straně loď a další oltář. I tam odtud se dá kázat. Celkově to na našince působí velmi nezvykle.

Mcl.

Tolik ke zdejším památkám. Já zatím sedím venku na lavičce u kol a sleduju cvrkot. A že to tu cvrká! Přirovnal bych to tu k Celetné ulici v Praze, kde je taky totální pěší zóna. Akorát se tu hodně jezdí na kolech. Na kolech? No to jsou vraky! Dokonce tu jedna ženská jela na něčem úplně příšerným, co ani nemělo nafouknutá kola. Fakt síla. Dostali jsme se do tzv. oblasti hezkých těl. To je to, kdy místní hezčí polovina lidstva má nádherná těla. A když říkám nádherná, myslím to vážně. Ale ty ksichty! To už nevyklepe a nevykytuje ani ten nejzručnější karosář. A hele autobus! Já vím, nic neobvyklého. Ale tenhle je pro 10 pasažérů a jezdí na baterie. A je malinkej. Musí, jinak by se jim sem do těch uliček nevešel. Pohybuje se neuvěřitelně potichu a docela to švihá.



Tak jsme si odpočinuli a zase na cestu. Jen jsme vyjeli ze stínu je zase na chci pnutí. Pokračujeme po hlavní, jízda odsejpá. Ještě jsme navštívili supermarket VIP, doplnili vodu a než jsme se nadáli, je tu odbočka na San Marino. Bezva, tedy odbočujeme. Začalo to být do kopce. Ně moc, ale otravuje to. Míjíme ceduli Santa Marino. Takže ve státě bychom byli. Mají tu pěkné cyklostezky. Tak na úrovni Rakouska. Zprava je plot s betonovou podezdívkou, zleva úzký o 30 cm vyvýšený zelený pás se stromy a za ním silnice. Jede se moc hezky. Proti nám jede na nějakém vraku ženská. Tiskne se sice k obrubníku u zeleného pásu, ale i tak je širší než my. Jedeme cca 12 km/h. Zajíždím co nejbližší k plotu. Úspěšně jsme se minuli. Než jsem stačil cokoliv, zaslechl jsem zezadu „ššškrrrrrch, prásk!“ A ticho. Pohled do zrcátka, zamáčknuté brzdy. Obraz za mnou: Uprostřed stezky leží Marcelí kolo, ona sama odpočívá na boku zádama opřená o betonový obrubník. Teda řeknu vám, ještě že má helmu ... připnutou na báglech ... nemít ji, no nevím. Tak a teď se k tomu rač vyjádřit ty: Dig.

Tak si tak jedu, vyhýbám se tý ženské, ale trochu mi to nevyšlo. Vzala jsem předním báglem o podezdívkou plotu. Abych jí něco neudělala, ještě jsem jednou šlápla a snažila se to vyrovnat. Ženská projela a ani se neohlédla. A tak jsem si lehla na stezku, ale hned vstala a chtěla zvednout kolo. Dig na mě houkl, abych ho nechala ležet. Věděla jsem, že mě bolí levá pata (netuším od čeho), koleno (ani nestihlo moc krváčet - díky bágům), brní levá dlaň (sláva rukavicím, jinak nevím, nevím jak by ta dlaň vypadala) a nakonec záda od obrubníku. Mcl.

No, dobrý no. Škody: Propálený pruh na předním báglu, vypálené dvě díry u zadní pobočné kapsičky. A hnuté zrcátko. Dig. „A co přední kolo?“ „Přestaň si vyměřšlet! Je v pořádku!!!“ Marcela je trochu pobouchaná, ale schopná další

jízdy. Tedy nasedáme a jedeme. A hledáme nocleh. Po pár kilometrech ho máme. Ale bude zatraceně zaslouženě. Abychom se dostali k malinkému plácku za zadním traktem továrny, musíme se tam prořezat ostružiním. Uchopili jsme zubaté nože na chleba a pustili se do díla. Jsme velmi zkušení zahradníci, soudě podle paseky, kterou jsme společnými silami způsobili. Rozložili jsme ležení, povečeřeli párečky a zalezli. Jen pod štít. Je strašné horko. Dobrou. Nevím jak to přišlo, ale ruší mě nějaké zvíře, které se hraboší ostružiním. Rád bych si ho nevšímal, ale když ono dělá hroznej rámus, kterej je slyšet i přes řev cikád. Netrvalo dlouho a to zvíře se objevilo na námi zbudované příjezdové komunikaci a už stálo. Byl jsem rychlejší. Vyletěl jsem z podštítu a zadupal. Zvíře přesto, že bylo dost velké, se otočilo a upalovalo pryč. Asi za hodinu se vše opakovalo s tím rozdílem, že zvíře opustilo naše zelené nocležiště a rozštěkalo se. Aha, pes. Nejspíš patří k továrně, u které nocujeme. A strašně se bojí. Hlídač k pohledání. Tak snad dá pokoj. Během noci přišel ještě jednou, už stál způsobně sedět cca 2 m od ležení a vyčkával. Já jsem si také sedl a koukal na něj. Po nějaké době ho to přestalo bavit, zvedl se, otočil, procpal se ostružiním, podlezl plot a zmizel v areálu továrny. Už se neukázal.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Santo Marino	34	2267	91,5	18,8	42-19

Ráno 3.8. neděle

Probouzíme se po osmé. A jako vždy - snídáme, balíme, odjíždíme. Aha, tak jeden rozdíl tu je. Prach sakra, krucinál a hergot, píchnul jsem! A ke všemu mi teče krev z nosu. A nejde to zastavit! No to se zase mám! Po výměně duše a alespoň přibližného zastavení krvácení odjíždíme. Být sličnou dívenkou soudil bych, že se do mě dalo povyražení s Allways. Ale takhle? No nic, jedem. Dneska zdoláme podle mapy dost hroznej kopec a dostaneme se k cíli Expedice - dobytí San Marina. Největší „výhodou“ dnešního výstupu je počasí. Nebe bez mráčku, a tady ve stínu příjemných 28°C. První 4 km to docela jde. Ale pak začíná pakárna. Naprosto nekryté silnice značně nahoru. Zastavujeme v každém stínečku, který se namane. Potíž je v tom, že pokud stojím déle než 5 minut začíná mi zase téct z nosu krev. Ale už, krucinál! Kopec se naklání stále víc. Už chápu v čem tkví nedobytnost San Marina. No, kdo by se s ním dobýval, když je v takovém strašném kopci a navíc tam nic není.



Stoupáme. A hele odpočívadlo. A mají tu kohoutek a z něj teče chladná voda. No to je nádhera. Namočili jsme si všechno s tím, že to bude alespoň trochu chladit. Tak ano, funguje to, ale jen 3 minuty. Pak jsme zase úplně suší a slunce do nás nemilosrdně pere. Máme za sebou 10 km. Kopec se ještě více naklonil. Vjíždíme mezi první baráčky. U jednoho stojí policajt a třeští na nás oči. Nejspíš tu takovéhle „dobyvatele“ ještě neviděl. Mají tu cedule k odbočkám na množství parkovišť a u některých je značka lanovky. Ale ne! My tam vyšplháme po svých. Serpentine zhoustly a vedou po východním svahu kopce. Je tu stín. Ale horko. A už jsme tu.



Ale pořád je to tu nahoru. Šplháme na Centro Storiko. V případě, že až sem vyšplhali dobyvatelé a pak našli zavřenou bránu, nedivím se, že zase odtáhli. Naše dobývání se mění v neoficiální přátelskou návštěvu. Brána je otevřená, nikdo nám nebrání ve vstupu. Jen zbraně, v našem případě kola, musíme nechat před branami. Dobrá, přijímáme. Zaparkovali jsme a jdeme si to tu prohlédnout.

San Marino

Samostatná republika (rozloha 61,13 km²), 27 km od italského Rimini. Leží na svazích hory Monte Titano (739 m). Má stejnojmenné hlavní město (675m).

San Marino bylo podle legendy založeno ve 4. století zbožným kameníkem a rodákem z dnešního chorvatského ostrova Rab, který se jmenoval Marinus. Ten sem spolu s několika dalšími křesťany uprchl před pronásledováním křesťanů za vlády císaře Diokleciána. Z kláštera, který tady byl postaven, se postupně vyvinula nezávislá republika od roku 1261 (z jiných dokumentů r. 885). Poskytují politický azyl – Garibaldi.

Vztahy k Italské republice jsou zakotveny v řadě smluv a dohod. Obyvatelstvo je italského původu. Státní zřízení odpovídá politickému systému středověkých městských republik. Představiteli výkonné moci jsou 2 kapitáni – regenti, volení na 6 měsíců, a spolu s nimi tzv. malá rada, plnící funkci vlády. Parlamentní funkce plní velká generální rada (60 členů), na dodržování demokratické a republikánské struktury státu dohlíží senát (arengo), vrcholným soudním orgánem je tzv. rada dvanácti. Konzulární styky České republiky se San Marinem jsou udržovány přes zastupitelský úřad v Římě.

Do města vstupujeme branou Porta S. Francesco z r. 1451; nad ní je stejnojmenný chrám ze 17.-18. stol. s malou obrazárnou (Guercino, Tizian). Sz. odtud je Museo Pinacoteca Governativi a na blízském náměstí Pza della Liberta se nachází Palazzo Pubblico z 19. stol. – sídlo vládních úřadů - a sv. odtud novoklasicistní Basilica di S. Marino s ostatky zakladatele.

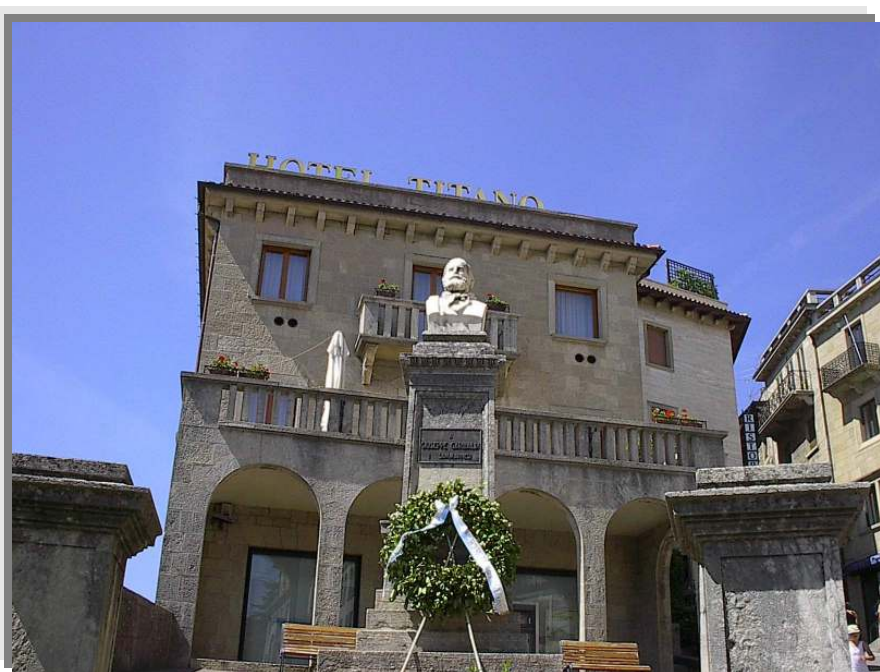
Příjemné zážitky skýtá procházka úzkými uličkami s nesčetnými krámkami se suvenýry. Staré město je celé obklopeno středověkými hradbami s četnými baštami. Na nejvyšších bodech skalního útesu hory Mont Titano stojí pevnosti La Rocca Guaita, Cesta neboli Fratta a věž Montale, které jsou spojeny vyhlídkovou cestou.











Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 63 této zprávy.



No, co dodat. Stavby jsou tu vskutku grandiózní. Všechny ve stejném stylu a jistě velmi staré. Bohužel i sem dospěl turistický průmysl a tak to tu vypadá jako v Praze v Holešovické tržnici. Akorát se tu nemluví vietnamsky ale italsky.



Napsali jsme celé stohy pohledů, naházeli do schránky, pohledem ještě jednou obešli celou zemi



a teď se pojedeme válet k moři. Je to odsud nějakých 30 km z kopce, tak by to neměl být vážnější problém. A opravdu. Prvních 15 km je to spíš na použití padáku. Ale pak se silnice stočila směrem východním a bylo to. Pravda, pořád jde z kopce, ale fouká proti. Výsledně musíme docela intenzivně šlapat. A do toho něco kouslo Marcelu. A docela zle.

Dig.

Vosa a hned dvakrát, protože se mi zamotala do šátku. Způsobili jsme protiopatření pomocí chemie a jedeme.

Mcl.

Pořád proti větru. Projíždíme jednu vesničku za druhou a najednou je tu cedule jako prase RIMINI. Tak a jsme tu.

Rimini

Nejznámější přímořské lázně na jadranském pobřeží. Město bylo založeno Římany, kteří je nazvali Arirmium. Vítězný oblouk Acro Augusto z r. 27 př.n.l., most Ponte di Tiberio z r. 20 n.l. a perla renesančního stavitelství, chrám Tempio Malatestiano, přebudovaný do dnešní podoby v l. 1447-1460.

Vyčuchal jsem cestu k moři a poslal Marcelu na průzkum, jak to je s plážemi.

Dig.

Nevalně. všechny patří k hotelům, smějí tam jen obyvatelé těchto zařízení a nikam nesmějí kola.

Mcl.

Stejně jsme se na jednu vnutili a vpadli do vody. Jenomže ouha, ono to nechladí. Ta přesolená tekutina je určitě připravená na vaření špaget nebo polívky. Odhadem může mít tak 28°C. A tak se cachtáme, sluníme, zkrátka vegetíme. Jenom nechladíme. Pak začali všichni pláž houfně opouštět. Tak jo, taky pojedem. Bylo by nanejvýš vhodné najít místo na spaní. Je po devatenácté hodině. Zkusíme kemp. Dlouho kličkujeme zdejším provozem, přičemž jsem zjistil, že jsem od místních švarných Italů k nerozeznání. Ne vizáží, ale zařazením se do místních dopravních zvyklostí.

Italové na silnicích dodržují málo co. Ale zase na druhou stranu jsou k sobě neuvěřitelně ohleduplní. Není divu. Každý očekává od toho druhého to nejhorší. Například italští cyklisté nedodržují vůbec nic a žijí. U italského cyklisty nikdy nevíte, co provede v příští desetině sekundy. Jestli odbočí a to kamkoliv, spadne, nebo zabrzdí. A nikoho to nepřekvapuje, nepobuřuje a nikomu to nevadí. Řidiči a

to i autobusů a nákladňáků prostě počkají. Stát se to u nás, je takovej nešťastník okamžitě přejetej třema osobákama a dvěma nákladňákama. O mopedistech ani nemluví. Ale ti alespoň zastavují na červenou. Ale vždy se nappou do čela kolony.

Zapadlo slunce, lehounce se ochladilo a my našli soustavu kempů. Cena za noc však velmi připomíná drahotu. Kolo tu prohlásili za auto a stojí 11€. Osoba 6€. Tak to by nešlo. V jiných kempech je to stejné, až na pár centů. Tak to ne! Nedám skoro 1000 Kč za noc, kde je tisíc mladých hlučících do brzkého rána, dva tisíce řvoucích parchantů, dozajista vstávajících před šestou hodinou, kde je slyšet hluk z hlavního tahu městem (kempy leží přímo na tomto tahu) a kde zadní trakt končí železniční tratí. To se radši vyspím někde v klidu a tichu, v porovnání s předešle jmenovaným, na dálničním náspu. Jedeme ven z města. Už je tma. Ani nevím, kam jedeme. Prostě pryč. A celou dobu hledáme místo pro nás. A po pár km a chvíli hledání ho máme. Dneska budeme spát na vinici. Po důkladném průzkumu okolí jsme zapadli mezi řádky, udělali večeri, počítli si a zalezli. A prakticky okamžitě vytuhli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
vinice	52	2331	64,3	14,1	42-17

Ráno 4.8. pondělí

Probouzíme se uprostřed hroznů.



Jenom škoda, že nejsou úplně zralé. Ochutnali jsme, ale při tomto počasí potřebují ještě tak tři týdny. Po ranních procedurách odjíždíme. Vracíme se do Riccione. Dneska máme jediný cíl. Najít nějakou pláž a válet se, koupat se a užívat si. A taky jo. Nejdříve jsme nakoupili tekutiny v místním marketu a jdeme na to. Pojíždíme po stezce kolem pláží zbohatlíků, drahých a nepřístupných, až je to tu. Pláž bez slunečníků, s málo lidmi a bez údržby. Tak tady. Zaparkovali jsme kola, vzali si z nich 2 plné igelitky věcí, které nutně u vody potřebujeme, přikryli kola ležákem (proti slunci i zvědavcům) a horkým pískem došli na to jediné nejsprávnější místo u vody. Je pekelné vedro, musíme se jít hned ochladit. A je to tu zase. Voda nechladí. Zdánlivě je ještě teplejší než včera. Na první namočení v ní setrváváme přes půl hodiny. Pak jdeme na chvíli na sluníčko.



Ale fakt jen na chvíli. Nechápu místní jak to vedro můžou vydržet. Ani ne deset minut a musíme zase do vody. A tak to jde pořád dál. Italové, ale i neitalové zde přítomní, jsou velice hraví. Mají tu spoustu konin a skotačí s nimi ve vodě i na suchu. Napadlo mě, že je ideální čas na zalepení poškozených duší. I stalo se. A pak jsme i my skotačili. A stačily nám k tomu cykloduše. Konečně jsem tady viděl pěkný holky. Jak postavou, tak obličejem. Opravdu krásné. A nahoře bez. Chtěl jsem vidět více a tak jsem pomalu a nenápadně zamaňoval k nim. No, a je to. Obě krásky mluví česky. Ale jaké hovadiny! Ach jo. No nic, jdeme se věnovat svým věcem. Prošli jsme podstatný kus kultury, která byla k vidění v minulých dnech, i té, která nás čeká. A zase do vody a zase ven. Mimochodem, tady u břehu může mít voda dobrých 33°C. Jako fakt hustota. A tak pomalu míjí den.



Co je? Pláž se začíná vylidňovat. Kolik je? Už sedm? Tak jo. Pomalu se snažíme nahustit zpět do igelitek těch tisíc nezbytností co jsme sem během dne natahali a přesunout je na jejich původní místo na kolech. Po dokončení jedeme hledat nocleh. Hledáme a hledáme, ale bez většího úspěchu. A pak jsme si řekli, že zalezeme do stejné vinice jako včera. A tak jsme také udělali. A dobře jsme udělali. Po večeri jsme ještě chvilku četli a pak vytuhli. Jsem z toho dneška nějakej hotovej. Dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
vinice	34	2347	16	11	42-16

Ráno 5.8. úterý

Budí nás hluk z dálnice a slunce. Je sedm. Dobře, vstaneme a pojedeme, než zase začne pálit slunce. Ranní opatření ukončena, jedeme. Nejprve do Riccione do supermarketu a pak po silnici č. 16 do Viserby na miniaturu Itálie. Mně se jede naprosto skvěle a chytá mě lítavá. Na jedné z čekacích zastávek Marcela zcela vyřízená prohlásila, že jsem si dneska nejspíš loknul vysokooktanového mléka, protože si jinak neumí vysvětlit, jak to, že tak upaluju. Horší je, že jsme ve

Viserbelle a nevíme kudy dál. Zastavili jsme se v informacích, které máme při cestě a tam Marcela obdržela odbornou radu kudy dál a hromadu plánek.



Akorát je zase hrozný horko a tak jsme se jeli nejdříve ochladit na pláž do moře. Bylo to fajn, až na skutečnost, že než jsme se zase přendali do jízdniho, byli jsme upocení a přehřátí úplně stejně jako před koupáním. No nic, jedeme dál. Nastudovali jsme plánky a míříme k miniaturám. A už jsme u pokladen. Píší tam 14 € za osobu. No teda né že by to nebylo drahý. Ale zase na druhou stranu je to jeden z cílů Expedice tak se rozšoupnem.



A jsme uvnitř. Je to tu veliký i malinký zároveň.



Jedna baba na nás dokonce stříká vodu a chce na nás zavolat Carabinieri. Moc pěkně udělané. Pak jsme se svezli lodí (opravdickou) po Benátkách (miniaturních).





Tvůrci se zde zabývali i takovýma titěrnostma jako jsou nejt na zábradlích u domů. Desetiminutová projížďka nám představila to nejzajímavější a neznámější z Benátek. Ale nejdříve je třeba k tomu znát originál, aby bylo co obdivovat.

Pak jsme procházeli zbytek parku. Jezdí jim tu mašinky, houkají, přibrzdují, zrychlují, zastavují v nádražích,



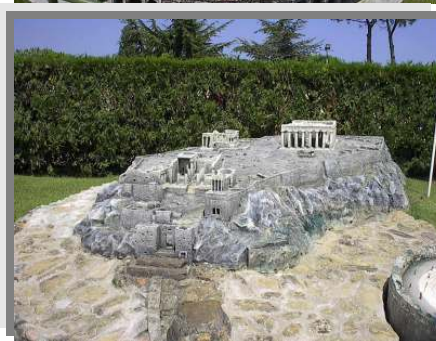
dokonce právě odjíždí zubačka do hor. A i nákladní vlaky, prostě uměj.



A hele letiště. Roluje jim tu letadlo, zastavuje u haly, z té se vysunuje chobot ke dveřím. A na druhé straně dokonce jedno letadlo startuje, obléhá kolem a zase přistává. A po ploše jezdějí autíčka cisterny s palivem a támhle dva vrtulníky a točej vrtulema, a teď ty.

Dig.







Už nemám o co se podělit. To základní jsi sdělil, a já dodávám, že se to musí vidět. Mně zůstává nádherná vzpomínka. Mcl.

Po třech hodinách plných zážitků odcházíme plni si vědomí toho, za co jsme ty Eura dali. A ještě jedno poučení: Kdyby si všichni na světě takhle krásně hráli, jako zaměstnanci parku, jistě by na světě ubylo problémů. Tak a je nám horko, popojedem někam na pláž. Po pár km tu vhodnou máme. Je to tu jako na Mácháci. A to proto, že asi tak 100 m od pláže je ve vodě val z balvanů. Má to dva efekty: 1. žádné vlny 2. vysoká teplota vody. Ale opravdu vysoká. U břehu může mít tak 45°C. Je tak horká, že mě v ní pálejí spaleničky od sluníčka několik dnů staré. A co je nejhorší - nechladí! Setrvali jsme zde až do „opouštění pláže“.



Teplota vzduchu poklesla, můžeme jet. Míříme na Ravennu. Jede se krásně a poklidně. Kavárničky a hospůdky kolem silnice se zvolna zaplňují, rozsvěcují se všelijaká barevná světýlka, odevšad zní tlumená hudba a dýchá pohoda. No jo, ale nám končí veget. Silnice nás vyvedla z města a napojila se na dálnici a to bez jediné značky a náznaku varování. To, že po ní jedeme jsme zjistili až po deseti kilometrech, kde nás informovali, že za kilometr končí. No nic. Nikdo proti nám nic neměl a tak se vše obešlo bez incidentu. Už je tma, chtělo by to nocleh. Sjíždíme z hlavní a kousek za sjezdem je nájezd na nějaký násep. Chci tam vidět. Opouštím silnici a najíždím na polní cestu. Je plná nějakého sajrajtu. Řadím 1-1 a krokem se šinu nahoru. A ležím! Nějak mi uniklo co se stalo. Vypadá to, že mi něco uštěřilo pod předním kolem. Marcela šla pěšky zjistit, co tam dál je. Vrátila se s tím, že máme nocleh. To na co lezem je ochranná hráz od nějaké řeky a za ní je bezva plac ... Vyprostila mě z pod kola a přesunuli jsme se tam. Po večerních opatřeních, plni dojmů z dnešního dne usínáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Savio	37	2407	59	20,3	39-18

Ráno 6.8. středa

Probouzíme se už v sedm a opět do pěkného dne. Po snídani a sbalení pokračujeme v cestě do Ravenny. Máme tam v plánu 2 věci: 1. nakoupit, 2. navštívit památky, zejména Bazilico S. Vita . Vyjeli jsme na silnici a opřelo se do

nás slunce. Je sice za oparem, ale o to víc pálí. Jedeme po hlavní, poměrně svižným tempem, názvy vesniček se jen míhají. V jedné jsem zahlédl obchod a zamanévroval k němu. Marcela jde dovnitř. Já se pouštím do opravy generátoru, který již několik dnů nepracuje a způsobuje tak nízké napětí v palubní síti. Stačil jsem akorát sundat bágly a Marcela je zpátky. Tady prý ne. Nejspíš upadli a to opakovaně a patrně na hlavu, protože je tu 2x draž než jinde. Nevadí opravy budou pokračovat. Marcela si musí zašít botu. Rozbila se jí sice už při pádu před dobýváním San Marina, ale dneska ráno ji dorazila. A tak opravujeme. Za 45 minut můžeme zase jet. Bota botuje, dobíjení funguje. Akorát je tam nějaký mechanický problém, který vyřeším později. A už jsme tu. Ravenna. Na kraji města nakupujeme

Tak copak o ní víme:

Ravenna

Důležité dopravní středisko a přístav, spojený průplavem s Jaderským mořem; mimořádně významné historické památky.

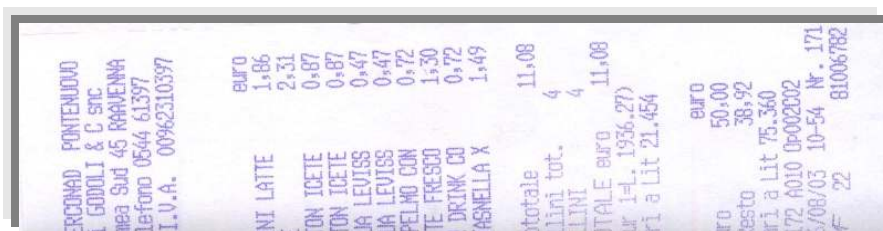
Byla pravděpodobně založena Etrusky, později přešla do římských rukou a císař Augustus dal zbudovat jižně od ní přístav jménem Classis (Loďstvo), který se rychle stal hlavním římským válečným přístavem na Jadranu. Roku 402 n.l. přenesl sem z Milána svou rezidenci západořímský císař Honorius a město tehdy prožívalo období nebývalého rozkvětu. Hlavním městem západořímské říše zůstalo až do jejího pádu r. 476. Potom bylo sídelním městem Odoakarovým, vrcholu slávy však dosáhlo jako rezidence ostrogótského krále Theodoricha v letech 493-526; svoje postavení si v podstatě udrželo i poté, co bylo po dobytí Byzantinci v r. 540 včleněno do byzantské říše císaře Justiniana jako sídlo byzantského místodržitele na italské půdě. V r. 751 byla dobyta Langobardy, byla však brzy nato přirčena papeži. V dalších staletích její význam rychle upadal, v letech 1272-1441 tu vládli členové rodu Polenta, po nich Benátčané a v r. 1509 se stala součástí Církevního státu.

Nejnámější památky: chrám S. Francesco, mauzoleu Tomba di Dante, chrám S. Maria in Porto, městská obrazárna, chrám S. Apollinare Nuovo,

Skvost Starého města – bazilika San Vitale z let 525-547, s osmibokým půdorysem, kupolí a válcovitou věží; interiér má složité byzantské členění a je nádherně vyzdoben barevnými mozaikami, zčásti ve stylu antickém, zčásti již v byzantském. Opodál za bazilikou se nachází Mausoleo di Galla Placidia, malá cihlová kaple na půdorysu řeckého kříže, s krásnými mozaikami antického typu, postavená jako mauzoleum pro Gallu Placidii, jež vládla v l. 425-450 za svého syna císaře Valentina III. (v kapli jsou 3 antické sarkofágy z 5.-6. stol.). V areálu baziliky je umístěno Museo Nazionale (většinou exponáty starokřesťanského, byzantského nebo románského rázu).

Mezi Rimini a Ravennou je bazilika S. Apollinare in Classe zbudovaná v l. 534-549, dnes jediný pozůstatek někdejšího přístavního města Classis. Chrám stojí osamoceně v piniovém háji; u něho zvonice s nádhernou mozaikou v apsidě ze 6.-7. stol.

To jsem na ty skvosty zvědavěj. Nejdříve však na kraji města nakupujeme



a u zadního traktu konzumujeme. A hele, oni tu mají hadici. To je ta součástka, která odstraní problém na dobíjení. Kousíček jsem jim tady uříznul, napresoval dovnitř převodové kolečko od generátoru, vyzkoušel... a funguje to. Tak, jsem spokojen, můžeme jet. Za dvěma křižovatkama je první pamětihodnost - S.Maria di Porto. Nedá se tam vstoupit.



Prohlédli jsme si venek a jeli dál. Málem jsme vrazili do plánu města, kde mají přehledně vyznačeny památky. Báječné. Dvě ulice vlevo a jedna vpravo a je tu další nádhera.



A o pár metrů dál zase „něco Santa Pablo“. A křížem přes centrum to nejhlavnější Bazilica S. Vita. Z venku je to nádherné, ale vevnitř chtějí vstupné ve výši 6,50 € za osobu. Tolik v rozpočtu nemáme. Škoda.



Jedeme dál. U výjezdu z města je dost zachovalé Římské opevnění. Je zajímavé, že tady se dochovalo prakticky celé a na Slovensku u Dunaje jen trapné zbytky základů. Je to velkolepé a v době vzniku naprosto nedobytné. Tak zas pojedem. Směr Venezia (čti Benátky). Najeli jsme na ss 309 a málem chcipli. Nejen provozem, ale hlavně vedrem. Silnice vede v koridoru vykáceném v lese, bohužel slunce má teď tak chytré postavení, že prozařuje koridor po celé délce. Vzduch uvnitř koridoru víří auta, jinak se nehýbe a teplota roste. Tak to by nešlo. Odbočili jsme a zastavili v Casal Borsetti a vrhli se na pláž. Auvajs!! Mají tu horký písek! Ale naštěstí moře podstatně studenější než včera. Může mít tak 29°C. Aspoň trochu chladí. Našli jsme si volný slunečník s lehátky a váleli se a koupali a sledovali cvrkot kolem. Pobíhá tu pár Italek nahoře nekrytých. Koupou se, dovádějí a pak z nenadání někam mizí. Naopak se pláž začíná zaplňovat rodinkami s dětmi a znuřenými 13 - 15kami. O dvě lehátka dál se jedna taková docela pěkně vyvinutá nácka (bohužel s příšerným ksichtem) pokusila odhodit vršek od plavek. No to byl rámus. To se do ní pustil papínek. Ona vzala již sundaný vršek do ruky a uraženě odešla směrem k bungalovům. Odhalil jsem jistě zákonitosti návštěvnosti pláží a shrnul je asi do těchto kategorií:

- 1. mlad'oši 16 - 25 (obě pohlaví). Ti sem chodí patrně hned po flámech, odpočívají tady a krátce po poledni mizí. Nejspíš jdou spát, aby byli čerství na další flám.*
- 2. nezadaní střed'áci 25 - 35 (obě pohlaví). Ti přicházejí mezi desátou a jedenáctou, krátce se překrývají s mlad'ochy a setrvávají až do večera, přičemž „loví“.*

3. generace pamatující přesličky a plavuně (obě pohlaví). Ta přichází kolem třetí, a končí kolem šesté, zpravidla stojí po kotníky (odvážnější po kolena) ve vodě a neustále o něčem zasvěceně hovoří.

4. rodinky s dětmi a ostatní nešťastníci. Třeba již zmíněné náctky, které to tu viditelně otravuje. Objevují se po třetí a končívají v pět.

A do toho všeho je tu houf černočerných černochů, kteří se tu snaží vnutit turistům něco ze svého velmi zajímavého zboží.

A to už máme půl sedmé a pojedeme. To bylo asi naposled, co jsme se letos koupali v moři. Tak Ciao slaná vodo! A jsme zpět na ss 309 a jedeme. Provoz se nezmírnil, ale teplota ano. A tak to masíme v odstaváku a předjíždí nás kde co. A jak známo, každý chvilku tahá pilku, teď zase předjíždíme my. Je tu zácpa. A tak jedeme dva km podél popojíždějících aut až najednou zácpa zmizela. Nějak mi uniklo co bylo její příčinou. A tak jedeme a jedeme a chtělo by to nocleh. Na jedné odbočce jsem usoudil, že to je to ono. Zajeli jsme do kukuřice a v tu ránu jsme zase byli venku. Sesypali se na nás komáři a vypadalo to, jakoby týden ničeho nepozřeli. Honem pryč. Po pár km jsme byli úspěšní a zalezli jim tu do lesa. Les a v Itálii? Taky se tomu divím, ale je tu, hurá dovnitř, povečeřet, počíst si pár kapitol z knihy a slastně usnout.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Solata	35	2492	84	19,8	46-22

Ráno 7.8. čtvrtek

Probudili jsme se krásně vyspalí do bezmráčkového dne. Snídáme,



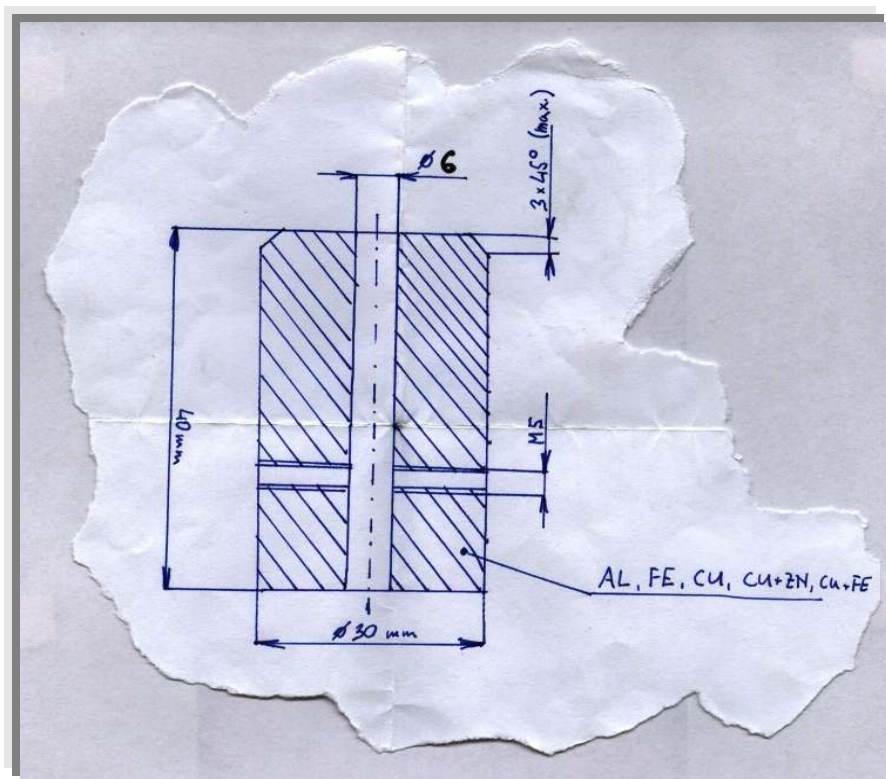
balíme, jedeme. Teda to je jízda. Horko, rozbředlý asfalt, všechno kolem sálá. A kromě toho nás opět našel protivítr. Horkej! Po 4 km už nemůžeme. Naštěstí je tu vesnice a v ní Supermarceto. A hned dva. Jeden na průmyslové zboží, kam jsme zabloudili jako první, a druhý na potraviny, kde jsme dokoupili sežrané. A zase pokračujeme v cestě. Palubní teploměr ukazuje 42°C, přestože mu na čidlo pořád fouká vítr. Ani nechci vědět, kolik je doopravdy. Asi po pětadvaceti km, kdy mám pocity čokolády v létě, zastavujeme u supermarketu za Soloniou na zmrzlinu. Máme půlkilovou. Po ní si dáváme pivo a pak vyrážíme do vedra. Ne daleko. Podle mapy je tu řeka. A nějaká větší. A vede podél ní silnice. Tak tam jedem. A skutečně, je to tak. Chvilí jsme hledali nejprůzračnější místo pro sestup do vody a jaké pak bylo překvapení, když se po namočení ukázalo, že teplota vody je stejná jako včera teplota moře. No to je skvělé. A není to slané. Tedy to nepálí do očí ani do nejrůznějších oděrek ani jinam. A teče velmi pomalu a klidně. A tak jsme ji přeplavali a cachtali se víc než hodinu. Na závěr jsme si přemáchli trička a šátky a po šesté se dáváme zase na cestu. O nejbližších 40ti km řeknu jenom toto: Jedeme po hlavní, kolem se pohybuje spousta aut, teplota radikálně klesla (na 29°C), mastíme to kolem 25 km/h. A krátce po osmé jsme u cíle dnešní etapy. Totiž u benzínky TamOil, kde v roce 2000 Hell's už jednou přenocovalo. Počkali jsme na tmě a pak zalezli do stejných míst jako tenkrát. Akorát je nás odevšad vidět, protože tu tentokrát není kukuřice. Po přečtení pár kapitol zalezáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Piazza Vecchia	37	2566	74,3	20,7	41-19

Ráno 8.8. pátek

Po osmé nás probudilo pracovní nasazení v přilehlé továrně. Oba zde pracující dělníci dělají sice rámus, ale přijatelný. Jeden do něčeho klepe a druhý řeže rozbrušovačkou. Děláme snídani. I v této fázi ranních činností pracovní rámus od vedle nepřesáhl ani půlku přípustné hladiny. To je moc dobře. Když jsme zkonsumovali snídani pro pět dřevorubců opustili jsme místo noclehu. Nejedeme daleko. Vymyslel jsem, že když mě tady dvakrát vzbudili, budou si to moct teďka odpracovat. Zajeli jsme k bráně toho podniku a přivábili nějakého brusiče. Ten mě vůbec nepustil ke slovu a snažil se nám ukázat cestu do Říma a do Benátek. Nějak mu hlava nebrala to, že chci něco jiného. A hlavně co že se mu snažím říct. Zavolal dalšího a ten pak nějakého šéfa. Jemu jsem předal náčrtek, který jsem ráno vyplodil



Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 85 této zprávy.

a rukama, nohama a všemi dostupnými torzy jazyků jsem mu vysvětlil, že „generátor incidente“, a že nepojedu dál, dokud mi tu věc z náčrtku nevyrobí. Byl ze mě tak vyřízenej, že vydal další pokyny a za 15 minut mám v ruce nové převodové kolečko. Namontoval jsem ho, projel testovací okruh po dvoře, zatroubil na pozdrav, oni nám zamávali a odjeli jsme. Pak ještě chvilku seřizuju a pokračujeme v cestě. Po pár km zastavujeme u „obchodiště“. To je takové to, že přijdete na začátek se šekovou knížkou a bez vůbec ničeho, a na konci dne odcházíte z druhé strany bez šekové knížky, za to jste však majitelem zařízeního domu, řidičem nového auta a vlastníkem začínající firmy vyrábějící kružítka na elipsy. Akorát to mají blbě situované, protože sem pere jižní slunce. Všechno je žhavé a vzduch se přibližuje ke své zápalné teplotě. Naštěstí tu stojí kamion s návěsem a za ním je stín. Svou velikostí je tady úplně srandovně malinkej a naprosto zaniká v té obrovské ploše. Je však pozoruhodný tím, že veze asi deset koní. A těm je nejspíš pěkné vedro a jsou neklidní. Marcela odešla nakupovat a já se věnuju doladování generátoru. Pak jsme pojedli tradiční mléko a jogurty a pokračovali naším směrem. Jede se docela dobře, vedro je standardní a až do Mestre se neděje nic zajímavého. Ale tady! To je teda dopravní záblb! Jedeme kus po dálnici, pak nás to vyvrhlo do centra a dál máme na výběr Venezia nebo Treviso. Nikam jinam. Ale já jsem rozhodnut jet na San Donu. A tak několika manévry hodnými rodilého Itala prorážíme bariéry cedulí, dopravních značek a nápisů na slneci a jedeme ven po komunikaci č. 14. Ted' se zase jede pěkně. Generátor piští jako turbo, volty v palubní síti přibývají. A zase až do San Dony se neděje nic zajímavého. A tady jsme se jim vykoupli v Piave. Jo, to je stejná řeka jako u Trevisa, co jsme se v ní koupali před několika dny. Akorát jsme o pár desítek km níž po proudu. Ochladilo se, jedeme dál. A za Portogruarem jsme sjeli ze silnice na pole vedle a prohlásili je za nocležiště. Nikdo kolem proti tomu nic nemá. Dokonce se našla i spousta těch, co jsou rádi, že tu jsme. Třeba komáři. Rozložili jsme ležák se štítem a karimatky, připravili si k večeri rajskou a zalezli. Pokud vám ve výčtu propriet chybí spacáky, tak tam opravdu nebyly. Jsme totiž tak vofouklí, že nejenže nestavíme doupe a to již spoustu dnů, ale už se ani nenamáháme vyndávat spacáky. Setmělo se a dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Portogruaro	33,5	2653	87,3	21,2	48-19

Ráno 9.8. sobota

Probudili jsme se opět do krásného dne. Po každodenních ranních opatřeních opouštíme pole a vracíme se na silnici. Už se nejede tak pěkně jako včera, ale pořád jedeme po rovině, slunce už zase připaluje a jinak se neděje nic zvláštního. V Muzzole zastavujeme u Supermarcette na mléko a jogurty a doplnění tekutin. Pak pokračujeme pořád po hlavní a kolem nás pulzuje zácpa. Jak ta na dálnici, kterou podjíždíme, tak ta, která se tvoří na naší silnici vlivem toho, že ze zacpané dálnice sjíždějí auta sem. Jsme pár km od Viblioné. Tedy Bibione. V koloně aut je jich několik s českými SPZ. A hned nám to dávají pocítit. 1. systém - nejedu-li já, ty taky nepojedeš, 2. to co ty děláš, já nezvládnou, a proto ty seš blbec. Bod 1 se pozná podle toho, že my předjíždíme kolonu zprava. Všichni to respektují a uhýbají, abychom měli dostatečný prostor pro průjezd. Všichni kromě Čechů. Ti, když nás zmerčili v zrcátku, najíždějí co nejvíc doprava, abychom museli taky zastavit. A to i přes to, že na ně Italové za nimi stojící troubí a ukazují, aby uhnuli. Napočítal jsem v koloně sedm českých aut a tři z toho nám tohle dělala. Bod dvě: Je horko, auta stojí a mají otevřená okénka. Z italských, rakouských, maďarského a francouzského, mladěši na místech spolujezdců se vyklánějí ven, pokřikují na nás něco jako tempo, hop, hop, hop, už tam budete a vyložené nám fandí. Při průjezdu kolem českých, zejména těch třech bylo vidět kyselé ksichty a slyšet poznámky: „Hele dva blbečci na kolech, a Češi. Hm to jsou ale idioti. Když nemají prachy, tak co sem lezou kretění.“ Ano a v tom to je. Oni jsou ti, kdo na rozumnou dovolenou v Itálii nemají. Kdyby měli, vyberou si daleko krásnější místa. Třeba Cannes, San Remo, Monaco, Rimini, méně luxusní Lido, nebo vůbec jih Itálie. Oni jsou však světoví tím, že jedou na nejseverněji položené pobřeží moře, tedy špinavá zátoka s prakticky neexistujícími službami (komu taky sloužit, když ta havěť tady nemá peníze a pojede domů přesně v okamžiku, kdy jim dojdou konzervy), zkrátka každé české blbeček má v Bibione stoleček. Hlavní věc je to co já neumím znechutit těm co to umějí. No, nic. Přes všechny české nástrahy pokračujeme v jízdě. Předjeli jsme kolonu a uhnuli na Udine. Jsme v Castions di Strada a do Udine zbývá 14 km. Slunce už připaluje strašně. I tak si to šineme 22 km/h. Najednou se ozvalo „cvak, cvak, cvak“, co to může... „Pššššááá!“ V tom okamžiku se záď mého kola propadla a smýkla doprava. Tak to bylo rychlé. Pár metrů od nás je baráček skýtající stín. Dodřel jsem svého chudáčka až tam a začal s opravou. Ano, přátelé, je to tady. Ještě se nestalo, abych z Expedice dojel na zadním plášti, na kterém jsem vyjel. Už to vypadalo, že letos to bude poprvé. Tak ne. V plášti zeje díra. Nebo spíš jáma. Odtrhl se kord. Ach jo! Zalepuju duši, měním plášť za ten rezervní, co ho s sebou táhnu a za hodinku můžeme jet. Jsem opravdu velmi rád, že ani letos neporušuju tradici! Dál už se zase jede pěkně. Tedy až na to horko. V Udine jsem zavedl Marcelu k té luxusní Pizzerii, kde jsem byl před třemi lety, a pozval ji na pizzu. Já vím do čeho jdu, protože si to moc dobře pamatuju od minule. Marcela netuší. Ujali se nás hned u vchodu dva číšníci. Jeden nás zavedl ke stolu, s ním jsem se domlouval svou rychle nabytou italštinou a u druhého si objednáváme. To už je na mě moc složité a tak používám angličtinu. Oba jsou z nás trochu rozpačití. Nepasujeme jim do škatulek. Jsme sice upravení, ale je na nás vidět dřina, plynně hovoříme

třemi jazyky, peníze taky máme, no kam jenom s námi. A co je vrchol, dát si k pizze grosse bier! Nechal jsem je at' si lámou hlavičky.

Udine

Město položené na výšině v podhůří Alp. Založeno Římany, ve 13.-15. stol. bylo rezidenčním městem aquilejského patriarchátu, v područí Benátek od r. 1420-1797.

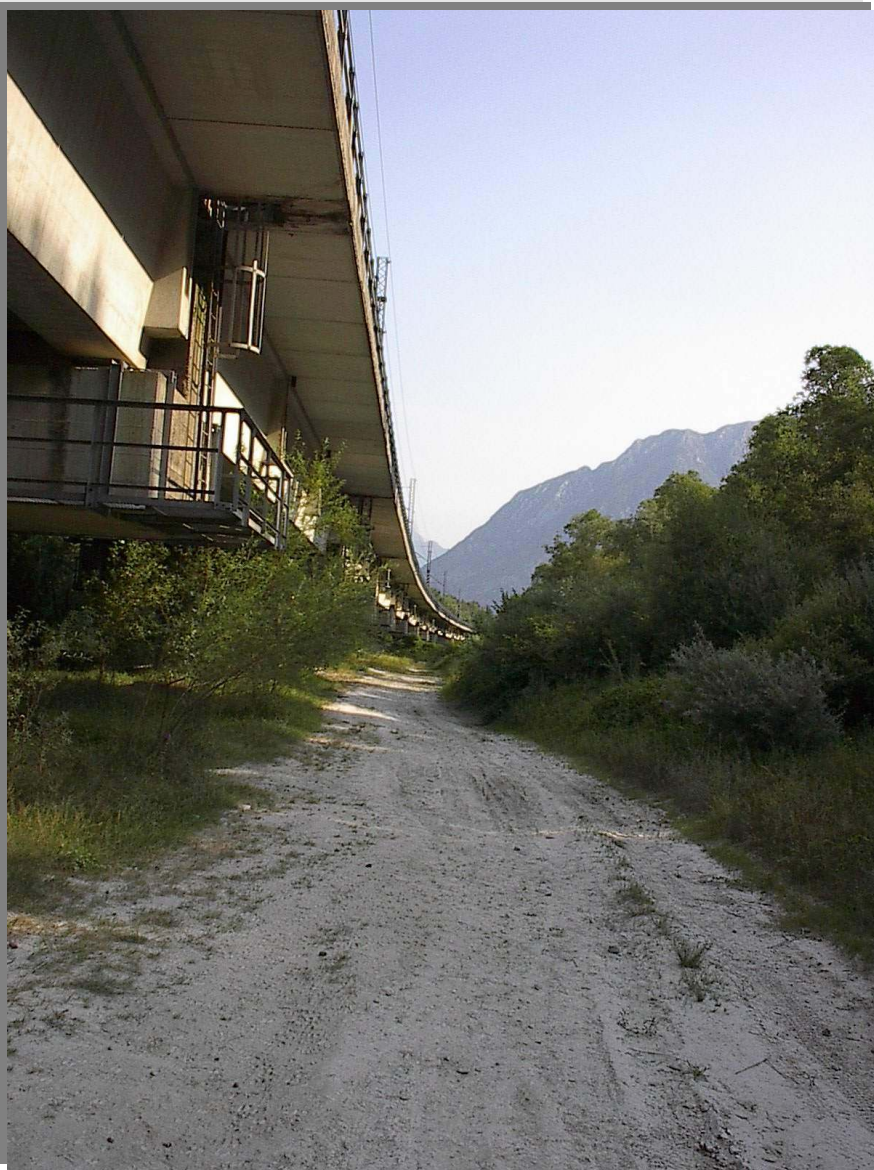
Prinesli nám objednané. Já jsem se trefil do stejné jako před 3mi lety takovou tu s pampeliškovým listím a Marcela si dala Fantasy. Tedy se plně oddala do rukou, nálady a chuti kuchaře. Po 45ti minutách zápasu s talířem o průměru 55cm plným lahodného jídla to vzdávám. Čtvrtku jim toho tady musím nechat. Tak to se mi ještě nestalo, abych v hospodě nedojedl. I Marcela vzdává. Pak jsme ještě poseděli, zaplatili,

Ristorante Pizzeria AL MASANELLO <i>Specialità Pesce</i> di Annalisa D'Amico & C. s.r.l.s. Ufficio di gestione e manutenzione documenti fiscali 33100 Udine - Via Grazzano, 95 - Tel. 0432 507709 Part. IVA 01681730303		Data		Numero attribuito		Impegno	
☐ RICEVUTA FISCALE ☐ FATTURA-RICEVUTA FISCALE		Quantità e qualità dei beni e servizi		Data		Impegno	
		Ricevuta N°: 6022 Data: 09/08/2003 Ora: 16:04:54					
		Descrizione		Prezzo			
		2 COPERTO PIZZERIA		€ 3,00			
		3 SING. PORETTI GRANCE		€ 15,00			
		1 FANTASIA		€ 7,00			
		1 URTELLINA		€ 8,00			
		Totale		€ 32,00			
		Canone - Tassa Principale					
		Alleg.		Impegno		Impegno	
		Contingente pagato		Contingente pagato		Contingente pagato	
		Totale		Totale		Totale	

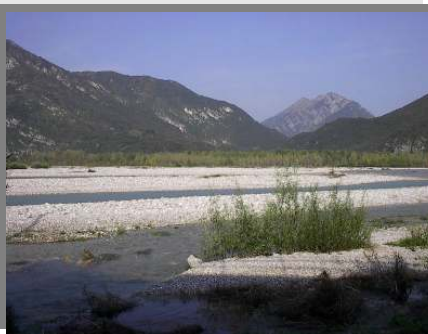
RICEVUTA FISCALE-FATTURA
(Regio 10 dicembre 1991 n. 413)
XRF N° 011455 /02
Data identificativi del cliente

předali děkovátko a jedeme dál. Dnešní cíl je na místě noclehu 2000, protože si dobře pamatuju, že jinde to nešlo. A tak zvolna stoupáme do hor a to celých 40 km. Pořád je neskutečné vedro. V Gemoně jsme byli přímými svědky nehody motocyklu a osobního auta. Auto jelo proti nám a chtělo odbočit na parkoviště u obchodu na naší straně silnice. Najelo si na střed vozovky a zastavilo. Viditelně čekalo, až se my proploužíme kolem. Ale pak si to rozmyslelo, když vidělo jakou pomalostí se řítíme a popojelo směrem k nám. A to přesně v okamžiku, když jej předjížděla asi tak šedesátkou z jeho leva motorka. Křááách!!! A od toho okamžiku letí motorka po silnici pod úhlem 30 stupňů na nás. Motorkář nějak vystoupil, ale pořád se drží a stroj ho vleče s sebou. Zvířil se prach a nekontrolovatelný let končí na dně příkopu cca 2 m od nás. Zastavujeme a snažíme se zjistit co je s posádkou. Prach se rozplynul a usadil, a z příkopu se vyhrabošil motorkář. Je celý zaprášený, ale jde po svých a nadává. Asi dost hlasitě, protože je to slyšet i přes helmu s dosud zataženým štítem. A už se sem sbíhají Taliáni z nedaleké hospody, šermují rukama a jeden přes druhého hlasitě lamentují. Jsme tu zbyteční, jedeme. Musím uznat, a to poprvé, že nás Marcela

svou pomalou jízdou asi zachránila. Kdybychom jeli jen o trochu rychleji, byla by nás neovladatelná motorka smetla ze silnice. V zamyšlení nad touto událostí pokračujeme v hledání noclehu. Našli jsme to. Ano to je to místo pod železničním přemostěním údolí.



Je tu řeka a tak hurá do ní!



Proti moři a posledním řekám, kde jsme se smáčeli je tahle katastrofálně ledová. Ale moc příjemná. Aspoň se nám to snažím namluvit. Ochladili jsme sebe, ohřáli řeku našimi nápoji v plastiku i papíru a připravili ležení



A na počest toho všeho jsme později otevřeli krabičku s vínem. Je tu krásně.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Gemona	36	2737	83	18,8	40-19

Ráno 10. 8. neděle

Probudily nás ovce. Jsou všude kolem. A dva pasáci lépe řečeno pastevní či bačové, kteří vydávají podivné zvuky, čímž dávají stádu najevo, že se u nás nezastavuje a jde se dál. Mají s sebou senzační štěně. Od okamžiku kdy je Marcela pohládila dospělo k závěru, že dál půjde s námi. Bylo dost obtížné oběma vysvětlit, že to nepůjde. Štěně to pochopilo první. Ranní odjezdová opatření a zase na cestu. Dnes nás čeká poměrně nesnadný výstup do hor a překročení rakouské hranice. Jenomže krucinál hergot, píchnul jsem. A samozřejmě zadní kolo. Oprava trvá 20 minut. Sakra, kde už jsme mohli být.



Tak konečně jedeme. Silnice je pořád zvlněná a převažuje směr vzhůru. Nejbližší kilometry se neděje nic zajímavého. Jedeme kaňonem vedle řeky, tu a tam na nás z nějakého tunelu vykoukne dálnice a prakticky pořád vedle nás vede svršek bývalé železniční tratě. Škoda, že nikdo nepřišel na to, položit tam asfalt a prohlásit to za cyklostezku. To by se to jelo a vyhlíželo. Stoupání v promile, samá zatáčka s výhledy do údolí, prostě těžká romantika. Třeba to někoho napadne. Už je zase horko. Zastavíme ve Venzone u supermarketu na mlíčko. Zajíždíme do stínu a „Můžu vás pozvat na kapučíno?“ Co to... To je čeština! A tady?! To bych si nechal líbit. Otáčím se po zdroji pozvání a nacházím starší paní, příjemně se usmívající a opakující otázku směrem k nám. Trvá mi notnou chvíli než se orientuji a pak ze mě vypadlo, že jo, proč ne. Paní, která nás oslovila se jmenuje Marcella a patří k těm šťastnějším, kteří v roce 1968 opustili tehdejší ČSSR. Pak jsme zasedli ke stolku a popíjeli kapučíno, sezobli housku se salámem a karbanátkem, a povídali a povídali. Ji samozřejmě zajímalo co se to u nás děje za zmatky a jak to vypadá z našeho pohledu. V podstatě jsme jí potvrdili, že politika po česku je jedna velká všivárna a rozkrádačka. Potom nám v kostce vylíčila pár bodů ze svého pestrého a v podstatě radostného života a jistě bychom v tomto rozpoložení vydrželi ještě spoustu hodin. Bohužel čas se nachýlil a paní Marcella se svým partnerem a ochráncem a psem potřebují někam jet a my se už taky musíme hnout. Naši hostitelé jsou ještě zvědaví na naše kola a tak se na ně jdeme podívat.



A to se málem stalo paní Marcelle osudným. Stála totiž se slečnou Marcelou mezi zaparkovanými kolama a jak tak předvádíme některé funkce na mém miláčkově, fouknul vítr a Marcelino kolo se začalo kácet na stranu, kde stojí obě dámy a odkud nemají kam ustoupit. Stačil jsem vykřiknout „Pozor!“ a půlmetrák se řítí k zemi. Naši hostitelku zasáhl do nohy a Marcelu do zad. Pan ochránce stál, jako správný technik, mimo nebezpečnou zónu a pomíchnutím šel na výhled.



Nestalo se nic vážného až na velmi zle poškozenou nožičku u Marcelina přiblížovadla. Zvedli jsme ho na kola a rozloučili se. Zatímco já se věnuju

likvidaci následku pádu kola, Marcela jde dokoupit vody. Naši hostitelé ji odchytili a doporučili raději natankovat z vydatného přírodního pramene mezi Resiuttou a Ciusaforte. Znovu jsme jim poděkovali a vyrazili. Jede se dobře. Na označeném místě je opravdu velmi vydatný pramen. Jeden z doplňujících popisů říkal, že jej nemůžeme minout, protože tam vždycky stojí spousta aut. Tak vždycky ano, dneska ne. Ale jak tak nabíráme vodu už se jich tu kolona utvořila. Natankováno, jedeme dál. A jak je tak horko, zastavujeme u jednoho dálničního mostu a namáčíme se v řece, podél které jedeme. Je ledová, ale příjemná. A zase stoupáme. Podle směrovek je do Tarvisia 14 km. Jsme už pěkně vysoko a máme výhled na vrcholky kopců kde tam někde je Rakousko. A nad těmi vrcholky je temné fialovo a blýská se tam. Zdá se, že bouřka to nevzdala a pořád nás hledá. A teď si určitě mne blesky a hromy, protože ví, že nemáme kam uniknout. A proto příkaz členům Expedice: „Vše zabalit, utěsnit a zašpuntovat a připravit pro ponor do hloubky 5 m.“ To by mělo stačit proti očekávanému dešti. A zase můžeme jet. Už se jede podstatně hůř. Kopec je do kopce a jsou tu tunely. V nich panuje silný protivítr, ale chládek. Zato venku! Protivítr a plný slunečný svit do zad. Horkóóó! Už se zabýváme myšlenkami na to, jaký pěkný škvarek po nás zbude na asfaltu a najednou je tu Tarvisio a s ním zlom terénu. Odtud až na bývalé hranice jedeme z kopce. A než jsme se nadáli



jsme v Rakousku. A jak tak opouštíme Itálii, zkusme si naposledy o ní něco připomenout. Třeba její nejslavnější osobnosti:

Velikáni Itálie

Alighieri Dante	(1265 – 1321)	básník, autor Božské komedie
Francesco Petrarca	(1304 – 1374)	renesanční spisovatel
Rienzo di Cola	(1313 – 1354)	lidový tribun
Giovanni Bellini	(1430 – 1513)	renesanční malíř
Cristoforo Colombo	(1451 – 1506)	mořeplavec, objevitel Ameriky
Amerigo Vespucci	(1454 – 1512)	mořeplavec
Andrea Doria	(1468 – 1560?)	admirál a vojevůdce z Janova
Giordano Bruno	(1548-1600)	myslitel a filozof
Claudio Monteverdi	(1567 – 1643)	hudební skladatel
Domenico Scarlatti	(1685 – 1757)	hudební skladatel
Francesco Caracciolo	(1752 – 1799)	neapolský admirál
Gioacchino Rossini	(1792 – 1868)	hudební skladatel
Giuseppe Mazzini	(1805 – 1872)	politik, bojovník za sjednocení Itálie
Giuseppe Garibaldi	(1807 – 1882)	revolucionář, bojovník za sjednocení Itálie
Camillo Benzo Cavour	(1810 – 1861)	italský politik, zastávce sjednocení Itálie
Giuseppe Verdi	(1813 – 1901)	hudební skladatel
Francesco Crispi	(1819 – 1901)	státník a revolucionář
Vittorio Emanuele II.	(1820 – 1878)	první král sjednocené Itálie
Umberto I.	(1844 – 1900)	italský král
Edmondo de Amicis	(1846 - 1908)	spisovatel
Giacomo Puccini	(1858 – 1924)	hudební skladatel
Benedetto Croce	(1866 – 1952)	filozof a historik
Giacomo Mattetti	(1885 – 1924)	socialistický vůdce zavražděný Mussolinim
Antonio Gramsci	(1891 – 1937)	politik a zakladatel komunistické strany

Samozřejmě těch slavných je podstatně víc, ale tihle jsou na špici v dějinném žebříčku.

Tím jsme se rozloučili s Itálií a zatím pořád uháníme dolů. Arnoldstein. Zajíždíme k Bille a dáváme si pivo a odpočíváme. Přendáváme mapu, otáčíme list v trasovníku a zase jedeme. Je podvečer, teplota klesla na příjemných 28°C, jede se velmi dobře. Projíždíme Villach.

Villach

Město na úpatí Alp, při řece Drávě.

V historické době zde žili Římané, kteří přes Drávu postavili most, a tím dali základy k obchodnímu rozvoji. Tehdy bylo sídlo nazýváno Bilachium (z toho slovanské Bělák); nedaleko bylo další město - Santicum. Pojmenování Uillach se v listinách poprvé objevilo až r. 878. V r. 1007 vzkvétající tržní osada připadla

bamberskému biskupovi a r. 1233 zde byl postaven hrad. Městská práva obdržel Uillach v r. 1240. V r. 1348 přišla pohroma, neboť skoro celé město bylo zničeno silným zemětřesením. Obnova však probíhala velmi rychle; zajisté k tomu přispívalo i úspěšné otevření dolů na stříbro a zlato. V 16. stol. se stal Villach střediskem reformace a humanistických idejí. Těžkou dobu prožil později, koncem 2. světové války; byl druhým nejvíce poškozeným městem na území Rakouska.

Nejznámější památky: farní kostel sv. Jakuba, kostel sv. Kříže, kostel sv. Martina.

No to jsou kopyta, ti Rakušáci! Mají tu na hlavním tahu městem nastavenou červenou vlnu. Stojíme na všech semaforech. Kromě jednoho. Ten bliká žlutě. Dost nás to stálé zastavování a rozjíždění ubíjí. A jsme venku. Najeli jsme na stezky a jedeme po nich podél jezera Ossiacher See. Tak tady to bude zatraceně blbý s noclehama. Jde o to, že celé jezero je ohrazeno a kromě pár kempů je to tady všechno soukromé. A patrně pěkně drahé. V podstatě se to dá přirovnat k chatovým oblastem třeba na Orlíku. Jedeme, kocháme se přírodními krásami a koukáme kam zalézt. Stmívá se. Už dávno máme za sebou denní kilometráž, ale není kde zastavit. A tak jedeme, kilometry přibývají, beznadějí roste. Máme! Našli jsme pěkné místečko kryté ze všech stran. Jsme na jižní straně nějaké farmy s polem krytým sítěmi proti ptákům za drátěným plotem v plevelišti. Zde rostoucí vegetace je vysoká dobře 150 cm. Takže když jsme ji položili a nachmoustali pod sebe, vznikl nádherně měkoučký podklad pro postýlky. Rozložili jsme ležení a zahřmělo. Bleskově měníme ležení v doupě. Jsme omezeni místem a tak improvizujeme. Bouřka zatím šmejdí ve vedlejším údolí. Máme přebudováno. Teda ale takhle blbej model doupěte jsem neměl postavenej už několik let. Jestli foukne vítr, jsme v prćicích. Začalo pršet. Ne moc, ale otravuje to. Bouřka se přesunula do dalšího údolí a vytrvale nás hledá. Tady jen pokapkává. Uvařili a snědli jsme večeři. Tady musím uznat, že se mi malinko utrhla ruka s pálivou paprikou a tak se musím ráno podívat, jestli mi vzniklá směs nepropálila díru do ešusu. Ale teď je nám krásně. Bouřka právě otravuje jižně od nás. Nenašla nás. Dobrou....

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Steindorf	46,5	2844	107	17,4	43-10

Ráno 11.8. pondělí

Probudili jsme se v sedm. Neprší a vychází slunce na úplně modrou oblohu, odněkud zní zvony. Zase mě okolnosti nenechaly dospat. Kdo to kdy viděl vstávat o dovolené v sedm! Než jsme učinili ranní odjezdová opatření je pěkně vedro.



Jedeme po místních radwegách zcela mimo silnice, mezi lány kukuřice. A než jsme se nadáli, je tu Feldkirchen. Zastavujeme u Sparu a jako vždy doplňujeme zásoby a dáváme si jogurtíky. A jak tak dlabeme a vychutnáváme příjemné posezení, sledujeme okolí. A koukejte co tu mají:



Bylo to dobré, bylo to pěkné, ale chtělo by to zase popojet. Pokračujeme dále podle rozpisu. Opět se udělalo vedro. Asi po 40ti km činíme protivedrová a odpočinková opatření. Projíždíme místy, kde se původní silnice proplétá s novým motorwegem. Všelijak se překrývají a stará silnice co chvíli podleze novou, hned na jednu a za chvíli na druhou stranu. A při jednom takovém podlezu jsem zahlédl říčku. Stop, tady je to místo! A bylo. Strávili jsme tam příjemnou hodinku, napapali se hroznového vína, namočili se v říčce a pokračovali v cestě. Projeli jsme krytý most, kde jsme v roce 2000 přečkali příjemnou noc a jeli dál. Je takové vedro, že jsme úplně uschli a to během pár minut a teď nás sluníčko pěkně spaluje. A co je horší, mám nějak nízký tlak v zadní pneumatice. Zajíždíme do stínu pod stromy. Vedle nás je koňský výběh. A jak tak zapojuju kompresor přišel nás povzbudit v naší činnosti kůň. Přesněji konice. Nebo klisna? Teď nevím...



A samozřejmě Marcela s výkřikem „Jé hele koníček“ se vrhnula k ohradě a začala lichokopytníka přesvědčovat, že je jeho životním snem se od ní právě teď nechat omuckávat. Kůň, když zjistil, že z toho nic nekápne se po chvilce měl k odchodu. Tak jo, taky pojedem.

V Dürseinu pod hradem jsme posvačili a začali hledat nocleh. Na druhý pokus se podařilo. Dnes budeme spát u pramene Svatého nevím koho. Je to součást vycházkové stezky místních lázní, ale podle stavu zanedbání sem nikdo jen tak nepřijde. Je 17 hodin.



*Pramen je vydatný a pitný. My ležíme na lavičkách, popijíme lahodnou vodu, zobeme tyčinky a čteme si z knihy „Manželství je vůl“. Přestože je tekutina lihuprostá, cítíme se velmi pohodově a čím dál tím lehčeji. A lehčeji, a ještě lehčeji a ... počkej, brzdi ať z toho nadlehčování neuletíš! Odpoledne krásně a pohodově ubíhá, mění se v **podvečer** a za nějakou dobu **nadvečer** a potom **vedlevečer** a v **celovečer**. Je tu moc pěkně, nikdo tu neotravuje, jen občas zakřičí sojka. Kolem deváté se setmělo a tak jsme postavili ležení,*



udělali si večeri a zalezli. Jen jedna věc mi tu kalí radost z pěkného místa. A to, že ležíme 3 m vodorovně a 6 m svisle směrem dolů od kolejí zdejší jediné a velmi frekventované železniční tratě. A vždycky, když projíždí vlak, je to jako kdyby jste jeli v něm, jak se to tu třese. Ale co, bylo i hůř. Pramen krásně zurčí, tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální	Celková	Denní	Denní průměr.	Teplota
	rychlost	kilometráž	kilometráž	rychlost	vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Velden	47	2915	71,2	16	41-11

Ráno 12.8. úterý

Vzbudili jsme se před osmou nádherně vyspalí. Tankujeme místní vodu, balíme a jedeme. Dneska to bude trochu kopcovaté, ale dozajista to zvládneme. Celé dopoledne to jde. V Neumarktu jsme dokoupili zásoby a pokračujeme. První potíže jsou před Pölsem. Je tu asi tak 100 m silnice tak prudce dokopce, že musíme zastavit a kus popovést. A jen jsme se dostali nahoru tak to začalo. Co? Přeci protivítr. Má rychlost kolem 40 km/h a dost velkou sílu. Je to vidět nejen na nás, ale i na vegetaci kolem. A jakoby nic do nás pálí slunce. Fakt báječná kombinace. Rychlost postupu je 9 a méně km/h. Už to nejde. Zastavujeme v Moderburggu u obchodu a dáváme si pauzu ve stínu. Bohužel ani po ní se situace nezměnila. Klika je, že vítr nezesílil. Zatím. Velmi zvolna se suneme údolím vzhůru. V mapě je tu šipka nahoru. V realu taky. A tak se ploužíme rychlostí kolem 4 km/h do 8% kopce se silným protivětrem. Naštěstí všechno má svůj konec

tak i tohle končí zlomem terénu. Jsme v Hohentauernu. Už to tu zase poznávám. Táhle jsme spali a před námi je velmi prudký sjezd. Zpočátku je jen 16% a pěkná silnice. Docela pěkně to jede a trvá to 3 km. Ale dál je to zralé na to, aby tu udělali schody.



Je to dlouhé 1500 m a mají tady tři retardéry pro kamiony. My visíme na brzdách a zjišťujeme, že jak se zahřívají, jejich účinnost klesá. Už je to skoro na to zavolat dolů do města, aby vyklidili krajní zástavbu, aby až tudy proletíme nikomu neublížila tlaková vlna, kterou způsobíme rychlým průjezdem. Ale nebezpečí zažehnáno, jsme dole. Dobrždíme u Billy a dáváme si pivo. Bezalkoholové. No teda nic moc. A teď zase polezeme přes kopec do Admontu. Cestou nahoru, protože už máme splněnou dnešní kilometráž, nacházíme krásné nocležiště. Stavíme ležení, večeríme, probíráme zážitky dne, čteme si a zalézáme. Je 21.20, dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr.	Teplota
(název)	(km/h)	(km)	(km)	rychlost (km/h)	vzduchu (°C)
Dietmannsdorf	60,5	2993	78,1	14,3	39-11

Ráno 13.8. středa

Probouzíme se před osmou krásně vyspalí a odpočinutí. Probíhají ranní opatření, navlas stejná jako jindy. K tomu všemu máme tento výhled:



Po jejich dokončení jedeme. Nebo spíš lezeme. Je tady 9%ní stoupání, strašně horko a přesto, že se pohybujeme lesem, žádný stín. Tohle trvá 3 km. Pak se terén zlomil a pro sestup bychom spíš potřebovali horolezecký sedák, lana, skoby, karabiny, cepíny a mačky. Značka s upozorněním na klesání je sice povalená, ale tuším, že tam píšou něco o 15ti %tech. Silnice je silně rozbitá, musíme jet pomalu a neustále dávat pozor na auta. Ta dělají, že tu nejsme. A nejhorší úsek sestupu je cca uprostřed, kde se bez jakéhokoliv předchozího varování rejvou v silnici. Už na tak úzké vozovce stojí nákladák a kolem skrumáž dělníků, kteří jen velmi neochotně uhýbají z cesty. Fakt paráda! Zbylých 6 km už je relativně v klidu. Dole jako vždycky po sjezdu je cítit gumový smrad. Ani nechci vědět kolik ze špalku jsme zase ubrousili. Přijeli jsme do Admontu a přerušili jízdu u supermarketu.

Admont

Staré město v údolí řeky Enns.

Již v r. 1047 zde byl biskupem Gebhardem ze Salzburgu založen benediktinský klášter, který se ve 12. a 13. stol. stal centrem vzdělanosti. Po nákupu zase jedeme dál. Ne daleko. Za 4 km je ta jediná správná lavička ve stínu, kde sníme jogurty, vypijeme mléko a dáme si makový závin. Proč až tady? To je

prostinké. Protože supermarket právě prodělává za plného provozu stavební úpravy, a všude je prach a bordel a není tu ani trocha stínu. A v době, kdy palubní teploměr ukazuje 38°C by to nějaký chtělo. Na téhle lavičce je to to jediné správné. Všeho je tu dostatek. Místa k sezení, stín, místo pro „roh“ přežvykující krávy za ohradou se všemi pachovými slastmi i zvukovými a vizuálními efekty z oblasti vyměšování. Pro stolování nešlo vybrat lépe. Po dojedení zase vzhůru na cestu. Ano vzhůru. Podle mapy je tu šipka nahoru a má to být cca 2 km dlouhé.



Ano, je. Naštěstí je tu kolem les a v něm stín. Po zdolání tohoto zase letíme dolů. A pěkně dlouho. Proletěli jsme St. Gallen a přistáli v Altenmarktu. Máme za sebou půlku dnešní kilometráže a tak zastavujeme ve stínu, notně upijíme vezené limonády a konzumujeme jablka a pozorujeme dění kolem. Je zajímavé sledovat jak to tu žije, nebo vlastně nežije, v horkém letním odpoledni. Jediný pohyb jsme zaznamenali, když kdosi u nedaleké chalupy přeparkovával auto. Odpočatí a osvěžení se vydáváme na další pouť. Míříme na Weyer. Tady píšou, že je to 23 km. To by nebylo tak nejhorší. Jenomže je to tu zvlněné a střídá se tu cca 500 m nahoru 6 - 8% a zase dolů. A co hůř, to vše na přímém slunci a ke všemu začal foukat protivítr. Ach jo... Zajíždíme do Weyeru ke Sparu.

V městečku upoutá pozornost řada měšťanských domů, na konci pak zámek Röthelstein, vybudovaný v r. 1655 (za 2. světové války těžce poškozen, později opraven), odkud je pěkný rozhled.



Za to, co jsme teď vytrpěli si zasloužíme pivo. Nebo radši dvě! A tak sedíme v postranní uličce ve stínu a já se rozmyšlím, jestli mám jet navštívit známé, kteří nás v roce 2000 u sebe doma ubytovali. Ale jak jsem nedávno někde četl „Čas plyne a hezké vzpomínky se nemají oživovat.“ Řídím se tedy radou klasiků a necháme to tak. Zastavuje se u nás starší paní a v pěti jazycích se nás snaží oslovit. Bohužel španělsky, italsky, francouzsky, německy a ani místním dialektem nevládneme. A tak se shovívavým úsměvem odchází. Škoda. Kdyby se bylo jak s ní domluvit, měli bychom další známou v cizině. Po páté hodině odjíždíme. Směr Steyr. Máme na výběr buď silnici, nebo radweg. Vybírám to druhé. Tam bude stín a dostaneme se k řece, kde se chceme zbavit prachu a ochladit se. A jak jsme chtěli, tak jsme udělali. A pokračujeme. Mají to tu krásné a přestože je to silně zvlněné, jede se pěkně. Po 20ti km hledáme nocleh. Je to tu slabší. Vhodná místa tu jsou, ale všechna ve svahu a tedy nepoužitelná. Ale nakonec jedno málo se svažující máme. Zalezli jsme tam, rozložili ležení, odpočíváme, čteme si, večeríme a po setmění usínáme. To byl zase pěkný den. Tak dobrou. V noci nás budí příšerné zvuky. Jdou odněkud kde je stezka a znějí, jako kdyby někdo mocně a nahlas zvracel. A skutečně, je to tak. Na stezce stojí auto se spuštěným motorem a svítícími světly a v místech kam nevidíme někdo opravdu vrhne. Což to by nebylo nejhorší. Oni se do toho všeho míchají ještě další zvuky. A to hřmění. To bude naše stará známá, co nás od začátku Expedice hledá. Mám na mysli bouřku. A přibližuje se. A dost rychle. A Rakušák vrhne a vrhne a nemá se k odjezdu. Celé to trvá neskutečně dlouho. Až konečně nasedl a odjel. Bleskově přeparkováváme kola, upravujeme terén a stavíme plné doupě. Sotva jsme začali natahovat plachtu, hodně se zablesklo, prakticky hned to zaburácelo a začalo pršet. Stihli jsme to. Zalezli jsme a sledovali bouřku jak bouří nad protějším kopcem. Nebo

spíš nad vedlejším údolím. Zase nás minula. Přestalo pršet a my nemůžeme usnout. Je 01.10. A tak znovu probíráme události dne a je to tu - spíme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Reichraming	56,5	3068	74,1	14,4	43-14

Ráno 14.8. čtvrtek

Probudili jsme se do chladného rána. Jenomže než jsme se vybabrali z lesa, je 10 hodin a opět svítí a připaluje slunce.



Po dvou kilometrech zastavujeme u Unimarketu za účelem doplnění zásob. Doplněno, snědno, vypito, jedeme. Hned po prvních desítkách metrů se mi to nezdá. Jedeme blbě. Stop, zpátky k cedulím. Mají tu popsanych 6 směrů a okruhů, ale o Steyru ani zmínka. Tak jinak. Až sem se stezka jmenovala R7. Kdepak má pokračování? Hledáme a hle za rohem baráku na opačné straně od ostatních směrů R7. Tak jedem. Vyškrabali jsme se na hroznej kopec a značení R7 ukazuje jenom zpátky do městečka. Jsou tu na výběr další 3 směry. Není se podle čeho orientovat. Volím doleva. Po pár metrech je slepá. Vracíme se, volím pravá dolů. Nejspíš jsme se trefili. Stoupání i klesání jsou zde opravdu brutální a tak koukáme odtud vypadnout a najet na silnici. Povedlo se. Je to tu podstatně rovnější a pohodlnější. Rychlost se o hodně zvýšila. Akorát mi nějak neseděj kilometry, které tu mají na cedulích. Jede se docela dobře. Steyr.

Steyr

Staré město rozložené na březích řeky Enns, se železářským, ocelářským a strojírenským průmyslem. Steyr byl založen již v 10. stol. na břehu

Ennsu, ale jeho největší rozkvět nastal až ve 14. stol., kdy se stal obchodním střediskem. Druhou „zlatou“ dobou bylo 19. stol., kdy zde byly postaveny železárny a ocelárny; ruda se dovážela z Eisenerzu, přes 100 km vzdáleného. Je to město, které se zapsalo i do dějin zbrojařství; v 19. stol. zde žil Josef Werndl (1831-1889), který zkonstruoval pušku „zadovku“, která se ve Steyru začala vyrábět sériově, takže město bylo nazýváno „zbrojovkou Evropy“. Primát má i v zavedení veřejného elektrického osvětlení; bylo zde zřízeno již v r. 1894.

Nejznámější památky: měšťanský dům Bummerlhaus, dominikánský klášter s kostelem, farní kostel, kaple sv. Markéty, kostel sv. Michala, benediktinský klášter Gleink, barokní poutní kostel Christkindl.

A měl jsem pravdu. V době, kdy oni měli na cedulích 22, měl jsem já najeto 8. Ted' tu svítí 45. Sjíždíme do centra. Průjezd je jednoduchý. Pořád rovně a potom podle řeky až do Ennsu. V reálu je tu tisíc rozkopávek a přeložek a směr na Enns není. Zejména mě rozčiluje, že až na improvizovaný kruhák jedeme po silnici 115, ale ven na zbývajících strany odtud vyvěrá jen 122 a 122a. Tak tomu fakt nerozumím. Kousek se vracíme a zkoušíme to znovu a pak ještě jednou. A když už opravdu nevím kudy dál, volím směr nazdařbůh a snad se to nějak vyřeší. Vyřešilo, objevily se cedule se směrovkou na Enns s číslem silnice 122a. Tak to je fakt dobrý. A aby nebylo všeho dost, ukázalo se, že 122a je městský obchvat. A tak nás uchvátil a tahal po všech čertech až zase cedula Enns 309. Tak ted' už jsem úplněj mimoň. No dobrá, vidím, že to jinak nepůjde, pojedeme tedy po bundesstrasse 309. Sotva jsme vylezli nad město, opřel se do nás silný nárazový vítr z 50ti minut a snaží se nás shodit ze silnice za vydatné podpory protijedoucích kamiónů. V tomto duchu jsme dojeli do Kronstorfu, kde už si nutně musíme odpočinout. A protože přes silnici je obchod, dáváme si pivo. Do Ennsu je to 9 km. Je neskutečné horko a dusno. Na palubním teploměru je 37,4°C. To je mňamka! Po pěti km musíme zastavit. Jsme zcela vyřízení. Jednak je to tu do kopce, jednak fouká nárazový vítr a jednak se není čeho nadechnout. Tady krátce odbočím. Uvědomuji si, že mám něco, co nevědomky mají tisíce jiných cyklistů. To něco je pneumatická brzda. Nechápete? No to je tak. V základu existují čtyři typy brzd podle způsobu jakým médiem se brzdná síla dopravuje od ovladače brzd k brzdě soustavě: mechanická - najdete ji na většině jízdních kol, jako parkovací brzdu u aut, na různých pracovních strojích i na popelnících. Hydraulická: je prakticky na všech osobních autech a všude tam, kde to zavání vyššími rychlostmi. Elektrická se nachází v tramvajích a některých soupravách na železnici a samozřejmě jako hlavní brzdu u souprav Metra. A pneumatická? Tu má většina nákladních aut a kamiónů a v neposlední řadě se používá na železnici. A jak s tím souvisejí cyklisti? Jednoduše. Taky mají pneumatickou brzdu. Formou protivětru. Tedy jsou taky bržděni vzduchem. To jen tak na okraj. Po krátké pauze jedeme dál. Enns. Jsme tu. Musíme zase odpočívat a dost dlouho. Posvačili jsme, nabrali něco nových sil a ted' vzhůru na Šumavu. No jo, už je to tak. Jsme na jejím předhůří. A hned po rozjezdu to o sobě dává vědět. Je to tu příkře nahoru, trochu po rovině a znovu příkře nahoru a takhle se to střídá až do Anitzbergu. Jsme nějak hotoví a tak zalejzáme do lesa, děláme si večeri a čteme si. Po setmění se

párkrát zablesklo a tak pro jistotu natahujeme šňůry a připravujeme plachtu. V noci se Marcelino kolo rozhodlo, že si taky lehne a to k nám do ležení. Dig.

Tak si tak spím a z ničeho nic jsem vzhůru. Co je? Proč na mě padá kolo? Vždyť jsem do něj nekopla! Aha, ono díky terénu pořádně nestálo. Klacek, který pod nožičkou sloužil jako pomocná opora se propadl do hrabanky a kolo se naklonilo a potom spadlo. Stihla jsem ho jakž takž zachytit, takže Digovi ani mě se nic vážného nestalo. Ale jak jsem sebou trhla tak se probudil. Mcl.

Po kontrole škod a konstatování, že nestálo za to se budít znovu stavíme celou velkolepost a jdeme spát. Nad ránem začíná pršet. Zdá se, že se prostě dneska nevyspíme. Natahujeme plachtu. Sotva je doupě dokončeno, všechno našponováno a vzorně uchyceno, pršet přestává. No nic. Tak pěkně zbytek noci. Jo a mimochodem, dneska jsme zdolali druhou tisícovku v sedle.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Anitzberg	60	3155	87,2	16	40-17

Ráno 15.8. pátek

Probouzíme se po osmé, je zataženo ale příjemně. Stahujeme plachtu, snídáme a chystáme odjezd. A začíná pršet. Přehazujeme plachtu jen tak přes ležení bez uchycení a zase zaležáme do spacáků a čteme si. To jsem zvědav jak dlouho tu budeme trčet. Po jedenácté se znovu pokoušíme odjet. Momentálně neprší. Vyjíždíme na silnici a hledáme čeho se nadechnout. Momentální teplota je 17°C a předešlý déšť se odpařuje. A k tomu jedeme do kopce. A to až do Neumarktu. Pak se to začíná vlnit. Terén naprosto hroznej. Dalších 15 km je ve stejném duchu. Zastavujeme ve Freistadt u Sparu.

Freistadt

Poprvé doloženo k r. 1241, kdy je jmenováno jako obchodní středisko při Solné stezce z Rakouska do Čech. Od 19.stol. jeho význam jako obchodního centra se solí a železem ještě stoupl, poté, co se stal zastávkou koněspřežné dráhy Linec - České Budějovice.

Z památek připomeňme dobře dochované opevnění s věžemi a městskými branami - nejhezčí je Linecká brána, středověké domy na náměstí, radnici a kašnu. Dále farní kostel sv. Kateřiny a zámek (Starý hrad - Alte Burg).

Nějak nemají otevřeno. A to nejen tady. I ostatní obchody kolem jsou zavřené. No jak myslíte. Použijeme vaše lavičky, najíme se z vlastních zásob a necháme tu všechny naše odpadky. Tak a jedem dál. Přijíždíme do centra. Sakra, co je zase tohle? Mají tu Umleitung. Aha probíhá tu nějaká pouť. Tak proto ty zavřené obchody! Parchanti! No, pokračujmeš. Silnice je pořád zvlněná a vede pryč až do Prag. Tak to je skvělé. A tady na tý ceduli nějak ujeli a napsali to tu česky. A jedeme a jedeme a vpravo je odpočívadlo a u něj lavičky a píšou tu, že se nacházíme na kontinentálním rozvodí. Pauza.



Po ní pokračujeme po sinusoidní silnici a najednou je tu za rohem celnice. Bez problémů se dostáváme domů. Ale pozor! Je třeba kontrolovat slovník a koukat

jací svalovci jsou kolem. Tady už nám rozumějí. A dostat na kokos kvůli chybnému vyjádření... Zajíždíme na oběd do Kaplice. Po něm míříme na České Budějovice. Jede se moc pěkně a než jsme se nadáli, brzdíme před Intersparem kousek od centra Budějovic. Je 19.00 a Marcela jde dokoupit pitivo. Teda to jsme to pěkně zvládli! Je to fajn. Akorát lidi mě tady serou. Ta hnusná česká malost a sobectví. Zaparkovali jsme na posledním stání vedle stojanů na kola, teď momentálně dost obsazeného. Vedle nás je betonová cestička hojně využívaná místními kolaři. Stojíme tak, abychom nikomu nepřekáželi. Přijel otlučený Opel a z něj vylezl chlap. Asi tak 40 let, v nátělníku a trenkách a hned abych si to někam odklidil, že chce zaparkovat. Nějak mě to nadzvedlo a tak jsem velmi hlasitě a rázně řekl „NE! Tady parkujeme my a jinde je jistě také místo.“ Začal vyskakovat, že máme táhnout ke stojanům. Odbyl jsem ho tím, že bychom tam zabrali nejméně 4 místa a ještě ty stojany možná poškodili. A kromě toho, že by on tím jeho vrakem zabral cyklistům výjezdový chodníček. Nechal auto stát, vztekle bouchnul dvířkami a zamířil k policejnímu autu, které stálo o 3 řady dál. Chvilí tam cosi hustil do policajta, rozhazoval rukama a výsledek byl ten, že policajt pokrčil rameny a zalezl do auta. Chlap přišel, vztekle nasedl do auta prásknul dveřmi, zakvílely pneumatiky a vrak mi zmizel z dohledu. Krátce na to odjelo auto, které stálo vedle nás. Na jeho místo po chvíli přijel nějaký místní podnikatel s manželkou. Ta odešla nakupovat. On si na volant rozložil nějaké papíry a cosi spisoval. Za chvíli bylo slyšet „...já se na to vyseru, kurva to je hajzl, já mu snad rozbiju držku...“ a podobně. Pak vzal mobil a někoho na druhém konci radiových vln strašlivě seřval. Podotýkám, že je pátek večer. Pak přišla jeho manželka s nákupem. Otevřel jí kufr u auta a pak bylo slyšet „...když tomu nerozumíš, tak se do toho neseř!“ pak odjeli. Musím přiznat, že to na mě zapůsobilo jako studená sprcha. Nějak jsem si zvykl, že u marketů je vždy všechno v klidu a pohodě, lidi jsou k sobě ohleduplní a teď najednou tohle. Přišla Marcela a taky vyprávěla co se dělo v obchodě. Ostatně řekni nám to sama. Dig.

Obchod byl velký - Interspar. Sehnala bych tam najednou asi všechno i to co nepotřebuju... Hledám potraviny a ony se mi schovávají. Lidí snad tisíc, všichni spěchají, jsou nevrlí, nadávají. Projela jsem obchod a nikde je nenašla. Tak jsem se zeptala jednoho pána kde najdu regály s jídlem - protože měl plný košík poživatin. Nechápatě, ale s úsměvem mi ukázal, v které části hledané najdu. Mezitím přišla jeho manželka a udělala mu scénu. Konečně! Už nakupuju. Hurá ke kase. Dig už venku musí být jak na jehlách. U pokladny čekám dalších dvacet minut. Zapláceno a pryč, ven. Nelíbí se mi tu. Mcl.

Jedeme pryč. Kousek odtud je OBI. A to je dobře, protože potřebuju koupit nové rukavice. Ty současné mě právě opustily. Jsme na T křižovatce a dáváme přednost. Zprava nic nejede, zleva najíždí na můstek vzdálený přes dvacet metrů obouchaný modrý Favorit. Máme tedy 20 metrů na to vjet tam. A tak jsme to udělali. Sotva jsme začali s rozjezdovým manévrem, motor Favorita zařval a auto poskočilo dopředu. V klidu dokončujeme manévr a už dávno nebráníme v průjezdu a to ani autům v našem směru. Zakvílely brzdy. Koukám do zrcátka co je, a ona dáma za volantem se velice rozčiluje a rozhazuje rukama. Tak tohle se jmenuje zbytečné vynucování si přednosti. Ach jo... Zlatá Itálie. Po nákupu v OBI

jedeme dál. Silnice č. 3 prochází celým městem a připadá mi být dost hlavní. Na posledním semaforu blinká oranžová a zprava stojí kamion s návěsem. Za námi nic, v protisměru nic. Jedeme 25 km/h. Kamion stojí a blinká směrem k nám. Jsme od něj 10 metrů, když se začal rozjíždět. Brzdy, úhybný manévř doprava. Kamion přibrzdil, čímž nás donutil úplně zastavit. Tohle nebyla náhoda, ale čirá zlomyslnost. Zase ta česká ubohost. Jsme tu 4 hodiny a já mám chuť to obrátit a zmizet někam, kde se tohle neděje. Po incidentu s kamionem se velmi ztěžka rozjíždíme. Nestihli jsme totiž před zastavením přeradit. Začíná se stmívat, už by to chtělo nějaký ten nocleh. Máme. Odbočili jsme z hlavní, našli vjezd do lesa na pravé straně silnice, otevřeli si závoru a celkem hladce vjeli dovnitř. Podnikl jsem detailní průzkum. Les je nádherný ale nepoužitelný. Je krásně čistý, ale překáží tu kořeny, pařezy, velké nerovnosti a hlavně je to tu celé značně nakloněné. A straší tady. Po analýze podivných zvuků jsem dospěl k závěru, že slyšíme... trávu růst. To sice ne, ale padat spoustu žaludů ano. Tím jak je vedro a sucho jsou předčasně zralé a opouštějí svá místa na větvích. Mám místo na spaní. Zalezli jsme na kraj pole rozložili ležení a chvíli si četli. Krásně se mi to poslouchá. Je tu klid a Marcelin hlas je podmalován koncertováním cvrčků. Tady musím přiznat, že jsem rád, že u nás nemáme cikády. Ty dělají takový rambajs, že se to občas jen těžko snáší. A když jsme tak u toho Marcelo, všimla sis jaký je rozdíl mezi zdejším cvrčkem a tím, co jsi ho až donedávna poslouchala v Rakousku? Nevíš? No, český cvrček dělá „cvrk, cvrk, cvrk, cvrk, cvrk, cvrk“. A ten v Rakousku „Bitte verzeihen, zverkenzie, zverk, zverk, zverrrrrr...“ Ty teda máš nápady! No dobře. tak dobrou českou noc.

Technická data:

Místo	Maximální	Celková	Denní	Denní průměr.	Teplota
(název)	rychlost	kilometrůž	kilometrůž	rychlost	vzduchu
	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Lhotice	64	3244	89,2	16,9	30-7

Ráno 16.8. sobota

Probudil mě pták nechuták. Naproti přes pole na krajním stromě sedí káně a řve! Přetrpěl jsem toho hodinu. pak vylezlo slunce a je po spaní.



Je pět elementů zajišťujících život: voda, oheň, vzduch, země a strana 109 této zprávy.

Snídáme, balíme, odjíždíme. Dnes maličko odbočíme z trasy a stavíme se na Červené Lhotě. Těsně před odjezdem přijel traktor made in Samodómo a na něm pán asi tak něco přes padesát. Pozdravil nás a ptal se, jestli nás nebudí. Pozdravil jsem ho taky a ujistil jsem ho, že to zvládnou jiní. Usmál se, zakvedlal páčkama a odjel do pole. Vracíme se na silnici č.3, nabíráme rychlost a míříme na Veselí nad Lužnicí. Na cedulích tu píšou, že je to 20 km. Jsme na provozní rychlosti 27 km/h, jede se velmi dobře. Inu jako po dobré silnici a za bezvětrí. Po hodině a něco brzdíme před obchodem s potravinami. Je třeba nakoupit, protože nějak nevíme co o víkendu. Nakoupeno, posvačeno, a jedem. Do Červené Lhoty je to 20 km po okresech. Je krásně. Svítí slunce, pofukuje chladný vítr, jede se velmi pěkně. Za devadesát pohodových minut jsme na místě.



A je tu fronta. A zdá se, že nepostupuje. Naštěstí trvá jen 30 minut. Za pouhých 50,- Kč za osobu nás prý vezmou dovnitř. Trochu to na místní podmínky připomíná drahotu. Ale co bychom za poznání nedali. Já vím, je to poněkud diskutabilní téma, ale o tom jindy.

Státní památkový areál v Českých Budějovicích		0020302	
Zámek Červená Lhota		den (date)	16.08.2003
		čas (time)	14:10 hod.
plné vstupné (full entrance fee)	2 á 50.00 Kč	 	
snížené vstupné (reduction)	0 á 0.00 Kč		
celkem osob (number of person)	2		
služby (service)	0.00 Kč		
cena (price)	100.00 Kč		
Děkujeme za návštěvu našeho zámku a přejeme Vám příjemnou prohlídku.		Tisk PE646 0020302	

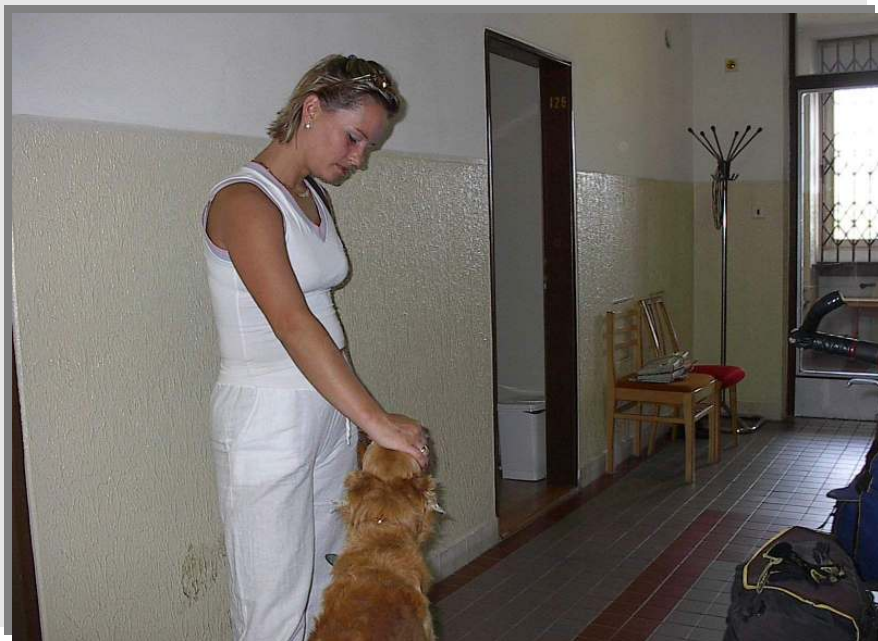
Ve 14.10 vstupujeme dovnitř. A vystupujeme ven. Bylo to moc hezký. Ale až po té, kdy jsem se společně se starším distingovaným pánem pustili do průvodkyně (25) a trochu ji uvolnili. No jak asi? Maličko jsme do ní (jen slovně) ryli. No, jak říkám pěkné. Jsem úplně plný dojmů, ale jeden větší oběd by se do mě vešel. Jedeme do Dírné. Je tam hospoda, kde dobře vaří. A jsme tu. Nezměnilo se nic. Fakt se tu dobře vaří. Navazujeme spojení se Soběslaví. Povolení k návštěvě uděleno. Vydáváme se na cestu. Projíždíme Jihočeskou krajinou, je tu pěkně. Soběslav. Prokličkovali jsme městem a brzdíme u vrat strejdova hradu. Zazvonili jsme, jak se na Pražáky sluší. Po chvíli se otevřela dvířka, vykoul strejda a ozvalo se: „blázni přijeli“. Zajeli jsme do vrat, strejda opět zavolal: „Mámo, máš tady Pražáky“. Pak vykoulka sestřenice a ohodnotila mě, něco jako že Metuzalém, nebo jinej stařec a furt cvok. Jdeme dál. Sestřenice, její syn, manžel a strejda uchopili kola a odjeli. Zůstali jsme s tetou osamoceni. Ale nevádí. Probrali jsme světaběh za dva roky zpátky a dozvěděli se nejčerstvější novinky ze světa i Soběslavi. Příjemně strávených 90 minut zakončuje telefonát druhé sestřenice, že se staví na kafe cestou z Plzně. Jenom pro informaci bydlí v Táboře. Za mě, nějak mi neseď zkratka z Plzně do Tábora přes Soběslav. Mezi tím se vrátil strejda a chvíli po něm zbytek výletníků. Strejda dostal zle vynadáno. Někdo mi uniklo co udělal, ale na jeho místě bych být nechtěl. Za pár desítek minut přijela druhá sestřenice s rodinou a psem. Je tu najednou nějak živo. Zejména manžel druhé sestřenice Slávek neustále působí rozruch. A zase se probírá všechno možné, až se dohodlo, že já s Marcelou ještě dnes dojedeme do Tábora a přenocujeme u druhé sestřenice v paneláku. A kola prý přespí na jejím dobře hlídaném pracovišti v budově ředitelství policie ČR. Tak jo. Dopovídali jsme, rozloučili se a jedeme vytyčeným směrem. Původně jsem si vyloudil čas na přejezd 90 minut. Jede se tak nádherně, že jsme na místě srazu za 45 minut. Jsme pozváni dál, kola jsou zaparkována za mříží střeženou vrátným, bereme si nezbytnosti na noc a naše hostitelka nás vede nočním předměstím Tábora k sídlišti. Je tma. Cestou se nám ztratil a zase našel její pes, ale jinak jsme celkem hladce došli až do bytu, kde přebývá. Tady na nás čeká WC, koupelna se sprchou a jiné civilizační vymoženosti. Po té době venku snad ani nebudu umět všechno tohle používat a obsluhovat. Nakonec jsem to zvládl a vykoupal se. Zrovna tak Marcela. Shodli jsme se na tom, že teprve třetí nanesení šamponu na vlasy si s tím, co jsme vláčeli ve vlasech, poradilo. Kromě toho jsme po koupeli nějak míň opálení. Pak se účastním večerních hovorů, kde se zase probírá úplně všechno. Po půl dvanácté to rozpouštíme a těšilo nás.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Tábor	39	3315	71,3	16,8	36-19

Ráno 17.8. neděle

Budí nás vedro, málo vzduchu a podivné zvuky. Kde to... Aha spíme v Táboře v paneláku. Je sedm. Tak to ne! Nevstávám! Válíme se, rozebíráme noc, jak se spalo blbě, všechno měkký, peřina, polštář, kdo si na to má zase zvykat! A co víc díky předešle jmenovanému se nám nikam nechce. Kolem půl deváté začíná život. Snídaně. Kakao, čerstvé rohlíky, čerstvý místní chleba. No pohádka. A teď už se nám tuplem nikam nechce. Před odjezdem jsme ještě probrali všechno možné i nemožné a pak jsme již odváděni na policii. Naštěstí né za katr, ale jen na chodbu, kde máme zaparkovány naše miláčky. Odjezdová opatření, poděkování vrátnému za poskytnutí rozložených hostitelkou a jejího kofarona



a jedeme. Dle doporučení jsme použili Tábořský obchvat. Jeho konec je nějak rozkopanej a trvá to cca 3 km. Jsme na konci. Vědět, že v tom rozkopaném pruhu nic není, jeli bychom po něm. Takhle nás pořád otravují auta. Pak se silnice zúžila a nabrala směr do nejbližšího kopce. Ach jo. A tak se střídavě ploužíme nahoru a letíme dolů. V tomto rytmu jsme po 27 km dospěli až k hospodě „Motorest Stodola na Oldřichovce“. A protože je tak akorát čas na oběd, obsazujeme stůl v lokále a po prostudování jídelního lístku si objednáváme něco moc dobrého. Než nám to přinesli, užívali jsme si velmi příjemné prostředí a nalili do sebe pivo. Po jídle ještě zažíváme a pak vzhůru dolů. Odtud se ani jinak nedá. A musím přiznat, že to jede moc pěkně. Maličko se zatáhlo a je příjemně. Kupodivu ani auta neotravují, kilometry přibývají a už se na směrovkách začíná objevovat Benešov. To, pravda, není cíl etapy ale odtud zbývá jen žďibec. Právě Benešov míjíme. Připadá mi, že je to čím dál větší díra. Odbočujeme z hlavní, a za pár okamžiků zastavujeme na chatě u Marcely. Jsme vřele přivítáni, neboť jsme po tom měsíci vzácní, ale co vám budu povídat. Zkus to ty Marcelo. Dig

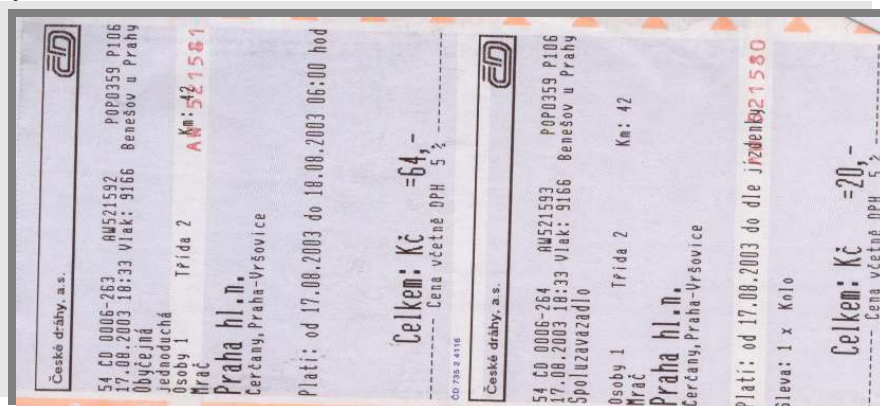
Nejdříve se nás vyptávali jak jsme se měli, co jsme viděli, proč jsme pozměnili trasu, jakým způsobem jsme se na několika místech rychle přesunuli, když jsme se předtím plazili a podobně. Po vyčerpávajících odpovědích jsme se dozvěděli, že na rozdíl od našich dynamických a vzrušujících zážitků se tady nedělo nic. Pouze tu vládlo neobvykle teplé letní počasí což vedlo k prudkému rozvoji lenory.

Mcl.

Tak jsme si pěkně popovídali a měli bychom se pomalu zabývat myšlenkou přejezdu do Prahy. A protože to tady v okolí dobře známe a nic zajímavého nás tady nemůže potkat, volíme přejezd do naší stověžaté matičky vlakem. Nádraží je odtud kousek a co víc, jezdí tu paníáky. Tím odpadá neskutečná pakárna s nakládáním kol do služebního vagónu a střet nejdříve s průvodčím a pak s vlakvedoucím. A nejvíc mě těší, že nebudeme muset odstrojovat. Jediné, co musíme v tomto typu vlaku udělat je zachovat průchodnost kolem kol, která smějí parkovat ve vchodu do vagónu. Za pár minut jsme na nádraží



a chvilku na to nám to jede. Najeli jsme s kolama dovnitř, pokusili se zaujmout nulový objem a čekali na průvodčího. Ten se nejdříve maličko zarazil (původně měl dojem, že jsme do vlaku zajeli s motorkama), ale pak nám prodal jízdenku,



popřál pěkný pobyt ve vlaku a ujistil nás, že takhle můžeme kola nechat až do cílové stanice. No jak myslí. Za sebe musím přiznat, že poněkud překážíme. A už vůbec nevím jak to budeme řešit v zastávkách, kde je nástupiště na druhé straně a budou se otevírat protější dveře námi úplně zablokovány. Snad se to nějak poddá. Celkem by se tato událost měla opakovat čtyřikrát. Vlak se rozjel a cesta ubíhá příjemně. Lidi nám nenadávají, jen při protahování se okolo kol překvapeně zírají. O dveře dál je kluk s holkou, kteří rovněž dopravují jízdní kola. Ale obyčejná. A lidi jim nemůžou přijít na jméno. Na první zastávce, kde se otevírají dveře na opačné straně naštěstí nikdo přistoupit nechtěl. O pár stanic dál už ano. Velmi slušně a pokorně jsem požádal hrozen lidí, který si vybral pro nástup zrovna tyhle dveře aby použili jiný vchod. Všichni to vzali velmi sportovně a rozešli se k ostatním dveřím. Jen jedna starší paní trochu bublala a nadávala, zvlášť když o dveře dál narazila na další překážející cyklisty. A už vůbec se jí nelíbilo, že draní se přes kola jí zabralo právě tolik času, aby se nestihla dostat k prázdným sedadlům ve vagóně. Jízda pokračovala v klidu. Na příští „opačné“ zastávce se ke kolům vtěsnali dva mlad'oshi. On se vytvaroval podle mého kola a ona zaujala míst na podlaze pod mým kolem. Za deset minut zase stejnými dveřmi vystoupili a tím skončilo otevírání na této straně vagónu. A pak... Praha HLAVNÍ NÁDRAŽÍ. Vystoupili jsme a Marcela šla najít bezbariérový výjezd z nástupiště. Našla ho bohužel na druhé straně perónu. Jenomže jsme neměli tušení co nás ještě čeká. Velmi mě překvapilo, že nádraží nejde opustit směrem k Bolzánově ulici. Je tu změněné značení a to nás dovedlo do ulice Politických vězňů. Nevadí. Opletalkou zajedeme do Hyberské, pak pojedeme Magistrálu, odbočíme do Italské a přes Vozovou vjedeme do Rigráku a přes něj do Polské. V realu to nebylo jen tak. Za ten měsíc se tu stalo něco neuvěřitelného. Opletalka je na konci rozkopaná a neprůjezdná. Zdolali jsme to. A odbočka do Italské neexistuje. Zato tu staví Skanska. To jsem fakt rád! S ohromným vypětím a nasazením jsme se prorvali přes všelijaké můstky a lávky přes díry a výkopy a do Italské se přeci jen dostali. Až do Rigráku se jelo normálně. A když to vypadalo, že už nás nic nemůže potkat, narazili jsme na výkop přímo v parku. Tak to už snad není možné. Zbývá 300 metrů do cíle. To by mě zajímalo co se nás ještě pokusí zadržet. NIC. Jsme tu. Jsme moc rádi ale i neradi. Jsme sice v cíli ale to s sebou nese konec Expedice. No tak dobrá. A jak náhle Expedice začala tak stejně skončila. Chceš Marcelo ještě něco dodat? Dig.

Snad už jen krátce: Strašně jsme se rozmazlili v Táboře. Odtud se nám nechtělo jet vůbec nikam. A když jsme pak v Mrači nastoupili do vlaku, chvilka jsme seděli na schodech, podle toho, kam se hrnul dav (a světe div se i průvodčí - což u ČD nebývá často), stihly mi úplně ztuhnout nohy A pak když v Praze začaly objížd'ky, které měly za následek spoustu zbytečných kilometrů, přestože jsou Vinohrady tak blízko Hlaváku, začaly mi příšerně vadit. Už jsem se těšila do postele a ona se mi vzdalovala! Ale dojeli jsme. Hurá, polštář, peřina, sprcha, pevná kuchyň, nádobí ... Ale kde je vzduch, kterého byl v posledním měsíci víc než dostatek?... To asi bude všechno. Mcl.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	62	3377	61,8	17,1	38-19

Celková technická data:

Účast	Dva nezlomitelní...: Marcela a Dig
Oficiálně přiznaná kilometráž	2269 km
Příště	Daniely

Body přenocování					
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1108	0	0	22
Konětopy	49,0	1184	75,7	14,1	38-13
Nišovice	52,5	1263	78,9	16,3	38-13
Lindau	58,0	1333	69,9	13,0	41-14
Raichensberg	56,0	1404	71,5	15,7	39-16
Oberndorf	50,0	1475	70,5	16,5	37-13
Unken	50,5	1553	78,1	18,1	39-14
Hollbach	43,0	1623	69,6	13,3	34-10
Heiligenblunt	60,0	1663	39,9	9,8	41-9
Sachsenburg	56,0	1736	73,8	16,8	39-13
Klößenpass	56,0	1798	61,5	13,5	34-11
Tramonti	70,0	1882	84,0	14,0	39-6
Susegana	49,5	1975	92,0	18,7	39-17
Solesino	37,0	2074	98,0	19,4	43-19

ST.Bernardino	34,0	2175	101,0	20,3	41-18
vinice	52,0	2331	64,3	14,1	42-17
vinice	34,0	2347	16,1	11,0	42-16
Savio	37,0	2407	59,0	20,3	39-18
Solata	35,0	2492	84,0	19,8	46-22
Piazza Vecchia	37,0	2566	74,3	20,7	41-19
Portogruaro	33,5	2653	87,3	21,2	48-19
Gemona	36,0	2737	83,1	18,8	40-19
Steindorf	46,5	2844	107,0	17,4	43-10
Velden	47,0	2915	71,2	16,0	41-11
Dietmannsdorf	60,5	2993	78,1	14,3	39-11
Reichraming	56,5	3068	74,1	14,4	43-14
Anitzberg	60,0	3155	87,2	16,0	40-17
Lhotice	64,0	3244	89,2	16,9	30-7
Tábor	39,0	3315	71,3	16,8	36-19
Praha	62,0	3377	61,8	17,1	38-19

Osoby jejich zkratky a písmo:

Marcela (Mcl), Dig (Dig), Ostatní (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

EPILOG:

Letošní Expedici považuji za velmi zdařilou. Co se týká trasy prakticky celou jsme ji dodrželi až na výjimku u Innu a poznávacího kolečka po Rakousku cestou tam a úpravu při návratu v ČR. Technika taky moc nezlobila, jenom nás mělo jet víc. Počasí? Skvělé. Jen kdyby ti tam nahoře maličko přichladili. Ale celkově se mi to líbilo. Jenom je, jako vždycky, hloupý přechod do pracovního procesu. Končí dny, kdy nás z celého světa zajímá jen silnice před námi, místo, kde přespíme a co sníme a začíná normální život se všemi starostmi všedních dnů.

Dig.

A ty?

Ach jo, zase byla ta Expedice krátká. Jako vždycky. Sluníčko chvílemi až nepěkně pálilo, příroda na Grossglockneru za tu námahu stála, stihli jsme navštívit všechny plánované body Expedice a zase jsme si dokázali, že s penězi dokážeme v přírodě přežít, aniž bychom zhubnuli. Škoda, škoda, že musíme zpět

do práce. Ale na druhou stranu - můžeme začít šetřit na příštím, nejméně stejně pohodovou Expedici.

Mcl.

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA



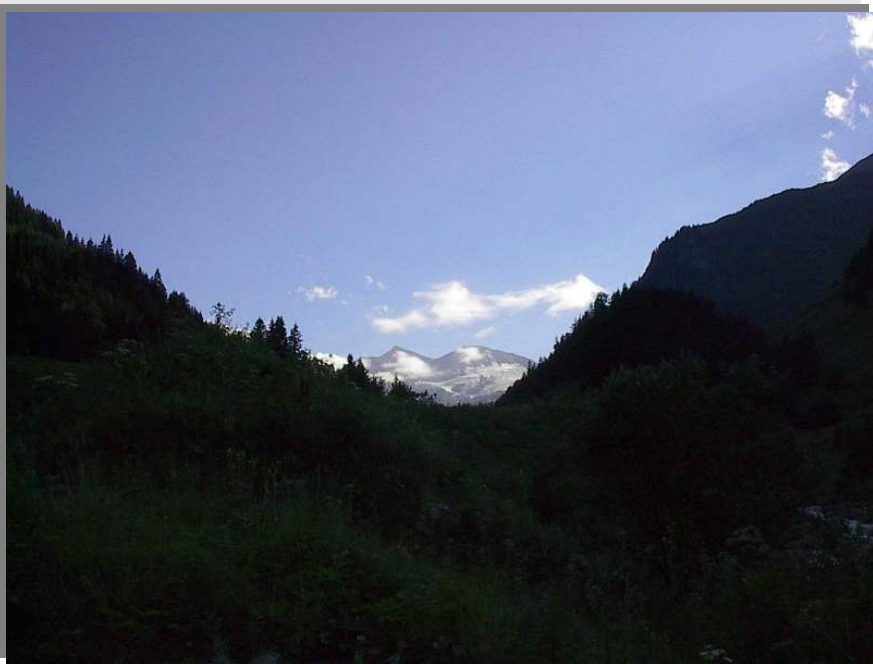
Setkání se živou přírodou...



...se spoustou živé přírody...



Nějak nevím, jak bych tohle popsal. Prostě je to pěkný...



...tak tam nahoru jedem...



...Miss oranžová vesta...



Jedno z ohlédnutí při lezení na Grossglockner...



Co dodat? Snad jen uf, uf, uf, a uf!



Tudy poletíme dolů...



... viz motto na začátku zprávy...



V 17.06 je 30,9°C, máme najeto 64,3 km, a palubní síť oplývá 12,3 Volty...



Poslední příkré metry při „dobývání“ San Marina...



Vděční za každý kousek stínu...



Výroba přírodní chladničky nápojů...

© Hell´s Tour_{plus} 2003
Mcl & Dig
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz